

အောင်မြင်စာပေ

၀ မွဲ ၇ ဆန်း ကြယ် လုံး ချင်း ၀ ဣာ သပ်

ကြီးစွယ်

မောက္ခတော်ဝင်ပါ

အောင်မြင်စာပေ

ပုံနှိပ်ပတ်စမ်း

အမှတ်(၁)အပိုင်း အပိုင်း ၅၀၀၀၊ ၅၀၀၀၀
 မှတ်တမ်းပုံနှိပ်ပတ်စမ်း အပိုင်း ၅၀၀၀၀၊ ၅၀၀၀၀

စာတိုစာပေ ဦးအောင်မြင်၊ အပိုင်း(၇)
 သီတာလင်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကင်းမြို့

မြို့နယ်စာပေ အောင်မြင်စာပေအပိုင်း(၁)
 အောင်သာလင်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကင်းမြို့

အထွေထွေပုံနှိပ် နှင့် စာတိုစာပေပုံနှိပ်

အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အပိုင်း(၁၆)
 သစ်မျောင်းလမ်း၊ ၂၃ မြောက်၊ လှိုင်လှိုင်
 ၁၀၀၀၀၀ကြမ်း၊ ၂၀၀၀၀၀
 (၆၇၊ တင်တင်လမ်း)၊ အမှတ်(၅၀)
 တံခွန်(၂၀၀)ကျပ်

လှိုင်လှိုင်

မြို့နယ်
 အထွေထွေစာတိုစာပေ/မြို့နယ် - ရန်ကင်းမြို့
 အောင်မြင်စာပေ ၂၀၀၀
 ၂၅၅-၀၀၂ အထွေထွေစာတိုစာပေ
 (၆) မြို့နယ်

ဒဿနုလက်ဆောင်

- ❁ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အတွက် ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင်အဖြစ် လှပရွှေစာခြင်းကို လက်ခံရရှိလျှင် ကံဆိုးခြင်းလက်ဆောင်အဖြစ် မာနတရားကို လက်ခံရတတ်ပေသည်။
- ❁ အမှန်တရား၏အဖော်မှာ အချိန်ပင်ဖြစ်သည်။ အမှန်တရားအတွက် အကြီးမားဆုံး အနှောင့်အယှက်မှာ အတ္တစိတ်၏အစွဲအလမ်းပင်ဖြစ်၏။
- ❁ ခြံစည်းရိုးအပြင်ဘက်သို့ ထွက်သီးသောသစ်သီးကို လူတိုင်းစူးဆွတ်ချင်ကြသည်။ ဣန္ဒြေစည်းအပြင်သို့ ရောက်နေသော အလှအပဟို့မှာလည်း နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးချင်သူတို့က ဝန်းရံနေကြပေ၏။

ဒဿနုလက်ဆောင်

- ❁ လူတစ်ယောက်ကို မိမိအလိုကျဖြစ်အောင် ကြမ်းတမ်းစွာ အမိန့်ပေးနေခြင်းထက် သဘောပေါက်လွယ်အောင် ဖျောင်းဖျပြောဆိုခြင်းက ပိုမို၍စည်းရုံးနိုင်ပေသည်။
- ❁ ပညာဗဟုသုတများကိုသာ စုဆောင်းရာဇွေနေပြီး ထိုပညာများကို ပြန်လည်အသုံးမချနိုင်ပါက အကျိုးရသင့်သလောက် ရတော့မည် မဟုတ်ပေ။
- ❁ အခြားသူကို အမိန့်ပေး စေခိုင်းချင်လျှင် မိမိသည် အခြားသူများ အမိန့်ပေး စေခိုင်းမှုကို တာဝန်ကျေပွန်အောင် ပြုလုပ်ပေးခဲ့သောသူ ဖြစ်ခဲ့ဖူးရလေလိမ့်မည်။

ဤဝတ္ထုတွင် ပါဝင်သော အခန်းများ

- အခန်း(၁) ပျော်လို့မင်းကင်း၊ စားလိုတောင်တွင်း၊
သေလိုမောက္ခတော်
- အခန်း(၂) ဒေါ်မင်းစာနှင့် ကန်သင်းစောင့်အရပ်
- အခန်း(၃) အမှောင်ရိပ်အတွင်းမှ အန္တရာယ်သို့
- အခန်း(၄) စိတ်ပညာနှင့် သံလွန်စများ
- အခန်း(၅) မုန်းတစ်တွေ၊ ကြီးတစ်သွယ်နှင့် ပရိယာယ်များ
- အခန်း(၆) ဟယားညွတ်တွင် သို့သက်ဆင်းရဲခြင်း
- အခန်း(၇) ကံကြမ္မာဆိုးနှင့် ဝိညာဉ်ရန်ကြီး
- အခန်း(၈) လောကဝင်ကြွေးလား၊ ကံကြမ္မာဝင်ကြွေးလေး
- အခန်း(၉) တထွေတံ့မှ စိန်သိမ်းမှုများ
- အခန်း(၁၀) ရွာတော်ရှင်နှင့် လျှို့ဝှက်ပညာ
- အခန်း(၁၁) ယိုပရယ်များသော လူသတ်သမား
- အခန်း(၁၂) ဝိညာဉ်လောဝပြာသည် ဝိညာဉ်အကြောင်းများ
- အခန်း(၁၃) ချစ်ခြင်းဖြင့် ဆက်သွယ်သည် စိတ်အာရုံ
- အခန်း(၁၄) ဝေတ္တာပျန်း၍ ပွင့်လန်းသောပန်းများ
- အခန်း(၁၅) ဝိညာဉ်ပရိယာယ်လွန်သန်းကြယ်
- အခန်း(၁၆) သစ္စာပုံသူတို့သွားရမယ့်
- အခန်း(၁၇) ရွာတော်ရှင်ပအလွမ်း

အခန်း(၁)

ပျော်လို့မင်းကင်း၊ စားလိုတောင်တွင်း၊ သေလိုမောက္ခတော်

မြန်မာပြည်အနှံ့အပြားမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာကောင်းသော တောနတ်ကြီးများစွာ ရှိကြသည်အနက်မှ အချို့လည်း ပြုံးနှီးတီးပျက်စီးသွားခဲ့ကြပေပြီ။

အချို့မှာ အမည်သာ ကျန်ခဲ့ပြီး သစ်တောကတော့ မရှိတော့ပေ။ မြန်မာနိုင်ငံအောက်ပိုင်း မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသတွင် တစ်ချိန်က မိန်းမလှကျွန်းသစ်တော၊ ကျွန်းညိုကြီးသစ်တောနှင့် ပျဉ်ဒရယ်သစ်တော စသည်တို့မှာ ယခုအခါ နာမည်သာ ကျန်ခဲ့ပြီး သစ်တောက မရှိတော့ပေ။ ထိုကဲ့သို့ပင် တစ်ချိန်က တော

တိရစ္ဆာန်များဖြင့် ညှိနှိုင်းနေသော ပဲခူးရိုးမဟု ခေါ်သည့် အလယ်ရိုးမ သစ်တောကြီးများမှာလည်း ယခုအခါမှာ အချို့နေရာ၌ လွင်ပြင်ဖြစ်သွားပြီး အချို့နေရာများမှာသာ သစ်တောအချို့ ကျန်ခဲ့တော့သည်။

အထက်ပိုင်းမှာ ရှိသော သစ်တောကြီးများမှာလည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

ရှေးအခါက အထိကရနေရာမျိုးဖြစ်သော ဟူးကောင်းချိုင့်ဝှမ်းကဲ့သို့နေရာများမှာပင် ယခုတော့ သစ်တောကြီးများမှာ ကျွမ်းနေကြပေပြီ။

ထိုကဲ့သို့ သစ်တောကြီးများ ပြုန်းတီးပျက်စီးခဲ့ခြင်းအကြောင်းတစ်ရပ်မှာ နယ်ချဲ့မျက်နှာဖြူများ သိမ်းပိုက်ထားစဉ် အချိန်ကာလတလျှောက် ၎င်းတို့ အလိုရှိသော ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတိုးအစရှိသည့် အဖိုးတန်သစ်များအားလုံးကို ထုတ်ယူသွားခဲ့သောကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။

နယ်ချဲ့များက မြန်မာနိုင်ငံမှ ထွက်သော ကျောက်မျက်ရတနာ၊ ရွှေ၊ ရေနံ၊ သတ္တုနှင့် ကျွန်းသစ်များကို လိုချင်သောကြောင့် နည်းဗျူဟာအမျိုးမျိုး အသုံးပြုကာ မြန်မာနိုင်ငံကို ရအောင် သိမ်းပိုက်ပြီးနောက် ၎င်းတို့ အလိုရှိသော အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို ရသမျှ ထုတ်ယူသွားကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သို့ကြောင့် သစ်တောကြီးများ ပြုန်းတီးပျက်စီးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုအထဲတွင် ပုံတောင်ပုံညာ သစ်တောများနှင့် ဆက်

စပ်လျက်ရှိသော မဟာမြိုင်သစ်တောကြီးလည်း တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်ပေသည်။

မဟာမြိုင်တောကြီးမှာ သာမန်မဟုတ်ဘဲ ဂန့်ဂေါနယ်သော အထိကရတောကြီးလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ရှေးအခါကတော့ ယောနယ်၊ ဆောနယ်၊ ဂန့်ဂေါနယ် စသည်တို့နှင့် ပုံတောင်ပုံညာတောင်ကြီးများ ခြားကာ စာဆက်တစ်တည်း ရှိနေသော မဟာမြိုင်တောကြီးမှာ စုန်းကစေပညာရှင်များ ပေါများသည်ဟု နာမည်ကြီးလှသော နေရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု မရှိသေးဘဲ လူသူအရောက်အပေါက်နည်းလှသော ချင်းတွင်းမြစ် အနောက်ဘက်ကမ်းတလျှောက်ရှိသော တောတောင်များနှင့် ရွာများမှာ ရှေးအခါက အခြားအကြောင်းကြောင့် လူသိများခြင်း မရှိဘဲ စုန်းကစေပညာရှင်များ ပေါများသည်ဟု အကြောင်းများဖြင့်သာ လူသိများထင်ရှားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ပုံတောင်ပုံညာတောင်ကြီး၏တောင်ဘက်တွင် ရှိသည့် ယောနယ်၊ ဆောနယ်၊ အရှေ့ဘက်တွင် ရှိသော မဟာမြိုင်တော၊ အနောက်ဘက်မှာ ရှိသည့် ဂန့်ဂေါနယ် စသည်တို့မှာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု မရှိသေးသော ကိုလိုနီခေတ် ကာလတလျှောက် နာမည်ဆိုးများဖြင့်သာ လူသိများခဲ့လေသည်။

ထိုနယ်တိုက်၏ နာမည်ကျော်ကြားသောနေရာများမှာ ဂန့်ဂေါနယ်၊ ယောနယ်၊ ဆောနယ်၊ မဟာမြိုင်တော၊ အမေ

ရေယဉ်နတ်၊ အလောင်းတော်ကထာပလိုက်ဂူ စသည်တို့လည်း အပါအဝင်ဖြစ်ကြပေသည်။

ရှေးအခါက ရှေးသားကြသော စုန်းကဝေဝတ္ထုများတွင် ယောနယ်၊ ဆောနယ်၊ မောက္ခတော်ဒေသတို့ကို စုန်းကဝေပညာ ရှင်များ အဓိက ထွက်သောနေရာများအဖြစ် ရှေးသားခွဲခြင်း ကြောင့် အယူအမှတ် မှားခဲ့ကြခြင်းဆိုက မမှားပါချေ။

မောက္ခတော်ရွာကို စုန်းကဝေပညာရှင်များ အဓိက နေ ထိုင်ရာဒေသအဖြစ် အခြေတည်ကာ ရှေးသားမှု များသော ကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ကိုလိုနီခေတ်ဦးကာလပိုင်းများက ထို နယ်ဒေသနှင့် ပတ်သက်ပြီး စာအချို့ပင် ရှိခဲ့ဖူးပေသည်။

“ပျော်လို့ မင်းကင်း
စားလို့ တောင်တွင်း
သေလို့ မောက္ခတော်”
ဟူသောစာမျိုးပင်ဖြစ်၏။

ထိုစာချိုးကိုပင် အချို့စာရေးသူများက ချဲ့ကားပြီး ရေး သောအခါ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရပြန်သည်။

“သေလိုလျှင် စိန်မစားနဲ့ မောက္ခတော် သွား” ဟူသော စာသားက ပေါ်လာရပြန်သည်။

အဓိပ္ပါယ်ကတော့ မောက္ခတော်ရွာမှာ ပြုစားတတ် သော စုန်းကဝေပညာသည် များစွာပေါသဖြင့် သွားသည့်လူ တိုင်း အပြုစားခံရသဖြင့် သေကြရသည်ဆိုသော သဘောပင် ဖြစ်ပေသည်။

အမှန်တော့ ရှေးသားဖော်ပြမှု အနည်းငယ် လွဲသွား သေး ဟု အဓိပ္ပါယ်မှာလည်း တစ်မျိုးပြောင်းခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပေ သည်။ သေလိုမောက္ခတော်ဆိုသည့်အဓိပ္ပါယ်မှာ မောက္ခတော် ရွာ သွားသူတိုင်း သေကြရသည် မဟုတ်ပေ။

“ပျော်လိုမင်းကင်း” ဟူသောအဓိပ္ပါယ်မှာ မင်းကင်းမြို့ သည် ပျော်စရာကောင်းသောနေရာအဖြစ် တင်စားရေးသား ခြင်းဖြစ်သည်။

မင်းကင်းမြို့သည် ပုံရွာနှင့် (၁၀၄)မိုင်ခန့် ကွာဝေးပြီး ချင်းတွင်းမြစ်ရေလမ်းတစ်ခုသာ အားပြုသွားရသော လမ်းပန်း ဆက်သွယ်မှု ခက်ခဲလှသော နေရာတစ်ခုဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုများဖြင့် ဘုရားကျောင်းကန်များစွာတို့နှင့် သာယာသောနေရာတစ်ခုဖြစ် သည်။

မင်းကင်းမြို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ကျေးတောင်ဦး ဆို သော တောင်ကုန်းအမြင့်တစ်ခုရှိပြီး စေတီပုထိုး ကျောင်းစသည် တို့ဖြင့် လှပသာယာသောနေရာဖြစ်သည်။ ထိုတောင်ကုန်းပေါ်မှ မျှော်ကြည့်ပါက သလ္လာဝတီဟု ခေါ်သော ချင်းတွင်းမြစ်၏အလှ ကို တမျှော်တခေါ် လှမ်းမြင်ရသည်။

မင်းကင်းမြို့မှာ သီးနှံဆန်စပါး အထွက်ကောင်းသည့် အပြင် သယံဇာတ ပေါကြွယ်ဝပြီး လှပသာယာသောနေရာတစ်ခု ဖြစ်သောကြောင့် ရောက်ဖူးသူတိုင်း ပျော်မွေ့ကြလေသည်။

သို့ကြောင့်...

“မောင်လိုလျှင် မင်းကင်းသွား” ဟူသောစကားပေါ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“စားလိုတောင်တွင်း” ဟူသောစာ၏အဓိပ္ပါယ်မှာ ဤသို့ ပင်ဖြစ်သည်။

တောင်တွင်းဆိုသောနေရာမှာ မင်းကင်းမြို့နယ်အတွင်း မှာ ရှိတဲ့ တောင်တွင်းချောင်ဒေသကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနေရာ၏ပတ်လည်မှာ တောင်များက ဝန်းရံနေသော ကြောင့် တောင်တွင်းချောင်ဒေသဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။

တောင်တွင်းချောင်ဒေသသည် ရေမြေသဘာဝကောင်း သည်သာမက ပျားဖေပုစိဆီသောရွာမှ စတင်စီးဆင်းလာသော ချောင်းရေသည် ဝင်ဝရွာကလေးကို ထိတွေ့နှုတ်ဆက်ပြီး ချောင်း ဝရွာအနီးမှ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းကာ ချင်းတွင်းမြစ်အတွင်းသို့ ပေါင်းဆုံစီးဆင်းသွားသည်။ တောင်ပေါ်မှ ချင်းတွင်းသို့ ရောက် သည်အထိ တစ်ရွာဝင်တစ်ရွာထွက်ဖြင့် ထိတွေ့နှုတ်ဆက်ကာ စီးဆင်းခဲ့သော ထိုချောင်းနှင့် ထိတွေ့လျက်ရှိသည့် တောင်တွင်း ချောင်ဒေသတစ်ခုလုံး မြေဆီမြေဩဇာ အထူးကောင်းမွန်လှ သောကြောင့် စိုက်ပျိုးသမှု သီးနှံစိုက်ခင်းတို့မှာ များစွာဖြစ်ထွန်း အောင်မြင်ရုံမက အနှစ်အရသာနှင့်လည်း ပြည့်စုံလှပါသည်။ သို့ကြောင့် အစားကောင်း စားလိုသူတို့အတွက် တောင်တွင်း ချောင်ဒေသကို သွားဆင့်ကြောင်း တင်စားချက်ဖြင့် “စားလို တောင်တွင်း” ဟူသောစကား ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရပေသည်။

“သေလို မောက္ခတော်” ဟူသောစကားမှာ... သေလို

လျှင် စိန်မစားနှင့် မောက္ခတော်ကိုသွား ဟူသော ရှေးက စာရေး သူအချို့ ရေးခဲ့သည့်အတိုင်း ထိုရွာသို့ ရောက်သူတိုင်း စုန်းကဝေ ပညာများနှင့် ပြုစားခံကြရသဖြင့် သေဆုံးခြင်းမျိုး မဟုတ်ပေ။ စုန်းကဝေပညာ တတ်သူတိုင်းကလည်း လူတွေ့တိုင်း သတ်နေသည်မျိုး မဟုတ်ပေ။

မောက္ခတော်သည် မင်းကင်းမြို့နယ်အတွင်း၌ ပါဝင်ပြီး မုံရွာမြို့နှင့် (၈၆)မိုင် ဝေးသည်။

မဟာမြိုင်တောကြီး၏အရှေ့ဘက်ထိပ် ချင်းတွင်းမြစ် ကမ်းနံဘေး၌ မေးတင်ထားသောရွာဖြစ်သည်။ မြစ်ကမ်းနှင့် နီးပြီး လမ်းပန်းဆက်သွယ်မှု ကောင်းသောကြောင့် စည်ကားလှ သည်။

မောက္ခတော်၊ ချောင်းဖျားပိုင်းမှာ ရှိကြသည့် ပိတ်ချင်း တော၊ ကျွန်းတော၊ ရွာတော်၊ ရွာမ အစရှိသော ရွာငယ်များ ရှိကြပြီး လယ်ယာမြေလုပ်ငန်းများဖြင့် စီးပွားရေး ကောင်းကြ သလို အချို့ လယ်ယာမြေ မရှိကြသည့် လက်လုပ်လက်စားများ မှာလည်း ပူပန်စရာ မရှိကြပဲ မဟာမြိုင်တောအတွင်းသို့ ဝင် ရောက်ကာ ပျားရည် သစ်စေး၊ အင်တွဲ၊ ပွဲလျက်၊ ကင်ပွန်းသီး အင်ဥနှင့် အခြားသစ်တောထွက်ပစ္စည်းများကို ရွာဖွေရောင်းချ ခြင်းဖြင့် ဝမ်းစာရွာဖွေနိုင်ကြသည်။

မဟာမြိုင်တောကြီးထဲမှာ နွယ်ချို၊ ကရဝေး အစရှိသည့် အခြားသစ်တောထွက်ပစ္စည်းများလည်း ရွာဖွေရနိုင်ကြသေး သည်။

အခြားရွာများမှာ နေထိုင်ကြသူများက သစ်တော အတွင်းမှ ရွာရွေ့ရသောပစ္စည်းများကို ကုန်သည်ပွဲစားများ ရှိသော မောက္ခတော်ရွာသို့ လာရောက်ရောင်းချကြပေသည်။

ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက မောက္ခတော် ချောင်းဖျား တလျှောက်နှင့် မဟာမြိုင်တောကြီးအတွင်း၌ အဖိုးတန်သစ်များ နေပြောက်မထိုးအောင် ရှိခဲ့လေသည်။

ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတိုး၊ အင်၊ ကညင်၊ သစ်ရာ၊ ပိတောက် အစရှိသော အဖိုးတန်သစ်တောကြီးများမှာ နေပြောက်မထိုးအောင် ရှိခဲ့လေသည်။

ကိုလိုနီခေတ်သို့ ရောက်သောအခါ သစ်တောစခန်းကြီး စခန်းငယ်များ ဖွင့်ကာ ကျွန်း အစရှိသောသစ်များကို ထုတ်ယူခဲ့ကြသည်။

အလုပ်သမားများမှာ ထိုစခန်းများအထိ လာရောက်ကာ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးအလုပ်များ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသည်။

ထိုသို့ ထုတ်ယူရာမှာတော့ နယ်ခံ၊ ဒေသခံများအပြင် တစ်နယ်တစ်ကျေးမှ လာရောက်လုပ်ကိုင်ကြသည့် အလုပ်သမားများ ပါကြလေသည်။

မဟာမြိုင်သစ်တောကြီးအတွင်း၌ သစ်ထုတ်လုပ်ရေး အလုပ်များ လုပ်ကိုင်ကြရာမှာ လွယ်လွယ်ကူကူတော့ မဟုတ်ကြပေ။ တောတွင်းမှာ ကျက်စားကြသည့် သားရဲတိရစ္ဆာန်များအပြင် အခြားဆန်းကြယ်လှသည့် သဘာဝ ဘေးအန္တရာယ်များကြောင့် သေကြေပျက်စီးမှု များလေသည်။

အခြားဆန်းကြယ်လှသည့်အန္တရာယ်များမှာ အဆိပ်သင့်သောကြောင့် သေရခြင်း၊ ပဒုကျင်းများထဲသို့ ကျသဖြင့် သေရခြင်း၊ သစ်စုန်းပင်များ၊ နွယ်ရှင်များကြောင့် သေကြရခြင်း များအပြင် တောမှောက် တောခြောက်ခြင်းများကြောင့် သေကြရခြင်းများ ရှိသည်။

ထို့ပြင် တောနက်သောကြောင့် ကျတ်အစရှိသော ပရလောကသားများ လှည့်စားမှုကြောင့် သေရသည်များလည်း ရှိသည်။

ကျတ်အပါအဝင် နာနာဘာဝများ၏လှည့်စားခြင်းကို မသိသဖြင့် သေဆုံးရသူများမှာ သေရတာခင်း မတူဘဲ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုများ တွေ့ကာ သေကြရခြင်းဖြစ်သည်။ မဟာမြိုင်တောနက်အတွင်းမှာ လာရောက်အလုပ်လုပ်သူတို့မှာ နွေရာသီတွင် ဝမ်းရောဂါကြောင့် သေဆုံးမှု များပြီး မိုးရာသီမှာတော့ ငှက်ဖျားရောဂါကြောင့် အသေအပျောက် များကြလေသည်။

ထိုသို့သေဆုံးရာတွင် တောတွင်းမှာ သေလျှင်တော့ တောတွင်းမှာပင် မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ကြသည်။

ရောဂါဖြစ်နေသူများကို တောထဲ၌ ဆေးနည်းတိုများ ပါလာသော ဆေးဝါးများဖြင့် ကုသ၍ မရလျှင်တော့ ဆေးဆရာများ ရှိသည့် မောက္ခတော်သို့ ပို့၍ ကုသကြလေသည်။

တောနက်ထဲမှာ နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ကုသကြပြီး မရတော့မှ မောက္ခတော်သို့ ပို့ပြီး ကုသကြရာ အများအားဖြင့်တော့ ဆေးမမှီဘဲ သေကြရသည်က များသည်။

ထိုသို့ သေဆုံးသူများမှာ တစ်နယ်တကျေးမှ လာရောက်အလုပ်လုပ်နေကြသော တစ်ကောင်ကြွက်သမားများဖြစ်သည်က များပေရာ သေဆုံးသူအတွက် တာဝန်ယူသူ မရှိကြပေ။ တောတွင်းမှာ သေလျှင်တော့ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရုံ ရှိသော်လည်း ရွာထဲမှာ သေသောအခါ အသုဘကိစ္စအတွက် ရွာသူရွာသားများက တာဝန်ယူကြရလေသည်။

ကိုလိုနီခေတ်က မောက္ခတော်ရွာမှာ အလောင်းတင်သော ပန်းရထားတစ်ခု ရှိခဲ့လေသည်။

ပန်းရထားဟုဆိုသောအမည်နှင့် လိုက်အောင် ပန်းနွယ်ပန်းခက်များဖြင့် လှပအောင် ပြင်ဆင်ထားသော ရထားတစ်စင်းပင်ဖြစ်၏။

အလောင်းတင်သောရထားပင် ဖြစ်လင့်ကစား ကြည့်လိုက်လျှင် လှပတင့်တယ်မှု ရှိလေသည်။

ရပ်ဝေးရပ်နီးမှ လာရောက်အလုပ်လုပ်ကြသူများ အခန့်မသင့်၍ မောက္ခတော်ရွာမှာ လာရောက်သေဆုံးပါက အသုဘကို တာဝန်ယူမည့် ဆွေမျိုးသားချင်း မရှိသော်လည်း ပူစရာမလိုပေ။

ထိုအသုဘကိစ္စအတွက် အစမှသည် အဆုံးတိုင်အောင် မောက္ခတော်ရွာသားများက တာဝန်ယူ လုပ်ကိုင်ပေးကြလေသည်။ ကိုယ်နှင့်မသိသော အခြားတစ်နေရာမှ လာသူဆိုပြီး ငြိုငြင်မှု မရှိဘဲ စေတနာကောင်းစွာဖြင့် ဝိုင်းဝန်းကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးကြလေသည်။

အသုဘကို ရေခဲခိုး အဝတ်လဲပြီး ပန်းရထားပေါ် တင်၍ သုသာန်သို့ သယ်ဆောင်ကာ ကောင်းမွန်စွာ မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ပေးရုံမက ဆွမ်းသွတ်တရားနာ ရေစက်ချသည်အထိ လိုလေသေးမရှိ ဆောင်ရွက်ပေးကြလေသည်။

(ယခုကာလစကားနှင့် ပြောရလျှင်တော့ နာရေးကူညီမှုအသင်း ဆောင်ရွက်ပေးမှုမျိုးနှင့် တူပါလိမ့်မည်)

တစ်နယ်တကျေးမှာ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝမျိုးနှင့် မောက္ခတော်မှာ သေရသည့်အခါ ပန်းရထားနှင့် ခမ်းနားစွာ သင်္ဂြိုဟ်ခံရသဖြင့် မသာမျက်နှာမငယ်ရသောကြောင့် သေလိုလျှင် မောက္ခတော်သွား ဟူသောစကား ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

(မောက္ခတော်ရွာမှ အသုဘ ချသော ပန်းရထားအကြောင်းကို အခြားဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မှာလည်း အနည်းငယ် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပေသည်)

“ပျော်လိုမင်းကင်း

စားလိုတောင်တွင်း

သေလိုမောက္ခတော်” ဟူသောစကားမှာ အထက်ဖော်ပြပေးခဲ့သည့်အကြောင်းများကြောင့် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

အခန်း(၂) ဒေါ်မင်းဇာနှင့် ကန်သင်းစောင့်အရုပ်

ကိုလိုနီခေတ်ဦးပိုင်းကာလက မောက္ခတော်ရွာမှာ ယခု ကဲ့သို့ မြို့ရွာအဆင့် မရောက်သေးပဲ မဟာမြိုင်တောစပ်မှ ရွာကြီး တစ်ရွာအဆင့်သာ ရှိသေးသည်။

(၁၉၀၂)ခုနှစ်၊ (၁၂၆၃)ဝန်းကျင်လောက်က ဖြစ်သော ကြောင့် အိမ်ခြေကလည်း ယခုလောက် မများသေးပေ။

မောက္ခတော်မှာ နေထိုင်ကြသူများမှာ လယ်ယာ လုပ်ငန်းနှင့် တောတွင်းမှ ပစ္စည်းများ ရှာဖွေရောင်းချသူအချို့

သာ ရှိကြလေသည်။

ထိုအချိန်က မဟာမြိုင်တောကြီးမှာလည်း ယခုကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ နေပြောက်မထိုးအောင် သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့မှာ အုပ်မိုး ထားလေသည်။ တောတွင်းသို့ ဝင်လျှင် တစ်ယောက်ချင်း နှစ် ယောက်ချင်း မဝင်ဝံ့ကြဘဲ အစုအဖွဲ့နှင့် ဝင်ကြရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ တောထဲမှ သားရဲတိရစ္ဆာန်များက ရွာ တွင်းသို့ပင် ဝင်လာတတ်ကာ ရန်မူတတ်ပေသည်။

တောစပ်တွင် လယ်ယာစိုက်ခင်းများ လုပ်ကိုင်ကြသူ များမှာ တောတွင်းမှ ထွက်လာသော တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များကို သတိဖြင့် လုပ်ကိုင်ကြရလေသည်။

ဆင်အုပ်များ၊ မျောက်အုပ်များ၊ တောဝက်များ၊ ကြက် တူရွေးအုပ် စသည်တို့မှာ စပါးသီးနှံစိုက်ခင်းများကို ဝင်ရောက် ဖျက်ဆီးတတ်သလို တောကောင်ကြီးများနှင့် လူဝံ၊ ဝက်ဝံ၊ မျောက်ဝံ စသည်တို့လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ရောက်လာပြီး လူတို့ကို အန္တရာယ်ပေးတတ်ကြသည်။

သစ်တောအစပ်၌ လယ်ကွက်များ ဖော်၍ လုပ်ကိုင်ကြ သူတို့မှာ လက်နက်ဆိုလို့ ဓါး၊ လှံ၊ လေးမြားလောက်သာ ရှိကြ သဖြင့် အချို့သတ္တဝါကြီးများ ဆင်းလာပါက မကာကွယ်နိုင်ဘဲ ကိုယ်လွတ်ရုန်းကာ ပြေးကြရလေသည်။ အချို့လည်း တောရိုင်း သတ္တဝါများလက်ချက်ကြောင့် သေကြေပျက်စီးကြရလေသည်။

သို့ကြောင့် တောစပ် လယ်ကွက်များမှာ အလုပ်လုပ်ရန် ငှားလျှင် လုပ်ချင်သူ နည်းလှသည်။

ထိုအချိန်က မောက္ခတော်ရွာအစွန်ဘက်၌ ကြီးမား သော နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးတစ်ဆောင် ရှိသည်။

ကျွန်းတောကြီးနှင့် နီးသောကြောင့် စိတ်တိုင်းကျ ကျွန်း သစ်များကို ခုတ်ယူ၍ ဆောက်ထားရာ ကျောင်းဆောင်ကြီးတမျှ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှပေသည်။

ထိုအိမ်ကြီး၏ပိုင်ရှင်မှာ ဦးကျော်ခေါင်ပင်ဖြစ်သည်။ ဦးကျော်ခေါင်သည် အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်ခန့်ရှိပြီး သျှောင်တစောင်းနှင့် ခန့်ညားသော မြန်မာလူမျိုးတစ်ဦး ဖြစ် သည်။

ဇနီးဖြစ်သူ သေဆုံးသွားပြီးနောက်တွင် အိမ်ထောင် သစ် မထူတော့ဘဲ သမီးနှင့်သားကို စောင့်ရှောက်ရင်း အေးချမ်း စွာ နေထိုင်လေသည်။

သမီးဖြစ်သူ မြနှင်းဖြူက (၁၉)နှစ်အရွယ်ခန့်ရှိပြီး သား ဖြစ်သူ မောင်စောဝေက (၁၀)နှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ သမီးနှင့် သားမှာ မိဘစကား နားထောင်ပြီး လိမ္မာရေးခြားရှိသူများ ဖြစ်ကြ ပေသည်။

ဦးကျော်ခေါင်မှာ အဆက်ဆက်က ချမ်းသာပြည့်စုံသူ ဖြစ်သည့်အပြင် ယခုလည်း မဟာမြိုင်တောစပ်တလျှောက်မှာ ၎င်းပိုင်ဆိုင်သော လယ်ယာမြေများစွာ ရှိပေသည်။ ထိုလယ်ယာ လုပ်ငန်းများကိုတော့ ယုံကြည်စိတ်ချရသော အလုပ်သမားများ ဖြင့် မျက်နှာလွှဲထားလေသည်။ သို့စေကာမူ တောထဲမှ တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်များ ဝင်ရောက်ဖျက်ဆီးမှုကြောင့် အကျိုးရှိသင့်

သလောက် မရှိဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

ဦးကျော်ခေါင်မှာ မိန်းမဖြစ်သူ သေဆုံးသွားသည်မှာ ဆယ်နှစ်ခန့် ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း နောက်ထပ်အိမ်ထောင်သစ် မထူထောင်ခြင်းမှာ သားနှင့်သမီးကို ငဲ့ညှာနေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ် ရှိပြီဆိုသော်လည်း အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် သျှောင်တစောင်း ထုံးထားကာ ဥပဓိရုပ် ကောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် ရပ်ဝေးရပ်နီးမှ အရွယ်တူသူများရော၊ အရွယ်မတူ ငယ်ရွယ်သူ မိန်းမများကပါ လက်ဆက်ချင်ကြပေသည်။ သို့တိုင်အောင် ဦးကျော်ခေါင်မှာ ယခုအချိန်ထိတော့ ထိုကိစ္စများကို စိတ်ကူးထည့်ခြင်း မရှိသေးပေ။

တစ်နေ့တော့ ၎င်းထံသို့ အလုပ်ဝင်တာ မကြာသေးသော မောင်ကြီးဆိုသူ ရောက်လာသည်။

မောင်ကြီးမှာ ရွာတော်ရွာမှ လာရောက်အလုပ်လုပ်နေသူဖြစ်သည်။ အလုပ်အကိုင် ကောင်းသောကြောင့် စိတ်ချယုံကြည်ရသူလည်း ဖြစ်သည်။

“ဆရာကြီးကို ပြောစရာရှိလို့ လာတာပါ”

“ဘာပြောမှာလဲကွယ်... ပြောစရာရှိတာ ပြောလေ”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာကြီး၊ အခုဆိုရင် လယ်ကွက်တွေထဲမှာ စပါးစိုက်ခင်းတွေက ဝင်းမှည့်စ ပြုနေပါပြီ ဒါပေမယ့် တောတိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ အန္တရာယ်ကြောင့် ရော... ။”

နေနေသာသာ ဝမ်းစာတောင် အနိုင်နိုင် လူယူရမယ့် အခြေအနေမျိုး ဖြစ်နေပါတယ် ဆရာကြီး”

ထိုစကားမှာ စပါးမှည့်ချိန်ရောက်တိုင်း နှစ်စဉ်ကြားနေရသောကြောင့် မထူးဆန်းသလိုဖြစ်နေသည်။

“နေ့ဘက်မှာ လာတဲ့ ကြက်တူရွေးအုပ်တွေကို စောင့်ပြီး မောင်းနှင်လို့ ရပေမယ့် ညဘက်မှာ ဆင်းလာတဲ့တောဝက်တွေနဲ့ မျောက်အုပ်တွေကိုတော့ ဘယ်လိုမှ မနိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်”

“ငါလည်း အဲဒါပဲ စိတ်ညစ်နေတာပဲကွယ်၊ ဒီသတ္တဝါတွေကို ဘယ်လိုနှိမ်နှင်းရမှန်း မသိဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ အကြံဉာဏ်လေးများ ရှိရင် ပေးပါဦး”

“ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ ဒေါ်မင်းဇာဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူက စိတ်စွမ်းအား အတော်ကလေး ကောင်းတယ်”

“စိတ်စွမ်းအားဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ၊ စုန်းပညာ ကဝေပညာမျိုးလား”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာကြီး၊ စုန်းပညာ ကဝေပညာမျိုးလို ပြုစားတတ်တဲ့ပညာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း သိပ်နားမလည်တော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ဆီက လယ်သမား ယာသမားတွေကတော့ ဒေါ်မင်းဇာကိုပဲ အကူအညီတောင်းကြတယ်၊ သူ အကူအညီပေးရင် လယ်ယာတွေထဲမှာ တောတိရစ္ဆာန်တွေ အနှောင့်အယှက် ပေးတာ မရှိတော့ဘူး”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဦးကျော်ခေါင်မှာ များစွာ

စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

“တယ်လည်း ဟုတ်ပါလားကွယ်၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့များ တားဆီးပေးတာများလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း ပြန်မပြောတတ်ဘူး၊ ဆရာကြီး စိတ်ဝင်စားရင် ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် ကျွန်တော်တို့ရွာကို လိုက်ခဲ့ပြီး သူနဲ့ တွေ့ရင် အကူအညီတောင်းကြည့်ပါလား။”

“အေး... ကောင်းသားပဲ၊ အကူအညီရတော့လည်း အကျိုးရှိတာပေါ့”

ဟု ပြောကာ မောင်ကြီးနှင့်အတူ ရွာတော်ရွာသို့ လိုက်သွားရန် ပြင်ဆင်လေသည်။

ရွာတော်ရွာမှာ ချောင်းဖျားပိုင်း၌ ရှိပြီး ခရီးမဝေးလှပေ။ ထိုအကြောင်းကို သမီးဖြစ်သူ မြနှင့်ဖြူ သိသောအခါ တားသည်။

“အဲ့ဒီရွာကို အဖေကိုယ်တိုင်တော့ မသွားသင့်ဘူး၊ အဲဒီရွာက တစ်ရွာလုံး စုန်းကဝေပညာ တတ်တဲ့သူတွေ များတယ်လို့ နာမည်ကြီးတယ်”

“အဖေက ဘုရားတရားနဲ့ နေတဲ့သူပဲ၊ သူတို့ ပြုစားလည်း မရပါဘူး၊ စိတ်မပူပါနဲ့ သမီးရယ်”

ဟု ပြောဆိုပြီး မောင်ကြီးနှင့်အတူ ရွာတော်သို့ လိုက်သွားလေသည်။

ရွာတော်မှာ မောက္ခတော်ချောင်းဖျားဘက်၌ ရှိပြီး တောစပ်ချောင်းစပ်နှင့် မဝေးလှသည့်နေရာမှာ တည်ထားသောရွာတစ်ရွာပင်ဖြစ်သည်။

ဒေါ်မင်းဇာ နေသောအိမ်မှာ ရွာလယ်လောက်တွင်ရှိပြီး ကြီးမားသော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

တစ်ချိန်က ပစ္စည်းဥစ္စာ ပြည့်စုံကြွယ်ဝဟန် ရှိသော်လည်း ယခုအခါမှာတော့ ထိုအိမ်ကြီးမှာ ဟောင်းနွမ်းလျက်ရှိနေချေပြီ။

သို့သော်လည်း ခြံဝန်းကျယ်ကြီးကတော့ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်မှု ရှိနေသည်။

သူတို့ ခြံဝန်းထဲ ဝင်သွားသောအခါ အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည်။

“မောင်ကြီးပါလား... ဧည့်သည်လည်း ပါလာပုံရတယ်၊ အိမ်ထဲ လာကြပါ”

ဟု အိမ်ပေါ် ခေါ်သွားသောကြောင့် လှေခါးထစ်များမှ တဆင့် အိမ်ပေါ် တက်သွားကြသည်။

အိမ်အပေါ်ထပ်မှာလည်း လျှာထိုးခင်းထားသော ပျဉ်ချပ်များကို ဖယောင်းနှင့် ရေနံချေး ရောကာ တိုက်ထားသောကြောင့် ပြောင်လက်နေသည်။

ဧည့်ခန်း၌ ရှိသော အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများမှာလည်း ရှေးအခါက အဆင့်အတန်းမြင့်စွာ နေထိုင်ခဲ့သည့် လက္ခဏာများ ဖြစ်ကြောင်း တစွန်းတစ ဖော်ပြနေလေသည်။

“ထိုင်ကြပါရှင်... သမီးရေ... ဧည့်သည်အတွက် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ယူခဲ့ပါကွယ်”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်ရာ ခဏကြာတော့ အတွင်းခန်းမှ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပွဲ ယူလာပြီး လာချပေးသည်။

“သောက်ကြပါရှင်... ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ဒီကနေ့ တခြားက ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာမယ်ထင်လို့ ရေခဲခဲကြမ်းနဲ့ စားစရာတွေ ပြင်ထားတာပါ။ အမောပြေ သောက်ကြပါဦးရှင်”

ဟု ချိုသာစွာ ပြောသဖြင့် ဦးကျော်ခေါင်စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ အံ့ဩသလို ဖြစ်သွားမိသည်။

“ဒါထက် မောင်ကြီးက ဘယ်သူများပါလဲရှင်”

“ကျုပ်နာမည်က ဦးကျော်ခေါင်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကျုပ်က မောက္ခတော်ရွာမှာ နေပါတယ်”

“နာမည်ကြားဖူးတာတော့ အတော်ကလေး ကြာပါပြီ။ လူချင်းကတော့ အခုမှပဲ တွေ့ဖူးတော့တယ်။ ကျွန်မနာမည်က မမင်းဇာလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကလေးတွေအဖေ ဆုံးသွားပြီး ကတည်းက သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်နဲ့ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေရတာပါ။ ကျွန်မခင်ပွန်းက စော်ဘွားမျိုးနွယ် တစ်ယောက်ပါ။ သူဆုံးသွားတာ အတော်ကလေး ကြာခဲ့ပါပြီ”

ဒေါ်မင်းဇာက စကားစပ်မိတုန်း ပြောချင်သောစကားများကို ပြောပြနေသည်။

“ဒီစကားကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ ကံတူအကျိုးပေးလို့ ဆိုရမှာပါ။ ကျုပ်လည်း အိမ်သူဆုံးသွားခဲ့တာ ဆယ်နှစ်လောက် ရှိပြီ ဆိုရမှာပဲ။ ကလေးတွေမျက်နှာ ထောက်

နေလို့ ဒီအတိုင်းပဲ နေခဲ့တာပါပဲ”

“ကျွန်မလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲရှင်၊ ဒါထက် ဦးကျော်ခေါင်အခု ဒီကိုလာတာ ဘယ်လိုကိစ္စများ ရှိနေလို့လဲဟင်”

အတန်ကြာမှ ဒေါ်မင်းဇာက လာရင်းကိစ္စကို မေးရလေသည်။ ထိုအခါ အနားမှာ ထိုင်နေသော မောင်ကြီးက ဝင်ရောက်ပြောပြလေသည်။

“ဒီလိုပါ ဒွေးလေး... ကျွန်တော်က ဟောဒီဆရာကြီး ဆီမှာ အလုပ်လုပ်နေပါတယ်။ အခု စပါးပေါ်ချိန်မှာ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေ ဖျက်ဆီးတာ မခံနိုင်လို့ ဒွေးလေးဆီမှာ လာပြီး အကူအညီတောင်းတာပါ”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဒေါ်မင်းဇာက မျက်စိကို မှိတ်ပြီး အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေလေသည်။ အတန်ကြာမှ

“အင်း... အခုလို လာပြီးအကူအညီတောင်းတော့လည်း ကူညီပေးရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ဒီရွာကနေတော့ လုပ်ပေးလို့ မရဘူး။ မောက္ခတော်ရွာကို လိုက်ပြီး ဆောင်ရွက်ပေးမှ ရနိုင်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သက်ဆိုင်ရာ တောစောင့်နတ် ရွာစောင့်နတ်တွေကို ခွင့်တောင်း ပန်ကြားရဦးမယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း တဆိတ်လောက် လိုက်ပြီး အကူအညီ ပေးစေချင်ပါတယ်”

ဦးကျော်ခေါင်က တောင်းပန်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“အခုလို တကူးတက လာပြီးအကူအညီတောင်းတော့လည်း လိုက်ပြီး အကူအညီပေးပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မနဲ့အတူ သမီးနဲ့သားပါ တစ်ပါတည်း ခေါ်ခဲ့ရမှာဆိုတော့ ဝန်တာများ ပိုနေမလား စိုးရိမ်မိပါတယ်”

“မပိုပါဘူးခင်ဗျာ... မပိုပါဘူး၊ ကျုပ်အိမ်က အကျယ်ကြီး ရှိပါတယ်၊ နောက်ပြီး စားသောက်ဖို့အတွက်လည်း ဘာမှ ပူစရာမရှိပါဘူး၊ ဖြစ်မယ်ဆိုရင် လိုက်ခဲ့စေချင်ပါတယ်”

ဟု ဦးကျော်ခေါင်က ဇွတ်အတင်းပြောနေရာ ဒေါ်မင်းဇာမှာ များစွာအားနာသောအမူအယာဖြင့် လိုက်ပါမည့်အကြောင်း ကတိပေးလိုက်လေသည်။

မောက္ခတော်ရွာမှ အိမ်ကြီးရှိရာသို့ ဒေါ်မင်းဇာတို့ သားအမိသုံးယောက်ကိုပါ ခေါ်လာသည်ကို မြင်သောအခါ မြနင်းဖြူတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်တို့မှာ များစွာအံ့ဩနေကြလေသည်။

“မမ... ဟိုမိန်းမကြီးတွေကို အဖေက ဘာကြောင့် အိမ်ခေါ်လာတာလဲဟင်”

သားငယ်ဖြစ်သူ စောဝေက မေးသည်။

“ငါလည်း ဘယ်သိမှာလဲ မောင်လေးရဲ့၊ အဖေက ကိစ္စရှိလို့ ခေါ်လာတာဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘာကိစ္စလဲဟင်”

“ဘယ်သိပါ့မလဲကွာ... အလုပ်ကိစ္စ ဖြစ်မှာပေါ့၊ သူတို့ ရောက်လာတော့ မင်းအတွက် အဖော်တစ်ယောက် တောင် ရတာပေါ့”

ဟု မြနင်းဖြူက ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောလိုက်သော်လည်း စောဝေကတော့ ကျေနပ်ဟန် မရှိပေ။

“ကျွန်တော်တော့ သူတို့နဲ့ အပေါင်းအသင်း မလုပ်ချင်ပါဘူး”

ဟု ပြောလေရာ အစ်မဖြစ်သူက နှစ်သိမ့်မှု ပေးထားရလေသည်။ ထို့နောက်မှာတော့ ဦးကျော်ခေါင်က ဒေါ်မင်းဇာတို့ မိသားစုသုံးယောက်ကို အိမ်ကြီးပေါ်မှ သင့်တော်သောအဆောင်ခန်းမှာ နေရာချထားပေးလိုက်လေသည်။

ထိုသို့ရောက်ပြီး ညနေစောင်းအချိန်တွင် ဒေါ်မင်းဇာက လယ်ကွက်များ ရှိရာသို့ သွားရန် ပြင်နေလေသည်။

“ကျုပ် လယ်ကွက်တွေဆီကို ဆင်းလာတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေကို နှင်ထုတ်ဖို့ သွားတော့မယ်၊ မသက်ဆိုင်တဲ့လူတွေ လယ်ကွင်းရှိရာကို မလာခဲ့ဖို့ တစ်ခါတည်း မှာထားခဲ့ပါမယ်”

“စိတ်ချပါ... မလာစေရပါဘူး”

ဒေါ်မင်းဇာသည် လယ်တောများ ရှိရာသို့ သွားကာနီး သောအခါ အမည်းရောင်အဝတ်များကို ပြောင်းလဲဝတ်ဆင်ပြီး နောက် လွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံး လွယ်ကာ မောင်ကြီးနှင့် အတူတူ သွားလေသည်။

နေဝင်ရီတရောအချိန်တွင် ဦးကျော်ခေါင်ပိုင်ဆိုင်သော လယ်ကွင်းများ ရှိရာသို့ ရောက်သွားကြသည်။ လယ်ကွင်းများအတွင်းမှာတော့ စပါးများက ဝင်းမုည့်စပြုနေချေပြီ။

မျောက်အုပ်များ တောဝက်အုပ်များနှင့် ကြက်တူရွေး

များ အုပ်စုလိုက် ဝင်ရောက်ကာ ကိုက်ဖြတ်စားသောက်ကြသော ကြောင့် အချို့နေရာများမှာ အခင်းလိုက် အကွက်လိုက် ပျက်စီး နေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

အများအားဖြင့် တောနှင့် နီးသည့်လယ်ကွက်များမှာ ပိုမိုဆိုးဝါးလေသည်။

လယ်တဲသို့ ရောက်သောအခါ ဒေါ်မင်းဇာက မေး သည်။

“မောင်ကြီး... နေ့ခင်းက ငါလိုချင်တဲ့ပစ္စည်းတွေ အဆင်သင့် ရနေပြီလား။”

“လယ်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့အလုပ်သမားတွေကို သေသေ ချာချာ မှာထားပါတယ် ဒေါ်လေး၊ အဆင်ပြေချင်တော့ ဒီကနေ့ ရွာထဲမှာ နွားတစ်ကောင် ပိုးထိပြီး သေသွားလို့ ဖျက်ကြတယ်။ အဲသည်က အမဲသွေးတွေကို ပုံးနဲ့ယူခိုင်းထားတယ်”

“ကဲ... ဒါဖြင့် အဲဒီပုံးကို သွားယူလာခဲ့၊ တခြားလူတွေ ခေါ်မလာခဲ့နဲ့၊ နင်နဲ့ငါနဲ့ နှစ်ယောက်ထဲ လုပ်မယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် မောင်ကြီးလည်း အမဲသွေးများ ထည့် ထားသောပုံးကို သွားယူလာလေသည်။

ထို့နောက်...

ဒေါ်မင်းဇာနှင့်အတူ တောစပ်နှင့် နီးသောလယ်ကွက် များ ရှိရာသို့ သွားကြလေသည်။

သူတို့နှင့်အတူ ထမင်းနှင့်အမဲသားဟင်းများ ထည့်ထား သောအထုပ်များလည်း ပါလာလေသည်။

လယ်တောစပ်သို့ ရောက်သောအခါ ကန်သင်းထောင့် တစ်နေရာသို့ သွားပြီး လွယ်အိတ်အတွင်းမှ အရုပ်တစ်ရုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ဘီလူးဂမုန်းနှင့် ထုလုပ်ထားသော ဘီလူးရုပ်ထုပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ အမြင့်က (၆)လက်မခန့်သာ ရှိသည်။

ထိုဘီလူးရုပ်ကို ကန်သင်းထောင့်နေရာတွင် ချပြီး အသင့်ယူလာသော အမဲသွေးရည်များဖြင့် လောင်းသည်။

ထမင်းထုပ်တစ်ထုပ်ကို ဖြေ၍ ရုပ်ထုရှေ့မှာ ချပေး သည်။

“ဂမုန်းဘီလူး... ဒီကနေ့ည လယ်ကွင်းထဲကို ဝင်တဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေကို မောင်းနှင်ထုတ်လော့၊ ဖယ်ရှားပေးလော့၊ ကျွန်ုပ်ကျွေးသောသွေးကို သောက်ပါ။ အစားအစာကိုလည်း လောင်အောင် စားပါ။ ဖျက်ဆီးမယ့်တိရစ္ဆာန်တွေ မဝင်အောင် လည်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပါ”

ဟု ပြောဆိုကာ ထားခဲ့လေသည်။

တောစပ်နှင့် နီးသည့် နောက်ထပ်ကန်သင်းထောင့် တစ်နေရာ ရောက်သောအခါ နောက်ထပ်ရုပ်ထုတစ်ခုကို ထုတ် ထုတ်ပြန်သည်။

သရဲသဘက်ပုံမျိုးဖြင့် ထုလုပ်ထားသော မိစ္ဆာရုပ်ထုပ်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုရုပ်ထုမှာလည်း ဂမုန်းမိစ္ဆာနှင့် ထုလုပ်ထားပြီး အသက်သွင်းထားသော အရုပ်လည်းဖြစ်သည်။

မိစ္ဆာရုပ်ထုကို ကန်သင်းထောင့်မှာ ချပြီး အမဲသွေးရေ

ဖြင့် လောင်းသည်။

ထမင်းနှင့်ဟင်းများကို ရုပ်ထုရှေ့သို့ ချပေးသည်။

“မိစ္ဆာရုပ်ထု... ငါတို့ကျွေးတဲ့ထမင်းကို စားလော့၊ အမဲသွေးကို သောက်လော့၊ လယ်ကွင်းထဲ ဝင်ရောက်လာတဲ့ တိရစ္ဆာန်ကိုလည်း ခြောက်လှန့်မောင်းနှင်ပေးလော့”

ဟု ပြောကြား၍ ဘီလူးရုပ်နှင့် မိစ္ဆာရုပ်ထုနှစ်ခုတို့အား ကန်သင်းထောင့်၌ ချထားခဲ့ပြီး လယ်တဲသို့ ပြန်လာလေသည်။ ထိုလယ်တဲမှာတော့ မောင်ကြီးတစ်ယောက်သာ ရှိနေပြီး အခြား အလုပ်သမားများ မရှိကြပေ။

တဲရောက်သောအခါ ဒေါ်မင်းဇာက ပြောသည်။

“မောင်ကြီး”

“ဗျာ... ဒွေးလေး”

“ငါ အခုလို အစီအရင်တွေ လုပ်တာကို ဦးကျော်ခေါင် တို့တတွေ သိလို့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး၊ နင့်အပြင် တခြားအလုပ်သမား တွေလည်း မသိစေနဲ့... ကြားလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဒါထက် ဘာဖြစ်လို့ မသိစေချင် တာလဲဟင်”

“ငါက စိတ်စွမ်းအားသုံးပြီး မိစ္ဆာတွေကို နှိမ်နှင်းပေးနိုင် တယ်လို့ အားလုံးက သိကြတာ မဟုတ်လား၊ ဒီလို မိစ္ဆာရုပ်ထု တွေနဲ့ အစီအရင် လုပ်နေမှန်း သိရင် ငါ့အပေါ်မှာ စုန်းကဝေ ပညာတတ်တယ်ဆိုပြီး အထင်လွဲကုန်ကြမှာပေါ့ဟဲ့”

“ကောင်းပါပြီ... ဘယ်သူမှ မပြောပါဘူး၊ ဒါထက်

ကျွန်တော် ဖန်တီးပေးတာရော အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား၊ ဦးကျော်ခေါင်ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော်ပြောတာ ယုံကြည်ပြီး ဒွေး လေးဆီကို ရောက်လာရတယ် မဟုတ်လား”

ဟုတ်ပါတယ်... ဒါကြောင့်လည်း နင့်ကို အားကိုးပြီး ဒီမှာ လူယုံအဖြစ် လွှတ်ထားတာပေါ့”

“ဒါပဲနော်... ဒွေးလေး ပေးထားတဲ့ကတိအတိုင်းပဲ၊ အကြံအစည်အောင်တာနဲ့ ကျွန်တော့်အတွက်လည်း မေ့မနေရ ဘူး”

“မမေ့ပါဘူးဟယ်... ဦးကျော်ခေါင်ကိုသာ ငါ့လက်ထဲ ရောက်လာအောင် ကြံစည်ပေး၊ နင့်အတွက် လုပ်ကိုင်စား သောက်ဖို့ လယ်တစ်ကွက်နဲ့ နွားတစ်ရှဉ်း ပေးမယ်... ဘယ် နေ့လဲ”

“ဒီလို လုပ်ကိုင်စားသောက်ဖို့ ရရင် ကျေနပ်ပါပြီဗျာ” ဒေါ်မင်းဇာနှင့်မောင်ကြီးတို့မှာ ရွာတော်ရွာသားချင်း ခြစ်သလို သားချင်းလည်း မကင်းလှပေ။

ဒေါ်မင်းဇာက ဦးကျော်ခေါင်နှင့် ယခုကဲ့သို့ အဆက် အသွယ် ရစေရန် မောင်ကြီးကို ကြိုတင်၍ အလုပ်သွင်းထားပြီး သူ့အဖြစ် ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ယခု စပါးစိုက်ခင်းများကို တောတိရစ္ဆာန်များ ဝင် ရောက်ဖျက်ဆီးခြင်းက အခွင့်ကောင်း ပေါ်လာရာ မောင်ကြီး၏ ဆက်သွယ်ပေးမှုကြောင့် ယခုအခါ ဒေါ်မင်းဇာမှာ ၎င်းဆန္ဒ အတိုင်း ဦးကျော်ခေါင်နှင့် အဆက်အသွယ် ရရှိမက အိမ်ပေါ်သို့

ပင် ရောက်နေခဲ့ပေပြီ။ ရွာတော်ရွာသူသားများကတော့ ဒေါ်မင်း
ဇာက စိတ်စွမ်းအင်တစ်ခုခု ပေါက်မြောက်နေသည်ဟု ယုံကြည်
ကြသည်။

အချို့ကလည်း ပြုစားတတ်သော စုန်းကဝေပညာများ
တတ်ကျွမ်းသည်ဟု အယူရှိသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ...

ရောဂါဖြစ်လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ အခြားအစီအရင်
များ ပြုလုပ်စရာ ရှိလျှင်သော်လည်းကောင်း ဒေါ်မင်းဇာကိုပင်
အားကိုးကြရသည်။

ဒေါ်မင်းဇာသည် ၎င်းတို့ ထင်မြင်သကဲ့သို့ စုန်းကဝေ
ပညာများ တတ်သည်မတတ်သည်ထက် အစီအရင်ပညာများကို
တော့ များစွာတတ်ကျွမ်းလေသည်။

ရှေးက ဆရာကြီးများ အသုံးပြုလေ့ရှိသော ဓါတ်ပညာ
အစီအရင်ပညာတို့မှာ စုန်းကဝေပညာများကဲ့သို့ များစွာအစွမ်း
ထက်လှသော ပညာများဖြစ်ကြသည်။

ဓါတ်ခိုက်တော့ နတ်တိုက်တာနှင့် ဆိုးသည်။

နတ်တိုက်တာထက် ဓါတ်ဆင်ဓါတ်ရိုက်က ပိုဆိုးသည်
ဆိုသောစကားအတိုင်း ဓါတ်ပညာနှင့် အစီရင်ပညာကို ကောင်း
စွာတတ်ကျွမ်းပါက စုန်းကဝေပညာ တတ်ကျွမ်းသကဲ့သို့ ထိ
ရောက်မှု ရှိပေသည်။

အသိပညာ နည်းပါးလှသော တောတွင်းမှ ရွာများတွင်
နေထိုင်ကြသူများမှာ ကြောက်စရာရှိလျှင် များစွာကြောက်ရွံ့

တတ်ကြပြီး အထင်ကြီးစရာရှိလျှင်လည်း တွေးတွေးဆဆ မရှိကြ
တော့ဘဲ များစွာအထင်ကြီးလေသည်။

ဥပမာတစ်ခု ပြောရလျှင်... ဓါတ်ပညာသဘောအရ
အန္တောဓါတ်ဖြစ်သည့် အုန်းပင်နှင့်ထုံးဓါတ်သည် မတည့်ပေ။

အုန်းပင်ကို ထုံးသုပ်လျှင် အုန်းပင်သေတတ်သည်။

အုန်း(တနင်္ဂနွေဓါတ်)နှင့် ထုံး(စနေဓါတ်)တို့မှာ အန္တော
ဓါတ်ချင်း တွေ့သဖြင့် အသက်ရှိသောအုန်းပင် သေခြင်းဖြစ်၏။

အန္တောအန္တောချင်း တွေ့လျှင် အသက်ရှိသောအပင်
သေရသလို ပါပ၊ပါပချင်း တွေ့လျှင်လည်း အသက်ရှိသောအရာ
သေရတတ်ပေသည်။

ပိန္နဲပင် အသီးသီးနေသည့်အခါ အင်သားနှင့် ထောက်မိ
ပါက အသီးအားလုံး ကြွေကျကုန်၏။

ထိုအင်သားနှင့်ပင် ပိန္နဲပင်အတွင်းသို့ ရိုက်သွင်းသည့်
အခါ အသီးမကြွေသည့်အပြင် အသီးမတင်သောအပင်ပင်လျှင်
အသီးတင်နိုင်လေသည်။

ထိုအရာမှာ စုန်းကဝေပညာဖြင့် ပြုစားခြင်းမျိုး မဟုတ်ပဲ
ခိတ်သဘော ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်လျှင် ရနိုင်သောပညာရပ်များပင်
ဖြစ်ပေသည်။ သို့ကြောင့် ရှေးဆရာများက...

ဓါတ်နိုင်လျှင် နတ်ကိုင်တာနှင့် ပိုဆိုးသည်။ ဓါတ်ခိုက်ပါ
နတ်တိုက်တာနှင့် ပိုဆိုးသည်ဟု တင်စားပြောခဲ့ကြခြင်းဖြစ်
လေသည်။ ဒေါ်မင်းဇာက ထိုဓါတ်ပညာများကို အတော်အသင့်
တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်လေသည်။

ယခုလည်း ဂမုန်းရုပ်များဖြင့် အစီအရင် ပြုလုပ်ထားပြီး နောက် ညအချိန်တွင် မောင်ကြီးနှင့်အတူ စကားပြောရင်း ထိုင်စောင့်ကြလေသည်။

ညဦးပိုင်းအချိန် ရောက်သောအခါ တောထဲမှ တောဝက်အုပ်များ လယ်ကွက်ထဲသို့ ဆင်းလာသည်။

ခဏကြာတော့ ဆူဆူညံညံအော်သံများ ကြားရပြီး တောတွင်းသို့ ပြန်ဝင်ပြေးသွားသောအသံများ ကြားရသည်။

ညဉ့်နက်ပိုင်းရောက်သောအခါ မျောက်အုပ်များ ဆင်းလာကြပြန်သည်။

သိပ်မကြာခင်မှာပင် ဆူဆူညံညံ အော်ဟစ်ကာ တောထဲသို့ ပြန်ပြေးသွားကြပြန်သည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်ညလုံးလိုလိုပင် တောတွင်းမှ ဆင်းလာသော တောတိရစ္ဆာန်များမှာ တစ်စုံတစ်ခု ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာများ တွေ့မြင်ရဟန်ဖြင့် လယ်ကွက်များအတွင်းသို့ပင် မဆင်းဝင်ကြဘဲ ပြန်ထွက်ပြေးသံများကို အတိုင်းသား ကြားရသည်။

မောင်ကြီးစိတ်ထဲမှာတော့ အရုပ်ကလေးနှစ်ရုပ်ကို ကန်သင်းထောင့်မှာ ချထားရုံနှင့် တောတိရစ္ဆာန်များ ဘာကြောင့် အလန့်တကြားနှင့် ပြန်ပြေးကြသည်ကို မသိသော်လည်း များစွာအံ့ဩမှု ဖြစ်နေမိသည်။

အောင်မြင်စာပေ

အခန်း(၃)

အမှောင်ရိပ်ထဲမှ အန္တရာယ်သိုး

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောမှာပင် လယ်ကွက်ထဲသို့ ဦးကျော်ခေါင်ကိုယ်တိုင် ရောက်လာလေသည်။ ဦးကျော်ခေါင် ရောက်လာသည်နှင့် မောင်ကြီးက ဝမ်းသာအားရနှင့် အခြေအနေကို ပြောပြလေသည်။

“ဆရာကြီး.. ကျွန်တော်တို့လယ်ကွက်ထဲတော့ တောတိရစ္ဆာန်တွေ မလာဝံ့တော့ဘူးဗျ၊ ဒီအတိုင်းသာ စပါးရိပ်သိမ်းရရင်တော့ အတော်ကလေး အထွက်ကောင်းကောင်း ရမှာပဲ”

ထိုအခါ ဦးကျော်ခေါင်က တဲအတွင်းမှာ ထိုင်နေသော ဒေါ်မင်းဇာ ရှိရာသို့ သွားကာ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလေသည်။

“အခုလို လယ်ကွက်ထဲအထိ ရောက်အောင်လာပြီး အစီအရင်တွေ လုပ်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒေါ်မင်းဇာသာ အကူအညီ မပေးရင်တော့ ကျွန်တော့်လယ်တွေ စပါးမရဘဲ ကောက်ရိုးပဲ ရတော့မယ့်အခြေအနေပါပဲ”

“ရပါတယ် ဦးကျော်ခေါင်၊ ကျွန်မအနေနဲ့လည်း ကိုယ်တတ်စွမ်းတဲ့ပညာနဲ့ အခုလို အကူအညီပေးရတာ အပန်းမကြီးလှပါဘူး”

“ဒေါ်မင်းဇာကသာ အပန်းမကြီးဘူးဆိုပေမယ့် ဒီကိစ္စက ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမတတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စမျိုးပဲဗျ၊ ဒါထက် အခုလိုအစီအစဉ်တွေ လုပ်ပေးလိုက်တော့ တောထဲက တိရစ္ဆာန်တွေ မလာကြတော့ဘူးလားဟင်”

“နွေဆက်ရက်ဆက်တော့ လာဝံ့တော့မယ်မထင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အချိန်နည်းနည်းကြာသွားရင်တော့ တိရစ္ဆာန်တွေ ဆိုရင် ထပ်လာချင်လာကြဦးမှာပေါ့”

“အဲ့ဒီလို ထပ်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်”

“မောင်ကြီးကိုသာ ပြောလိုက်ပါ၊ သူ လာပြီးအကြောင်းကြားရင် ကျွန်မ လာပြီးအကူအညီပေးပါဦးမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျ”

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ ဒေါ်မင်းဇာတို့ သားအမိသုံး

ယောက်မှာ ၎င်းတို့ရွာသို့ ပြန်သွားလေသည်။

နောက်တစ်ပတ်လောက်အထိ လယ်ကွင်းထဲသို့ တိရစ္ဆာန်များ မလာကြသော်လည်း နောက်ပိုင်းရက်များမှာတော့ တစ်ကောင်စနစ်ကောင်စ လာရင်းမှ တဖြည်းဖြည်းနှင့် များလာပြန်လေသည်။

ထိုအခါ မောင်ကြီးက လာရောက်အကြောင်းကြားသဖြင့် ဦးကျော်ခေါင်ကိုယ်တိုင် ရွာတော်သို့ သွားကာ ဒေါ်မင်းဇာကို အကြောင်းကြားရပြန်လေသည်။

ဒေါ်မင်းဇာ လိုက်လာပြီး အစီအရင် လုပ်ပေးပြန်တော့လည်း တောတိရစ္ဆာန်များ ဖျက်ဆီးမှုရန်က သက်သာခွင့် ရပြန်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဦးကျော်ခေါင်နှင့် ဒေါ်မင်းဇာတို့မှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခင်မင်ရင်းနှီးလာရာမှ ဦးကျော်ခေါင် စိတ်သဘောထားက တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာလေတော့သည်။ သို့ကြောင့် ဒေါ်မင်းဇာနှင့် ရင်းနှီးသောမောင်ကြီးကို ဒေါ်မင်းဇာ အကြောင်း မေးမြန်းကြည့်ရသည်။

မောင်ကြီးကလည်း သာသာထိုးထိုး ပြောပြလေသည်။

“အရိုးလေးတို့က သူ့ယောက်ျားရှိတုန်းကဆိုရင် အတော်ကလေး ချမ်းသာကြတယ်၊ သူ့ယောက်ျားက စော်ဘွားမျိုးနွယ်တစ်ဦးပဲ၊ ယောက်ျားဖြစ်တဲ့သူ ဆုံးသွားမှ သားအမိသုံးယောက် အခုလိုဘဝမျိုး ရောက်သွားခဲ့ကြတယ်၊ တကယ်တော့ အရိုးလေးက စိတ်သဘောလည်း ဖြူစင်တယ်၊ ဘာသာ

တရားလည်း ကိုင်းရှိုင်းရုံသေတယ်”

မောင်ကြီးထံမှ ထိုစကား ကြားသောအခါ ဦးကျော်
ခေါင်မှာ ဒေါ်မင်းဇာအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှု ရှိလာလေသည်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ ရွာတော်သို့ အကြောင်းမရှိ အ
ကြောင်းရှာကာ သွားလေတော့သည်။ ထိုအခြေအနေကို ရိပ်မိ
သော သမီးနှင့်သားက မေးသည်။

“အဖေ အရင်က ရွာတော်ဘက်ကို သိပ်မသွားပါဘူး၊
အခုတော့ ရက်ခြားဆိုသလို သွားနေတော့တာပဲနော်”

“အလုပ်ကိစ္စ ရှိလို့ပါ သမီးရယ်”

“ဒါထက် ရွာတော်က ဒေါ်မင်းဇာကလည်း ဒီကို မကြာ
ခဏ လာတယ်နော်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဦးကျော်ခေါင်မှာ မလုံမလဲ
ဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

“သူ ဒီကိုလာတယ်ဆိုတာက အဖေ့လယ်အတွက် အစီ
အရင်တွေ လာလုပ်ပေးနေရလို့ပါ”

“မဟာမြိုင်တောစပ်တလျှောက်မှာ ရွာတွေလည်း
အများကြီး ရှိတယ်၊ ဒီအထဲမှာ ကျွန်မတို့ ပိုင်တဲ့လယ်ကွက်တွေ
မှာ တိရစ္ဆာန်တွေ ဖျက်ဆီးမှု ခံရတာကတော့ အတော်ကလေး
ထူးဆန်းနေသလိုပဲ”

“ဒါကတော့ကွယ်... အဖေတို့ ကုသိုလ်ကံ မကောင်း
လို့ပဲ ပြောရတော့မှာပဲ”

“ကျွန်မတို့ ငယ်စဉ်ကတည်းက အဲ့ဒီနေရာက လယ်

တွေကို အဖေလုပ်လာခဲ့တာပဲ၊ နှစ်ပေါင်းကို နှစ်ဆယ်သုံးဆယ်
လောက် ရှိရောပေါ့။ အရင်ကလည်း တိရစ္ဆာန်တွေ ဝင်ရောက်
ဖျက်ဆီးတယ်ဆိုပေမယ့် အခုလောက် မပျက်စီးပါဘူး၊ အခုကျမှ
ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ပျက်စီးကုန်တာကတော့ စဉ်းစားစရာပဲနော်အဖေ”

မြနှင့်ဖြူက အသက်(၂၀)မပြည့်တတ်သေးသော်လည်း
စဉ်းစားတွေးတောတတ်သူဖြစ်ပေသည်။

သူမပြောသောစကားကို ကြားတော့မှ ဦးကျော်ခေါင်
လည်း နည်းနည်းတော့ စဉ်းစားမိသလို ဖြစ်သွားသည်။ ဟုတ်
တော့ ဟုတ်သည်။

မြနှင့်ဖြူတို့မိခင်နှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီးကတည်းက မိဘ
ဘက်မှ အမွေပေးသော ထိုလယ်ကွက်များကို စတင်လုပ်ကိုင်ခဲ့
သည်မှာ ယခုထက်တိုင်ပင်ဖြစ်၏။

ယခင်က လယ်မြေရိုင်းများဖြစ်သော်လည်း ယခုတော့
လယ်ချောများ ဖြစ်ခဲ့ပေပြီ။

ယခင်ကလည်း တောတိရစ္ဆာန်များ ဝင်ရောက်ဖျက်ဆီး
ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

ယခုအခါလောက် အပျက်အစီး မများခဲ့ပေ၊ ယခုတော့
လယ်ကွက်တွေထဲမှာ ထောင်းထောင်းကြေအောင် အပျက်အစီး
ခံနေရသည်။

ဒေါ်မင်းဇာ ရောက်လာတော့မှ အနည်းငယ် သက်သာ
သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

“ဒါကတော့ သမီးရယ်၊ အခြေအနေဆိုတာ အမြဲတစေ

ပုံသေထားလို့တော့ ဘယ်ရပါမလဲ၊ အရင်က မရှိပေမယ့် အခု ရှိချင်ရှိလာမှာပေါ့၊ နောက်ပြီး ဒေါ်မင်းဇာကိုလည်း တကူးတက ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး ခေါ်ရတာမှ မဟုတ်တော့ သူ့ကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာပါ”

“အဖေကသာ သူ့အပေါ်မှာ အကောင်းမြင်နေပေမယ့် ကျွန်မကတော့ အဲသည်လို မထင်ဘူး၊ သူ့မှာ အကြံအစည် တစ်ခုခု ရှိနေတဲ့ပုံမျိုးလို့ ထင်တယ်”

“ဒီလိုမထင်ကောင်းပါဘူး သမီးရယ်၊ သူ့ခမျာ အကူ အညီလည်း လာပေးရသေးတယ်၊ ဒီလိုလည်း အထင်ခံရဦးမယ် ဆိုရင်တော့ မသင့်ပါဘူး”

ထိုသို့ပြောသောအခါ မြနင်းဖြူက ဖခင်ဖြစ်သူ စိတ်ညစ် ညူးမည်စိုးသောကြောင့် နောက်ထပ်ဘာမှဆက်မပြောတော့ ပေ။ (၁၀)နှစ်သားအရွယ်သာ ရှိသေးသော သားဖြစ်သူ စောဝေ က ဖခင်ဖြစ်သူကို မေးသည်။

“အဖေ... သူတို့က ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ လာနေကြ မှာလားဟင်”

“မနေပါဘူး သားရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ”

“ဒီကို ပါလာတဲ့အစ်ကိုက ပြောတယ်၊ မကြာခင်မှာ သူတို့က ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို အပြီးပြောင်းလာပြီး နေတော့မှာ လို့ ပြောတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ဦးကျော်ခေါင်မှာ အနည်းငယ်တော့ အံ့ဩသွားလေသည်။

ထိုစကားကို ကလေးအရွယ်သာ ရှိသေးသော စောဝေ က အကြောင်းမဲ့ ပြောမည်မဟုတ်မှန်းတော့ သိလေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်၊ သူတို့က မင်းကို ခင်လို့ တမင် စကြတာပါ”

“ကျွန်တော် သူတို့ကို ခင်လည်း မခင်ဘူး၊ ချစ်လည်း မချစ်ဘူး၊ အိမ်ပေါ်ကိုတော့ ခေါ်မထားပါနဲ့နော် အဖေ”

“ဟဲ့... မောင်လေး၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာ လဲ”

မြနင်းဖြူက ဝင်ပြီးဟန်လိုက်တော့မှ စောဝေမှာ စကား ရပ်သွားလေသည်။

သားနှင့်သမီးက ထိုသို့ပြောကြသဖြင့် ဦးကျော်ခေါင်မှာ အနည်းငယ် စဉ်းစားစရာ ပေါ်လာလေသည်။

သို့သော်လည်း ယခုအခြေအနေရောက်တော့မှ သူ့ အခြေအနေကို ပြန်တွေးကြည့်ရာ ဒေါ်မင်းဇာအပေါ်မှာ နှစ် သက်စွဲလန်းနေပြီဖြစ်ကြောင်း လျှို့ဝှက်စွာ သတိပြုမိလေသည်။

နောက်ပိုင်းရက်မှာတော့ လယ်ကွက်များထဲမှာအစောင့် ထားသော ထွန်းခဆိုသူက ထူးခြားသောသတင်းတစ်ခုကို လာ ပြောလေသည်။

“ဆရာကြီး... အခုရက်ထဲမှာ ညအချိန်ရောက်လာ ရင် လယ်ကွင်းတွေထဲကို မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးတစ်ကောင် ဆင်းလာပြီး စပါးခင်းတွေကို ဖျက်ဆီးနေတာ တွေ့ရပါတယ်”

“ဟေ... ဘယ်လိုသတ္တဝါမျိုးလဲ ထွန်းခ”

“မျောက်တွေ တောဝက်တွေတော့ မဟုတ်ဘူး ဆရာကြီး၊ လူဝံလိုလို မျောက်ဝံလိုလိုမျိုးပဲ၊ သူက စပါးခင်းတွေကို နင်းခြေနေတုန်း အသံတွေ ကြားလို့ ကျွန်တော်တို့ သွားကြည့်တော့ တောထဲကို ဝင်ပြေးသွားတာ မြင်လိုက်ရတယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဦးကျော်ခေါင်မှာ ပို၍ အံ့ဩရပြန်လေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

ယခင်ကဆိုလျှင် တောထဲမှ လူဝံမျောက်ဝံများက လူများ ရှိသည့်ရွာအနီးသို့ မလာကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ယခုမှ ထူးထူးဆန်းဆန်း လူဝံမျောက်ဝံနှင့် တူသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးကို တွေ့ရသည်ဟု ကြားလာရခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းဟာ သေချာရဲ့လား ထွန်းခရဲ့”

“သေချာပါတယ် ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ခဲ့ရတာပါ”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ရွာတော်က ဒေါ်မင်းဇာဆီ သွားပြီး အကူအညီ တောင်းရဦးတော့မှာပဲ၊ ဒီကြားထဲ စပါးခင်းတွေ အပျက်အစီး နည်းအောင် ဂရုစိုက်ပြီး စောင့်ကြည့်ထားကြဟေ့”

“စိတ်ချပါ ဆရာကြီး”

ထိုသို့ပြောပြီး ထွန်းခက လယ်ကွင်းထဲမှ တဲသို့ ပြန်သွားလေသည်။ တဲသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ မောင်ကြီးနှင့် တွေ့ရလေသည်။

“မင်း ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ ထွန်းခ”

“ဆရာကြီးဆီ သွားတာပါ”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဥတုန်းက လယ်ကွက်ထဲကို မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီး တစ်ကောင် ဆင်းလာပြီး စပါးပင်တွေကို နင်းခြေဖျက်ဆီးသွားတာ ခင်ဗျား မသိလိုက်ဘူးလား”

“မသိလိုက်ပါဘူးကွာ... မင်းဟာ ဟုတ်ရောဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျ... ကျုပ်မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ရတာပါ၊ ဒါကြောင့် ဆရာကြီးဆီကို သွားပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောရတာပေါ့”

“မင်း သိပ်အတင့်ရဲမနေနဲ့၊ တော်ကြာ သေနေဦးမယ်”

“ဘာကြောက်စရာ ရှိသလဲဗျာ၊ သတ္တဝါဆိုတာ လူက သတ်ပေးမှ သတ္တဝါဘဝက ကျွတ်ရမှာဆိုတော့ သတ်တန် သတ်ပေးရမှာပေါ့”

“မင်းက မသတ်ခင် သူက ဝင်သတ်သွားမှ ဟုတ်ပေမယ့် ဖြစ်နေဦးမယ်”

“ကျုပ်ကတော့ မကြောက်ပါဘူး၊ ဒီညတောင် အဲဒီ သတ္တဝါကြီး လယ်ကွက်ထဲကို လာမလာ စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်”

“ပြောမရတော့လဲ မင်းထိုက်နဲ့မင်းကံပေါ့ကွာ”

မောင်ကြီးက ဒါပဲ ပြောပြီး ထွက်သွားလေတော့သည်။ တကယ်တော့ ထွန်းခသည် သတ္တိကောင်းသူတစ်ဦးဆိုတော့ ဧည့်သူပြော၍မှ လက်ခံမည် မဟုတ်ပေ။ ဦးကျော်ခေါင် ပိုင်ဆိုင်သော လယ်ကွက်များမှာ မဟာမြိုင်တောစပ်တလျှောက်မှာ

များစွာရှိလေသည်။ အစောင့်များ နေသောတဲများပင် နှစ်လုံး သုံးလုံးရှိပေသည်။

ထွန်းခက တစ်တဲနေပြီး မောင်ကြီးတို့က အခြားတဲမှာ နေကြလေသည်။

ထွန်းခတို့ နေသောတဲမှာ (၂)ယောက်ရှိသည်။ ထွန်းခ နှင့် အခြားအဖော်တစ်ယောက်တို့ဖြစ်သည်။ ညဦးပိုင်းအချိန် ရောက်သောအခါ တဲအပြင်ဘက် လယ်ကွင်းစပ်မှာ မီးပုံကြီး ဖိုထားပြီး လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုး ကျိုသောက်ရင်း စောင့်ကြလေ သည်။

တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော်ပြီမို့ နေ့အချိန်မှာ ပူ သလောက် ညအချိန် ရောက်လာသောအခါ အအေးခါတ်က များလာလေသည်။

လပြည့်ကျော်ရက် ဖြစ်သောကြောင့် ညဦးလရောင် မရှိ သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်မှာ မှောင်မည်းနေသည်။ ညဦးပိုင်း အချိန်တွင် သူတို့တဲသို့ မောင်ကြီးရောက်လာသည်။

- ၎င်းလက်ထဲမှာလည်း ယွန်းချိုင့်တစ်ခု ဆွဲလာသည်။
- “ထွန်းခတို့ ထမင်းစားပြီးကြပြီလားဟေ့”
- “စားတော့ ပြီးပါပြီဗျာ”
- “ဘာဟင်းချက်သလဲကွ”
- “ဘာရှိမှာလဲဗျာ . . . ထုံးစံအတိုင်း ပဲပြုတ်ပဲပေါ့”
- “ဒီမှာ မင်းတို့အတွက် ဟင်းလာပို့တာကွ”
- “ဘာဟင်းလဲဗျ”

“တောထဲမှာ ကိုင်းထောင်ထားတာ ဂျေတစ်ကောင်မိလို့ ချက်စားကြတာ၊ ဒီမှာ မင်းတို့အတွက် ဟင်း”

ဟု ပြောကာ အသင့်ယူလာသော ယွန်းချိုင့်ကို ပေး သဖြင့် ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ မဆလာနဲ့ သင်းနေသော ဂျေသား ဟင်းကို တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားကြသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုမောင်ကြီးရာ၊ ဒီမှာ နေ့တိုင်း ပဲဟင်းတွေချည်း စားနေရလို့ ငြီးငွေ့နေတဲ့အချိန်မှာ အခုလို ဟင်းစားလာပို့တော့ ဟန်ကျတာပေါ့”

“ရပါတယ်ကွာ အချင်းချင်းတွေပဲဟာ၊ မင်းတို့လည်း သတိဝီရိယနဲ့ စောင့်ကြဦးနော်”

“စိတ်ချပါဗျာ”

ဟင်းချိုင့်ကို ပေးထားခဲ့ပြီးနောက် မောင်ကြီးက ပြန် သွားလေတော့သည်။ ထွန်းခတို့နှစ်ယောက်လည်း ထွေထွေ ထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ပဲ အိုးထဲမှာ ကျန်သောထမင်းကို တစ် ဝက်စီ မျှထည့်ပြီး ဂျေသားဟင်းနှင့် ပလုတ်ပလောင်း စားကြလေ သည်။ ထမင်းစားနေရင်းမှ အဖော်ဖြစ်သူ ငကျော်က တစ်စုံ တစ်ခုကို သတိရသွားသည်။

“ကျုပ်တို့လည်း ဟင်းရတာနဲ့ သတိမေ့သွားတယ်၊ ဦးဦး နားဖျား တောပိုင်တောင်ပိုင်တွေတောင် မတင်မြှောက်လိုက်ရ တူး”

“ငါတို့ချက်တဲ့ဟင်းမှ မဟုတ်တာကွာ၊ သူများ လာပေး ထာ စားတာပဲ၊ တင်မြှောက်စရာ မလိုပါဘူး၊ ဟင်းချက်တဲ့လူတွေ

မြောက်လိမ့်မပေါ့... စားမှာ စားစမ်းပါ”

ဟု ပြောသဖြင့် ငကျော်လည်း နောက်ထပ် ဘာမှထပ် မပြောတော့ပေ။ ထမင်းရောဟင်းပါ ပြောင်စင်အောင် စားပြီး သောအခါ ဝမ်းပြည့်သွားသောကြောင့် နှစ်ယောက်သား မလှုပ် နိုင်အောင် ရှိနေကြသည်။

အချိန်မှာလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ညဦးပိုင်းအချိန် ကျော်လာပြီဖြစ်သည်။

လဆုတ်ရက် ထွက်လာသော လရောင်က သစ်တော များအပေါ်မှ မကျော်နိုင်သေးပဲ ရှိနေရာ အလင်းရောင်က ကျိုးတို့ကျဲတဲသာ ရှိနေသေးသည်။

သစ်ရိပ်မရှိသော လယ်ကွင်းများအပေါ်မှာတော့ နှင်း စက်အချို့ကြောင့် ငွေရောင်အစက်များ လင်းလက်စ ပြုလာချေ ပြီ။ ထိုအခိုက်မှာပင် ငကျော်က ပြောသည်။

“ကိုမောင်ကြီး... ကျုပ်တော့ အစားတွေ များလို့လား မသိဘူး၊ ဗိုက်ထဲက ရစ်နာလာသလိုပဲ”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း နာလာသလိုပဲ”

“ကျုပ်တော့ ဟိုဘက်နား သွားပြီး တောထိုင်လိုက်ဦး မယ်”

ဟု ပြောကာ ငကျော်က စပါးခင်းများနောက်သို့ ဝင် သွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ထွန်းခမှာလည်း ဗိုက်ထဲမှ ရစ်နာလာ သဖြင့် မနေနိုင်တော့ပဲ တောစပ်မှ လေးတိုင်စင်သဖွယ် ဆောက်

ထားသော အိမ်သာရှိရာသို့ ထပြေးရလေတော့သည်။

အိမ်သာထဲ ရောက်သောအခါ ဝမ်းနှုတ်ဆေး စားထား သကဲ့သို့ မရပ်မနား သွားလေတော့သည်။

အိမ်သာပေါ်မှ ဆင်းလာပြီးမှ မကြာမီ အိမ်သာပေါ်သို့ ပြန်တက်ရပြန်သည်။ အတန်ကြာသောအခါ မလှုပ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာတော့သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်သာနောက်ဘက် တောတွင်းမှ ခပ်ဖွဖွ နင်းလာသောခြေသံလိုလို ကြားလိုက်ရ သည်။ သစ်ရွက်ခြောက်များ ရှိနေသောကြောင့် လျှို့ဝှက်စွာ ငင်းလာသည်ဆိုစေကာမူ ခပ်တိုးတိုးတော့ ကြားနေရသည်။

“ခွတ်... ခွတ်... ခွတ်”

သာမန်အချိန်ဆိုလျှင်တော့ ဝမ်းသွားခြင်းကို ရပ်ကာ အိမ်သာပေါ်မှ ဆင်းပြီးမှာ အမှန်ဖြစ်သော်လည်း ယခုတော့ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်တော့ပေ။

ခပ်ဖွဖွ နင်းလာသောခြေသံက တဖြည်းဖြည်းနှင့် အိမ် သာနောက်ဘက်သို့ နီးကပ်လာသည်။

ထွန်းခက စိတ်ကို တင်းပြီး နေရာမှ ထရန် ဟန်ပြင် ထိုင်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်သာအနောက်ဘက်မှ လက် မည်းကြီးတစ်ဖက် ထွက်လာပြီး ၎င်းလည်ကုပ်ကို ကိုင်ကာ ဆွဲချ သွားလေတော့သည်။

“အေး... လုပ်ကြပါအုံး... ကယ်ကြပါအုံး”

ဟု အော်သော်လည်း အသံက သိပ်မထွက်နိုင်တော့

“အား . . .”

မရှေးမနှောင်းမှာပင် တောစပ်မှ အော်ဟစ်လိုက်သော ထွန်းခ၏အသံနက်ကြီးက တိတ်ဆိတ်နေသောအချိန်မှာဖောက် ထွက်လာသည်။

ထိုအသံကြားသဖြင့် ကန်သင်းပေါ်မှာ အိမ်သာတက် နေသော ငကျော်က မြက်ခုတ်ခါးကို ယူကာ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးလာသည်။ အိမ်သာရှေ့ ရောက်တော့ အထဲမှာ ထွန်းခကို မတွေ့ရပေ။

“ကိုထွန်းခ . . . ကိုထွန်းခ”

ပြန်ထူးသံ မကြားရတော့ပေ။

သို့ကြောင့် ထိုနေရာတဝိုက် လိုက်ကြည့်တော့ အိမ်သာ နောက်ဘက်နားမှာ လဲကျနေသော ထွန်းခကို လှမ်းမြင်ရသည်။

“ကိုထွန်းခ . . . ကိုထွန်းခ . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ပြန်ပြောသံ မကြားရသောကြောင့် အနားသွားပြီး ပွေ့ယူလိုက်သောအခါ ဇက်ကျိုးကျနေပြီး ထွန်းခတစ်ယောက် အသက်ပျောက်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အသံကုန် အော်ဟစ် လိုက်လေတော့သည်။

ငကျော်အော်သံက တိတ်ဆိတ်နေသော ညအချိန်မှာ ပဲ့တင်ထပ်သွားလေတော့သည်။

☺ အောင်မြင်စာပေ ☺

အား(၄)

ဝါတ်ပညာနှင့် သဲလွန်စများ

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ပိုင်းအချိန်မှာ ထွန်းခ သေဆုံးနေ သောနေရာသို့ ဦးကျော်ခေါင်ကိုယ်တိုင် ရောက်လာလေသည်။

ဦးကျော်ခေါင်နှင့်အတူ မောက္ခတော်ရွာမှ ဆေးဆရာ ကြီး ဦးဗန်ကောင်းလည်း ပါလာသည်။

ဦးဗန်ကောင်းနှင့်အတူ ၎င်းထံမှာ ဆေးပညာ ဝါတ် ပညာများ သင်ကြားနေသော နီမောင်လည်း လိုက်လာလေ သည်။

နီမောင်မှာ အသက်(၂၅)နှစ်အရွယ်ခန့်ရှိပြီး မောက္ခ
တော်ရွာသားတစ်ဦးဖြစ်သည်။

မိဘများက အတန်အသင့် ချောင်လည်ပြီး မောက္ခ
တော်ရွာဆိပ်ကမ်းနှင့် နီးသောနေရာတွင် ကုန်စုံဆိုင်ကြီး ဖွင့်လှစ်
ထားလေသည်။

တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်သူကတော့ ကုန်စုံဆိုင်မှာ
လုပ်ကိုင်သည့်အပြင် အချိန်အားသောအချိန်များတွင် ၎င်း
ဝါသနာပါသော ဆေးပညာ ဓါတ်ပညာများကို ဦးဗန်ကောင်းထံ
မှာ သင်ကြားနေသည်။

ယခုလည်း ထွန်းခတစ်ယောက် ဘယ်ပုံဘယ်နည်း သေ
သည်ကို သိလိုကြောင်း ဦးကျော်ခေါင်က ဦးဗန်ကောင်းကို ခေါ်
လာရာ လက်တွေ့သိလိုသော နီမောင်ပါ လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ
သည်။

ထွန်းခ သေဆုံးနေသောနေရာမှာ သစ်တောအစပ်နှင့်
နီးသော အိမ်သာအနောက်ဘက်နေရာ၌ဖြစ်သည်။ တစောင်း
အနေအထား လဲကျနေခြင်းဖြစ်ပြီး မျက်နှာက အပေါ်သို့ လန်
တက်နေရာ ဇက်ကျိုးပြီး သေဆုံးနေမှန်း သိသာလေသည်။

ဦးဗန်ကောင်းနှင့်နီမောင်က အလောင်းအနီးသို့ သွား
ကာ အသေအချာ ကြည့်ရှုကြလေသည်။

အိမ်သာအနောက်ဘက်မှာ ကာရံထားသော ဝါးထရံမှာ
အချပ်လိုက် ကွာကျနေပြီး မြေပြင်ပေါ်မှာ တရွတ်တိုက် ဆွဲချ
သွားသော စွပ်ကြောင်းကြီးကို တွေ့ရသည်။

“အိမ်သာထဲမှာ ထိုင်နေတုန်း နောက်ဘက်က ဆွဲချယူ
သွားပြီး တောစပ်ရောက်မှ ဇက်ချိုးပြီး သတ်လိုက်တာပဲကွ”
ဦးဗန်ကောင်းက ကွမ်းတဖြူဖြူဝါးရင်းနှင့် ပြောပြသည်။

“ဘယ်လိုသတ္တဝါမျိုး ဖြစ်မလဲ အဘ”

“လူတစ်ယောက်ကို ကုပ်ကနေ ဆွဲယူသွားနိုင်လောက်
အောင် သန်ပုံထောက်တော့ လူဝံတို့ မျောက်ဝံတို့ ဖြစ်နိုင်တာ
ပေါ့”

ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သောမျက်နှာ ဖြစ်နေ
သော ငကျော်ကို ခေါ်မေးသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... ပြောပါဦး”

“ညက ဂျေသားဟင်းနဲ့ ထမင်းစားပြီး ဗိုက်နာကြတာနဲ့
သူ့ရော ကျွန်တော်ပါ တောထိုင်တဲ့သူကထိုင်၊ အိမ်သာတက်တဲ့
လူက တက်ကြပါတယ်”

“အစာစားပြီး ဝမ်းက မရပ်မနား နာတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“ဟင်းက ဘယ်သူချက်တာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ချက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုမောင်ကြီးတို့
တဲက လာပို့ပေးတာပါ”

ငကျော်က ထိုသို့ပြောသဖြင့် မနီးမဝေးမှာ ရှိနေသော
မောင်ကြီးက ဝင်ပြောပြသည်။

“ဒီလိုပါ ဆရာကြီး... တောထဲမှာ ကိုင်းထောင်တာ

လှေတင်ကောင် မိတာနဲ့ ချက်စားကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ချက်စားဘုဟင်းကို သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် ခွဲပြီး လာပို့ပေးတာပါ။

“ဂျေသားဟင်း အတူတူ စားကြတာချင်းအတူတူ မင်းတို့ကျတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးလား”

“ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်တော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ဟု ပြောသဖြင့် ဦးဗန်ကောင်းက ဘာမှထပ်မမေးတော့ဘဲ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် စဉ်းစားနေလေသည်။

“ဟင်းက ဘယ်သူလာပို့ပေးတာလဲ”

“ကျွန်... ကျွန်တော်ပါပဲ”

မောင်ကြီးက အနည်းငယ် စိုးရိမ်နေဟန်ဖြင့် အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့် ပြောသည်။

ထို့နောက်...

ဦးဗန်ကောင်းက သေဆုံးနေသော ထွန်းခအလောင်းပတ်ဝန်းကျင်သို့ ရေစေ့စပ်စပ် ရှာဖွေကြည့်ရှုနေလေသည်။ ဦးကျော်ခေါင် အပါအဝင် အခြားရွာသားများ၊ အလုပ်သမားများကတော့ ဦးဗန်ကောင်း လုပ်သမျှကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

ထွန်းခ သေဆုံးနေသောနေရာမှာ လယ်ကွက်များနှင့် မဝေးလှသော ကန်သင်းအပြင်ဘက်၌ ဖြစ်သည်။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် မြက်ပင်များ ပေါက်နေသည်။ မြက်ပင်များပေါ်မှာ တွန်းထိုးရုန်းကန်ထားသော ခြေရာလက်ရာများ မတွေ့ရဘဲ အိမ်သာအတွင်းမှ ဒရွတ်တိုက် ဆွဲချသွားသော

စွတ်ကြောင်းကြီးကိုသာ တွေ့ရလေသည်။ ထွန်းခမှာ အလုပ်ကြမ်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် ခန္ဓာကိုယ် ကြံ့ခိုင်ထွားကျင်းမှု ရှိသည်။

ထိုလိုလူတစ်ယောက်ကတော့ ကိုယ့်အသက်ကို သတ်မည့်လူတစ်ယောက်ကို အသာတကြည်နှင့် အသတ်ခံလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ကြည့်ရသည်မှာ လူသတ်ကောင်က အိမ်သာထဲမှာ ထိုင်နေသော ထွန်းခ ကုပ်ကို နောက်မှ ဆွဲယူသွားပြီး မြက်ခင်းပေါ်ရောက်မှ လည်ပင်းကို လိမ်ချိုးကာ သတ်ဖြတ်သွားခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်။

ဦးဗန်ကောင်းက ထိုနေရာတစ်ဝိုက်သို့ လိုက်လံကြည့်နေရင်း ထူးခြားသောအရာတစ်ခုကို သတိပြုမိသွားလေသည်။ သို့သော်လည်း မည်သူ့ကိုမှ မပြောဘဲ လျှို့ဝှက်ထားလေသည်။ အခြားမဟုတ်ပေ...။

မြေသားက အနည်းငယ် ပျော့နေသေးရာ အချို့နေရာတွင် ထင်ကျန်နေသော ခြေရာအချို့ပင်ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်...

အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်၍ ရပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်ရာ အလုပ်သမားများက ထွန်းခအလောင်းကို သယ်ယူသွားကြလေသည်။

ဦးဗန်ကောင်းက ငကျော်ကို ခေါ်ပြီး ၎င်းတို့ နေသော တဲသို့ သွားလေရာ နီမောင်လည်း လိုက်သွားလေသည်။

တဲသို့ ရောက်သောအခါ ဦးဗန်ကောင်းက အခြေအနေ မေးသဖြင့် ငကျော်က မနေ့ညက လယ်ထဲသို့ မည်းမည်းသတ္တဝါ ကြီး ဝင်ရောက်လာတာ မြင်လိုက်ရကြောင်း ပြောပြသည်။

“ဘယ်လိုသတ္တဝါမျိုးလဲ... မင်းမြင်သလား”

“ကျွန်တော် မမြင်ပါဘူး၊ ကိုထွန်းခ မြင်တာပါ။ သူ့ကို သတ်သွားတာလည်း အဲဒီသတ္တဝါကြီးပဲ ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်” ငကျော်က သူ့ထင်မြင်မှုကို ပြောသည်။

“ဘယ်နေရာမှာ ဝင်ပြီးဖျက်ဆီးတာလဲ၊ မင်းသိသလား”

“ကိုထွန်းခ ပြောပြလို့ သိပါတယ်၊ ဒီက လှမ်းမြင်နေရတဲ့ တောစပ်မှာပါ”

ငကျော်က လယ်ကွက်တစ်နေရာသို့ လှမ်းပြသဖြင့် ဦးဗန်ကောင်းက သူ့ကို မခေါ်တော့ဘဲ နီမောင်နှင့်အတူ သွားလေသည်။

“အဘက ဘယ်လိုသတ္တဝါမျိုး ထင်လို့လဲ”

လမ်းရောက်တော့ နီမောင်က မေးသည်။

“ဘယ်လိုသတ္တဝါမျိုးမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ထွန်းခက လူလူ ချင်း အသတ်ခံလိုက်ရတာပါ”

ဟု ပြောရာ နီမောင်မှာ များစွာအံ့ဩသွားလေသည်။

“မင်းအံ့ဩသွားသလား... ဟိုနေရာ ရောက်တော့ ငါ လက်တွေ့ပြပါမယ်”

ဟု ပြောပြသဖြင့် နီမောင်လည်း ထပ်မမေးတော့ပေ။

ဖျက်ဆီးခံရသော လယ်ကွက်မှာ တောစပ်နှင့် မဝေးလှ

ပေ။ ထိုနေရာတွင် စပါးပင်များကို ဆွဲနှုတ်ဖျက်ဆီးထားသော ကြောင့် လဲကျပျက်စီးနေသည်။

အချို့လည်း ခြေထောက်ဖြင့် နင်းချေထားသဖြင့် မြေပေါ်မှာ ပြားနေသည်။

“သူတို့ပြောတဲ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်အရဆိုရင် ခြေလေး ချောင်း သတ္တဝါမျိုး ဝင်ဖျက်ဆီးတာ မဟုတ်ဘူး၊ လူနဲ့ ပုံသဏ္ဍာန် တူတဲ့ သတ္တဝါလို့ ပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ် အဘ”

“တောထဲမှာ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းနဲ့ မတ်မတ်သွားနိုင် တာ လူဝံမျောက်ဝံတွေပဲ ရှိမယ်မဟုတ်လား၊ လူဝံမျောက်ဝံတွေ က ဒီနေရာမျိုးလည်း မလာဘူး၊ လာရင်လည်း အခုလို စပါးခင်း ကို မဖျက်ဆီးဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ သိလား”

“ဘာကြောင့်လဲ အဘ”

“တောတိရစ္ဆာန်တွေမှာ လူတွေလို ယုတ်မာကောက် ကျစ်တဲ့စိတ်မျိုး ဘယ်တော့မှ မရှိဘူး၊ အစာအတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အသက်အန္တရာယ်ကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် လူတွေကို သတ်ဖြတ်ရင် သတ်ဖြတ်မယ်၊ မိကျောင်းတစ်ကောင်ကပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တောကောင် တစ်ကောင်ကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူကို ကိုက်သတ်ရင် အစာ အတွက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့အသက်အန္တရာယ် ကာ ကွယ်ဖို့အတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ် သတ်တာပဲ၊ လူတွေလို အကွက်ကျကျ စိမ့်ကိန်းချပြီး သတ်တာမျိုးတော့ မရှိဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ”

“လူဝံ မျောက်ဝံတွေဟာ ဆန်စပါး မစားတော့ စပါးခင်း ရှိတဲ့နေရာကို လာစရာအကြောင်း မရှိသလို လူနဲ့ တွေ့ရင်လည်း သတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်လို့ မလွဲမရှောင်သာ တွေ့ရင် တောင် လူတွေက သူတို့ကို ရန်မမူရင် ရှောင်သွားလေ့ရှိတယ်။ သူတို့ကို နာကျင်အောင် အသက်အန္တရာယ်ဖြစ်အောင် လုပ်မိရင် သာ ကလဲ့စားချေတဲ့အနေနဲ့ ပြန်ပြီးအန္တရာယ်ပေးကြတာ”

“ဒါဖြင့် ကိုထွန်းခကို ဘယ်သူသတ်တာလဲ အဘ”

“လူလူချင်း သတ်တာပဲကွ။ ဟောဒီမှာ ကြည့်စမ်း။ စပါး ခင်းအောက်က မြေပျော့ထဲမှာ ရှိတဲ့ခြေရာတွေက လူဝံမျောက်ဝံ ခြေရာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ လူခြေရာစစ်စစ်တွေပဲ... မင်းကြည့်ပါ လား။”

နီမောင်က လယ်ကွက်ထဲသို့ ဆင်းကာ မြေပေါ်မှာ ထင် ကျန်နေခဲ့သောခြေရာများကို ကြည့်သောအခါ ဦးဗန်ကောင်း ပြောသကဲ့သို့ပင် အခြားခြေရာ မတွေ့ရဘဲ လူခြေရာအချို့သာ တွေ့ရလေသည်။

“ထွန်းခအလောင်းနားမှာလည်း လူခြေရာတွေကို ငါ တွေ့ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဂယနက မပြောနိုင်သေးတော့ ဘာမှ မပြောဘဲ နေတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ လာဟေ့ နီမောင်၊ သူတို့တဲကို တစ်ခေါက်ပြန်ကြည့်ရအောင်”

ဟု ပြောပြီး တဲဘက်သို့ တစ်ခေါက်ပြန်ခဲ့ကြသည်။ အခြားသူများက အသုဘ မြေမြှုပ်ရန် အလုပ်ရှုပ်နေကြစဉ် တဲ အတွင်းမှာ ငကျော်တစ်ယောက်သာ ကျန်နေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာကြီး၊ ဘာတွေ တွေ့ခဲ့သလဲ၊ ထွန်းခ ကို သတ်သွားတဲ့တရားခံကိုရော သိရပြီလား။”

ဟု မေးသည်။

“ဘာမှတော့ ထွေထွေထူးထူး မတွေ့ခဲ့ပါဘူးကွာ၊ မင်း တို့ ပြောသလို တောတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင် ဝင်သတ်သွား တာပဲ ဖြစ်မှာပါ”

ဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြန်ပြောရာ ငကျော်က သက်ပြင်းတစ် ချက် ချလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်လာတာ အတော်ကြာ ပြီ၊ ဒီလို တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးပါဘူး။ အခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်လာတယ် မသိတော့ပါဘူးဗျာ၊ တကယ်လို့သာ ထွန်းခ သတ်တဲ့တရားခံကို သိရရင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လက်စားချေချင်ပါတယ်”

ဟု ငကျော်က မေးကြောကြီးများ ထောင်နေအောင် အံ့ကြိတ်ထားရင်း ပြောသည်။

“ဖြေးဖြေးပေါ့ကွာ... အချိန်တန်တော့လည်း ကလဲ့ စားချေတန်ချေရမှာပေါ့၊ ဒါထက် မင်းတို့ ဟင်းထည့်စားတဲ့ ဟင်း အိုးကော ရေဆေးလိုက်ပြီလား။”

“မဆေးရသေးပါဘူး ဆရာကြီးရယ်၊ ကျတ်စင်ပေါ်မှာ ဒီအတိုင်း တင်ထားတာပါပဲ”

“သွားယူစမ်းပါဦးကွယ်... ကြည့်ရအောင်”

ငကျော်က ကျတ်ခိုးစင်ပေါ်မှ ဟင်းကြွင်းဟင်းကျန်များ ထပ်နေသောအိုးကို ယူလာပြီး ပြသည်။ ဦးဗန်ကောင်းက ဟင်း

အိုးအခြေအနေကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး နီမောင်ကို လှမ်းပေးသည်။

“ရော့ . . . ကြည့်ပါဦး”

နီမောင်က အိုးကို ယူပြီးနမ်းကြည့်တော့ ပထမမဆလာနဲ့က နှာခေါင်းထဲ အရင်ဝင်လာသည်။ ပြီးမှ ငြုတ်သီးအနံ့ဖြင့် ရောနေသည့် သိုးကျိုကျိုအနံ့ကို ရသည်။

ဆီပြန်ဟင်းချက်ထားခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ ကာလသားချက် သဘောမျိုး ဆီအနည်းငယ်နှင့် ရေများများထည့်ကာ နူးအောင် ချက်ထားသောကြောင့် ရေနံ့ကိုလည်း ရသည်။ နောက်ဆုံးမှ စိမ်းရွှေရွှေအနံ့တစ်မျိုးက နှာခေါင်းထဲ ဝင်လာသည်။

ယမ်းစိမ်းနံ့နှင့် တူသောအနံ့မျိုး ဖြစ်သည်။ အသေအချာနမ်းကြည့်တော့ ပွေးကိုင်းနံ့လိုလို ကနခိုနံ့လိုလို အနံ့မျိုးလည်း ရသည်။

နီမောင်က ဘာမှမပြောဘဲ ဦးဗန်းကောင်းကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဟင်းအိုးကို ပြန်ပေးလိုက်သည်။

“ဘာမှတော့ မထူးလှပါဘူး။ ကဲ . . . ကဲ . . . မင်း လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်ချေတော့၊ ဒါထက် ညက မင်းတောထိုင်တာ ဘယ်နေရာမှာလဲကွ”

“ဟိုဘက် ကန်သင်းနားမှာပါ”

ဟု ပြောကာ ငကျော်က အပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။ ထိုအခါမှ ဦးဗန်းကောင်းက နီမောင်ကို မေးသည်။

“ဘယ်လိုမျိုး ထူးတာ တွေ့သလဲ”

“ဟင်းထဲမှာ ဝမ်းသွားစေတဲ့ဆေးတစ်မျိုး ထည့်ထားပုံရတယ် အဘ”

ဦးဗန်းကောင်းက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြသည်။

“ဒါကြောင့် ထွန်းခ သေရတာပဲ”

ဟု ပြောပြီး တဲအတွင်းသို့ လိုက်လံရှာဖွေရာ တဲထောင့်တစ်နေရာမှာ လွင့်ကျနေသော စက္ကူဟောင်းတစ်ရွက်ကို တွေ့ရသည်။ စက္ကူမှာ မှိုင်းခဲစက္ကူဖြစ်ပြီး လေးထောင့်ပုံစံ ညှပ်ထားလေသည်။

မှိုင်းခဲစက္ကူက သာမန်လူများ သုံးလေ့မရှိဘဲ ဆရာများသာ အသုံးပြုလေ့ရှိသဖြင့် ဦးဗန်းကောင်းက ကောက်ယူ၍ ကြည့်လိုက်သည်။

မှိုင်းခဲစက္ကူမှာ ပြောင်သက်သက်ဖြစ်သော်လည်း တစ်စုံတစ်ခုကို ထုပ်ထားဟန်ဖြင့် တွန့်ကြေလျက်ရှိသည်။ ဦးဗန်းကောင်းက မျက်စိအား သိပ်မကောင်းလှသဖြင့် နီမောင်ကို အကြည့်ခိုင်းရာ မှိုင်းခဲစက္ကူတွင် တွယ်ကပ်နေသော ဆေးမှုန့်အချို့ကို တွေ့ရသည်။

နေရောင်ခြည်နှင့် ထောင်ကြည့်သောအခါ ဆေးမှုန့်များမှာ ဟင်္သာပြဒါးကဲ့သို့ နီရဲနေသည့်အမှုန့်များ တွေ့ရသည်။

“ဆေးမှုန့်ထုပ်တဲ့ မှိုင်းခဲစက္ကူပဲ အဘ၊ ဆေးမှုန့်တွေ ဆပ်နေတာ တွေ့ရတယ်”

ဦးဗန်းကောင်း ထိုစာရွက်ကလေးကို ပြန်ယူ၍ တစ်ခုတည်း ခေါက်ကာ ၎င်း၏ရင်ဖုံးအင်္ကျီ ဘေးအိတ်အတွင်းသို့

ထည့်လိုက်သည်။

“အဖြေကတော့ နီးလာပါပြီ။ သဲလွန်စတွေ တစ်ခုချင်း ဆက်ပေါ်ကြည့်ရင် တရားခံကို ခန့်မှန်းလို့တော့ ရလောက်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ပိုပြီးခိုင်မာအောင် အသာကလေး ထားလိုက်ပါဦး မယ်။ ဒီလူသတ်မှုကို နောက်က စီစဉ်ပေးတဲ့လူကတော့ အတော် ကလေး ဦးနှောက်ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ပဲ ပြောရမှာပဲ။ လာဟေ့ နီမောင်၊ အပြင်တစ်ခေါက် ထွက်ကြည့်ရအောင်”

ဟု ပြောကာ ထွန်းခ အသတ်ခံရသော အိမ်သာဘက် သို့ တစ်ခေါက်သွားကြပြန်သည်။

ထိုနေရာရောက်သောအခါ ဦးဗန်ကောင်းက စေခိုင်း သဖြင့် နီမောင်က အနားကပ်ကြည့်သည်။

တောရွာလေ့အတိုင်း အိမ်သာအောက်၌ မစင်ပုံ ရှိနေ ရာ ညက ထွန်းခ ပါသွားဟန်ရှိသော မစင်ရေများမှာ သာမန် မဟုတ်ဘဲ အစိမ်းရောင်၊ အနက်ရောင်များဖြစ်နေသည်။

ထိုနေရာမှ cကျော်ပြလိုက်သည့် မစင်ပုံ ရှိရာသို့ သွား ကြည့်သောအခါ ကန်သင်းနံဘေးမှာ အနီရောင်အခင်း ရှိနေ သည့် မစင်ပုံကို တွေ့ကြရသည်။

“လူနှစ်ယောက် ထမင်းအတူတူ ဟင်းအတူတူ စားကြ ပြီး ဝမ်းသွားတော့ အတူတူ သွားကြတယ်။ ဒါပေမယ့် မစင်ပုံတွေ ကျတော့ အစိမ်းရောင်တစ်မျိုး အနီရောင်တစ်မျိုး ဖြစ်နေ တယ်... မထူးဆန်းဘူးလား”

“ထူးဆန်းတာပေါ့ အဘရယ်၊ ဓါတ်သဘောအရ ပြောရ

ရင် အစိမ်းရောင်က သီတဓါတ်၊ အနီရောင်က ဥဏှဓါတ် ဖြစ် လေတော့ ဓါတ်တွေရဲ့အကျိုးပေးပုံလည်း ဘယ်တူတော့မလဲ”

“ပြောပါဦးကွ”

“သီတဓါတ်က အအေးဆိုတော့ ဝမ်းကို ပျက်စေတယ်။ အဲဒီလို ပျက်ရင် ကိုယ်ထဲမှာ ရှိတဲ့ ခွန်အားအဖြစ် အသုံးပြုနေတဲ့ ဓါတ်တွေ ပျက်စီးဆုံးရှုံးမယ်။ အဲဒီလို ပျက်စီးရင် ဝမ်းနှစ်ခါသုံးခါ သွားရုံနဲ့ ဒီလူက လှုပ်နိုင်တော့မယ် မဟုတ်ဘူး”

“အမှန်ပေါ့... ထွန်းခ၊ ခမာ အိမ်သာထဲမှာ ထိုင်နေ ရင်းနဲ့ မလှုပ်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့တာ၊ ကဲ... ဆက်ပြောပါဦး”

“ဥဏှဓါတ်ကျတော့ အပူလွန်ကံမှုကို ဖြစ်စေတယ်။ အပူ ကြောင့် ဝမ်းသွားတယ်ဆိုပေမယ့် ရေဓါတ်မဆုံးရှုံးတော့ ခွန်အား မကုန်ဘူး။ ခွန်အားမကုန်တဲ့အပြင် ဒေါသစိတ်ကိုတောင် နှိုးဆွ ပေးနိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိမျိုးတောင် ရှိသေးတယ်”

“မင်း မဆိုးတော့ဘူး နီမောင်၊ ဓါတ်ပညာသဘောတွေ ကို အတော်ကလေး နားလည်လာပြီ၊ ကဲ... သွားကြရအောင်”

ဟု ပြောကာ ဦးကျော်ခေါင် ရှိရာသို့ သွားကြလေသည်။ ဦးကျော်ခေါင်မှာ ထွန်းခအလောင်း မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်သောနေရာ မှာ ရှိနေသည်။ သူတို့ကို မြင်တော့ အပြင်သို့ ထွက်လာလေ သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဦးဗန်ကောင်း၊ ထွန်းခကို ဘယ်လိုသတ္တဝါ မျိုးက ဝင်သတ်သွားတာလဲ”

“ထွန်းခကို သတ်သွားတာ တောတိရစ္ဆာန်မဟုတ်ပါဘူး။

လူတစ်ယောက်က ဝင်သတ်သွားတာပါ”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဦးကျော်ခေါင်မှာ များစွာ အံ့ဩသွားလေသည်။

“ဟုတ်ရဲ့လားဗျ”

ဦးဗန်ကောင်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘယ်သူများ ရက်ရက်စက်စက် သတ်သွားတာလဲဗျာ သိရင် ပြောပြပါဦး၊ ကျုပ် ပုလိပ်သွားခေါ်ပြီး အဖမ်းခိုင်းပါမယ်”

“ဖြေးဖြေးပေါ့ ဦးကျော်ခေါင်၊ နောက်တော့ ကျုပ်ပြောပြ ပါ့မယ်၊ လောလောဆယ်တော့ ခင်ဗျားအတွက် အန္တရာယ်ရှိနေ ပုံပဲ၊ သတိပီရိယနဲ့တော့ နေစေချင်တယ်”

ဟု ပြောကာ နီမောင်နှင့်ဦးဗန်ကောင်းတို့က ထိုနေရာမှ ထွက်လာကြရာ နောက်ဖက်မှာတော့ ဦးကျော်ခေါင် တစ် ယောက် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အခန်း(၅)

စုန်းတထွေကြိုးတစ်သွယ်နှင့် ပရိယာယ်များ

ထိုအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပျက်ပြီး တစ်ပတ်ခန့် ကြာ သောအခါ နီမောင်သည် အိမ်အလုပ်များ နားသည်နှင့် ရွာအစွန် တက်တွင် နေသော ဆရာကြီး ဦးဗန်ကောင်း ရှိရာသို့ ထွက်လာ လေသည်။

ရွာအလယ်လောက်မှာ ရှိသော ပိတောက်ပင်ကြီး အောက်သို့ ရောက်သောအခါ မြနင်းဖြူနှင့် တွေ့ကြသည်။

နီမောင်နှင့်မြနင်းဖြူမှာ တစ်ရွာတည်းနေ တစ်ရေတည်း

သောက် ဖြစ်သလို ကျောင်းနေဘက်၊ စာသင်ဘက်လည်း ဖြစ်ကြသည်။

သို့ကြောင့် ငယ်သူငယ်ချင်းများပီပီ ခင်မင်ရင်းနှီးမှု ရှိကြသည်။

“မြလေးတစ်ယောက်တည်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ရွာဖျားဘက်က ပြန်လာတာပါ။ နင်ရော ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဆရာကြီးဦးဗန်ကောင်းဆီ သွားမလို့ပါ”

“ငါ နင့်ကို မေးစရာရှိလို့ နီမောင်ရဲ့၊ နောက်ပြီး ပြောစရာတွေလည်း ရှိတယ်”

“ဘာတွေများ ပြောစရာရှိလို့လဲ၊ မေးစရာရှိရင်လည်း မေးပေါ့ဟာ”

“ဒီမှာတော့ ရပ်ပြောလို့ မကောင်းဘူး၊ တစ်နေရာ သွားပြောကြရအောင်”

“ဆရာကြီးဦးဗန်ကောင်းအိမ် လိုက်ခဲ့ပါလား၊ နင်ပြန်တော့ ငါလိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့”

“အေး... ကောင်းသားပဲ”

ဟု ပြောကာ မြနှင်းဖြူပါ လိုက်လာလေသည်။

ဦးဗန်ကောင်းခြံဝန်းထဲ ရောက်တော့ ဘုရားရှိခိုးနေသံ ကြားသဖြင့် နှစ်ယောက်သား ခြံဝန်းထဲရှိ သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှာ ရှိသော ခုံတန်းလျားပေါ် ထိုင်ကာ စကားပြောကြသည်။

“ကဲ... ဘာမေးမှာလဲ”

“ဟိုတစ်နေ့က ကိုထွန်းခ သေတဲ့ကိစ္စမှာ နင်သွားကြည့်သေးတယ်၊ ဘာတွေ တွေ့ခဲ့လဲဟင်”

“သေတဲ့နေရာ သွားကြည့်မှတော့ အလောင်းတွေ့ခဲ့ရတာပေါ့”

“ငါမေးတာက အဲဒါမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သေတာလဲဆိုတာ သိချင်တာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့ သိချင်တာလဲ”

“အဲဒီက ပြန်လာကတည်းက အဖေကြည့်ရတာ မျက်စိ မျက်နှာ သိပ်မကောင်းဘူး၊ တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်ကြောက်လန့်နေပုံ ချိုးပဲ”

ထိုစကားကြောင့် နီမောင်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

“ငါလည်း သိပ်တော့ မသိပါဘူးဟာ၊ အဘ ဦးဗန်ကောင်းကတော့ ငါ့ထက် ပိုသိမှာပေါ့၊ ဒါထက် နင်တို့အိမ်မှာ ဘာတွေများ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်သေးလဲ”

“ညဘက်ရောက်လာရင် သရဲခြောက်သလိုလို တစ္ဆေခြောက်သလို အသံတွေ ကြားရတယ်၊ ညဉ့်နက်ပိုင်း ရောက်လာလို့ ခြံဝန်းထဲက ခြေသံတွေ ကြားရတယ်၊ ထကြည့်တော့ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်တွေလိုလို တွေ့ရတယ်၊ ငါကတော့ သိပ်မကြောက်ပါဘူး၊ မောင်လေး စောဝေကတော့ နေစရာ မရှိလောက်အောင် ကြောက်နေတော့တာပဲ” ဟု ပြောပြသည်။

“ခြံဝန်းထဲမှာ အနှောင့်အယှက်တွေ ရှိနေရင် အဘကို

အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပါလား”

“ငါလည်း အဲဒီလို စိတ်ကူးမိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် နင်နဲ့ အရင်တိုင်ပင်ကြည့်တာပေါ့”

“ရပါတယ်... အဘကို ငါ အကျိုးအကြောင်း ပြောပေးပါမယ်”

မြနှင်းဖြူက ခေါင်းညိတ်ပြကာ အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေလေသည်။

“နောက်ပြီး နင့်ကို ပြောစရာရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲပြေလေ”

“တခြားတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အခုတလော ဟိုဘက်ရွာက ဒေါ်မင်းဇာတို့သားအမိတွေ ငါတို့အိမ်ကို ဝင်ထွက်နေတာကို ငါ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေသလိုပဲ”

“သူတို့က ဘာအတွက် လာကြတာလဲ”

“ဒီနှစ်ကျမှ ငါတို့လယ်ထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား တောစပ်က စပါးခင်းတွေ အဖျက်ဆီးခံနေရတယ်၊ အလုပ်သမားတွေ ပြောတာကတော့ တောတိရစ္ဆာန်တွေ ဝင်ဖျက်တာလို့ ပြောတာပဲ”

နီမောင်က စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည်။

“တောတိရစ္ဆာန်တွေကြောင့် စပါးခင်းတွေ ပျက်စီးတာကို တားဆီးပေးနိုင်တယ်ဆိုပြီး ရွာတော်က ဒေါ်မင်းဇာကို ခေါ်ရင်းကနေ အခု အဝင်အထွက် များနေတာပဲ၊ ကြည့်ရတာ ဒေါ်မင်းဇာဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးက အဖေကို ယူဖို့ ကြံစည်နေတဲ့ပုံ

ပေါ်တယ်”

“အလုပ်သဘောအရ ဆက်ဆံနေရတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“အဖေကြည့်ရတာတော့ ရိုးရိုးပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီမိန်းမကြီးကို ကြည့်ရတာ သိပ်ပြီးမရိုးသားသလိုမျိုးပဲ”

ထိုကိစ္စမျိုးကတော့ နီမောင်အနေနှင့် ဘာမှ ဝင်ရောက်ပြောရန် အကြောင်းမရှိပေ။

“နင့်မှာ အခက်အခဲရှိရင် ငါ့ကို ပြောလေ၊ ငါ လာပြီး အကူအညီပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နီမောင်ရယ်”

“နင်နဲ့ငါနဲ့က သူငယ်ချင်းတွေပဲ မြလေးရယ်၊ ဒီလောက် ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး၊ ဘယ်လိုအကူအညီမျိုးပဲလိုလို ပြောသာ ပြောပါ”

မြနှင်းဖြူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဦးဗန်ကောင်းက ဘုရားရှိခိုးပြီးသွားပြီမို့ နှစ်ယောက်သားအိမ်အတွင်းသို့ သွားကြလေသည်။ မြနှင်းဖြူကို မြင်သောအခါ ဦးဗန်ကောင်းမှာ အံ့ဩသွားလေသည်။

“ဘယ်လိုကိစ္စများ ပေါ်လာလို့လဲ မိန်းကလေး”

ထိုအခါ မြနှင်းဖြူကိုယ်စား နီမောင်က အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ ဦးဗန်ကောင်းက နီမောင်ပြောသမျှ အသေအချာ နားထောင်ရင်း ကွမ်းယာကို တဖြုတ်ဖြုတ် ဝါးနေသည်။ အားလုံးနားထောင်ပြီးတော့မှ ပြောသည်။

“သမီးတို့အိမ်မှာ ပယောဂ အနှောင့်အယှက်တွေ ဝင် နေတာတော့ အမှန်ပဲ”

“ရှင်. . .”

မြနှင်းဖြူမှာ မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“အမှောင့်ပယောဂဆိုတိုင်း သိပ်ပြီးကြောက်လန့်နေ စရာ မလိုပါဘူး၊ အမှောင့်ပယောဂဆိုတာ စုန်းကဝေ၊ တစ္ဆေသရဲ စတဲ့ ပရလောကသားတွေရဲ့ ဖမ်းဆီးနှောင့်ယှက်တာတွေကို ပြောတာ ဖြစ်သလို လူတွေ ဖန်တီးတဲ့ ပယောဂတွေလည်း ရှိပါတယ်”

“လူတွေ ဖန်တီးတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ အဘ”

“လူတွေ ဖန်တီးတယ်ဆိုတာ ပရလောကသားစစ်စစ် တွေ မဟုတ်ဘဲ လူက တစ္ဆေသရဲအယောင်ဆောင်ပြီး ဖမ်းစား နှောင့်ယှက်တာမျိုးကို ပြောတာကွယ့်”

စွဲလမ်းယုံကြည်မှု လွန်ကဲလေ့ရှိသော မြန်မာလူမျိုးတို့ သည် အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ယုံကြည်လက်ခံမိလျှင် သားစဉ် မြေးဆက်အထိ ပါသွားတတ်ကြသည်။ အဘိုးအဘွားများက ရိုးရာနတ် ကိုးကွယ်လျှင် အမိအဖများကလည်း ထိုနတ်ကိုပင် ယုံကြည်စွာ ကိုးကွယ်ကြသည်။

ဒါတင်မကသေးဘဲ သားသမီးမြေးမြစ်များကိုပါ ထိုနတ် ကိုပင် ယုံကြည်လေးစားကြဖို့ တိုက်တွန်းမှာကြားထားခဲ့သည်။ နောင်လာနောင်သားများကလည်း ဘိုးဘွားမိဘများ မှာခဲ့သည့် အတိုင်း တသွေမတိမ်း လိုက်နာကြရသည်။ နတ်တင်မြှောက်ပုံမှ

အစ တသွေမတိမ်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ကြရသည်။

တစ်ခါက ထိုကဲ့သို့ ယုံကြည်စွဲလမ်းမှု လွန်ကဲခြင်း ကြောင့် အခက်အခဲ တွေ့ရပုံတစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ရှမ်းပြည်ဘက် နယ်မြို့ကလေးတစ်မြို့မှ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ ပညာလာသင်နေ သော လူရွယ်တစ်ယောက်သည် မိဘစကား နားထောင်သလို ပညာကြိုးစားသူတစ်ဦးလည်းဖြစ်ပေသည်။

၎င်းမှာ ပညာထူးချွန်သောကြောင့် နိုင်ငံခြားတက္ကသိုလ် သို့ ပညာတော်သင် စေလွှတ်ခြင်း ခံရသည်။ ထိုအခြေအနေ အထိ မည်သည့်ပြဿနာမှ မပေါ်ပေါက်သော်လည်း နိုင်ငံခြား သွားဖို့ အဝတ်အစား ပြင်ဆင်တော့မှ အခက်အခဲ တွေ့ရတော့ သည်။

၎င်းမှာ ရှမ်းလူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ရှမ်းတလိုင်းနတ် ယုံကြည်ကိုးကွယ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် အင်္ကျီအနက်၊ ဘောင်းဘီအနက်၊ နောက်ပိတ်ဖိနပ်(ရှူးဖိနပ်)အနက်တို့ကို တပြိုင်နက် ဝတ်ဆင်ခြင်း မပြုရဟု မိဘများက မှာကြားထားလေ သည်။

နိုင်ငံခြား သွားရန် ဝတ်စုံကလည်း ကုတ်အင်္ကျီအနက်၊ ဘောင်းဘီအနက်၊ ရှူးဖိနပ်အနက်တို့ ဖြစ်နေရာ ထိုအဝတ် အစားများကို ဝတ်ဆင်၍ မဖြစ်ကြောင်း ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန် လေတော့သည်။ ထိုအခါ ဆရာဖြစ်သူက. . .

“မင်းက နိုင်ငံခြား သွားတာကို သာမန်အဝတ်အစား တွေ ဝတ်ပြီး သွားဖို့ စိတ်ကူးနေတာလား၊ ဟိုရောက်လို့ လူရယ်

စရာကြီး ဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ မင်းကိုးကွယ်တဲ့နတ်က ဒီမှာသာ သူ မကြိုက်တာတွေ လုပ်ရင် အပြစ်ယူချင်ယူမယ်၊ နိုင်ငံခြားအထိတော့ လိုက်ပြီးအပြစ်ယူမယ် မထင်ပါဘူး၊ ဒီတော့ သူ့အရပ် သူ့ခလေးနဲ့ သင့်တော်တဲ့အဝတ်ကိုပဲ ဝတ်ရမယ်”

ဟု ပြောတော့မှ ထိုကိစ္စမှာ အဆင်ပြေသွားလေတော့ သည်။

လူအတော်များများမှာ စုန်းကဝေနှင့် ပတ်သက်သော အရာများအား ယုံကြည်စွဲလန်းမှု ရှိခဲ့ကြသည်မှာ ရှေးအစဉ် အဆက်ကတည်းကပင် ဖြစ်၏။ သာမန်အရာဝတ္ထုတစ်ခု အရောင်လက်နေသည်ကိုပင် စုန်းဟူသော ဝေါဟာရနှင့် တွဲဖက် ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

မီးစုန်းခါတ်ရှိသောပိုးကောင်ကိုပိုးစုန်းကြီး၊

အရောင်ထွက်သောပီကောင်ကိုပီစုန်း၊

အရောင်ထွက်သောကျောက်ကိုကျောက်စုန်း၊

အရောင်ထွက်နေသောသစ်ပင်ကိုသစ်စုန်း၊

အရောင်ထွက်သောမြေကိုမြေစုန်း၊

ပင်လယ်ပြင်မှာ မီးစုန်းခါတ် တောက်ပလျှင် ပင်လယ် စုန်း စသည်ဖြင့် တွဲကာ ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

စုန်းဆိုသောဝေါဟာရကို မြန်မာစွယ်စုံကျမ်း အတွဲ(၄)၌ အောက်ပါအတိုင်းဖော်ပြထားသည်။

မြန်မာတို့၏ရှေးဟောင်းအယူအဆ၌ စုန်းဟူသည် အရောင်အဝါ တောက်ပ၍ လူကို ဖမ်းစားနိုင်သောတန်ခိုး

ရှိသည်ဟု ယုံမှတ်ကြသည်။ စုန်းဟူသော ဝေါဟာရမှာ ဇုဏှ ဟူသော ပါဠိသဒ္ဒါမှ ပျက်၍ စုန်း၊ စုန်း ဟူ၍ အဆင့်ဆင့် ပြောင်း လဲလာသည်ဟု ယေဘုယျအားဖြင့် ယူဆကြသည်။

လောကီအင်္ဂုတ္တိုရ် ကျမ်းရင်းကြီးအရ စုန်းမျိုးခုနစ်ပါး ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ ယင်းတို့ကား ခြေစုန်း၊ ခေါင်းစုန်း၊ ကိုယ်စုန်း၊ မောက်လုံးစုန်း၊ မောက်ပြားစုန်း၊ အိန်တလိန်စုန်း၊ ကဝေမြောက် စုန်း ဟူ၍ ခုနစ်မျိုးတည်း။

(၁) ခြေစုန်းသည် သစ်သီးသစ်ပွင့်ကိုသာ စား၍ ခြေကို သော်လည်းကောင်း၊ ခြေရာကိုသော်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်တိုင် ကိုင်ရမှ ဖမ်းစားနိုင်သည်ဟု အဆိုရှိသည်။ ယင်းကို ရွာသူဟု လည်း ခေါ်ကြသည်။

(၂) ခေါင်းစုန်းသည် သစ်သီးမှည့်အချိုချဉ်ကို စား၍ အရိပ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ခြေရာကိုသော်လည်းကောင်း ကိုယ်တိုင်ထိရမှ ဖမ်းစားနိုင်သည်။ ယင်းကို နဖားတပ်ဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။

(၃) ကိုယ်စုန်းသည် မစင်ချေးခြောက်ကိုသာ စား၍ ခြေရာကိုသော်လည်းကောင်း၊ အရိပ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ကိုသော်လည်းကောင်း ကိုယ်တိုင်ထိရမှ ဖမ်းစားနိုင်သည်။ ယင်းကို ဆင်ကွပ်ဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။

(၄) မောက်လုံးစုန်းသည် အသွေးအသားအရေကို စား ၍ ကိုယ်တိုင်မြင်ရထိရနမ်းရှုပ်ရမှ ဖမ်းစားနိုင်သည်။ ယင်းကို စုန်းဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။

(၅) မောက်ပြားစုန်းကား အူအသည်းအမြစ်ကို စား၍ မောက်လုံးစုန်းကဲ့သို့ပင် ကိုယ်တိုင်မြင်ရထိရ နမ်းရွပ်ရမှသာ ဖမ်းစားနိုင်သည်။ ယင်းကို ရွာသမီးဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။

(၆) အိန်တလိန်စုန်းသည် အကြော်အလှော် အဆိမ့် အအိမ့်တို့ကို စား၍ အမည်နာမကို သိရမှ မိမိလက်အောက်ရှိ (၃၇)မင်းနတ်တို့ကို စေပါးခိုင်းခန့် ဖမ်းစားနိုင်သည်။ ယင်းကို ဇော်ဂနီဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။

(၇) ကဝေမြောက်စုန်းကား လူသွေး၊ လူသား၊ လူရိုးတို့ကို စား၍ အမည်နာမကို သိရမှ မိမိလက်အောက်နတ်တို့ကို စေပါးခိုင်းခန့်ဖမ်းစားနိုင်သည်။ ယင်းကို ကဝေဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ ခြေစုန်း ခေါင်းစုန်း ကိုယ်စုန်း သုံးယောက်တို့သည် လူကို သေအောင် မဖမ်းစားနိုင်။ ကျန်လေးယောက်သော စုန်းတို့သာ လျှင် လူကို သေအောင် ဖမ်းစားနိုင်သည်ဟု အဆိုရှိသည်။

ကဝေသာရကျမ်းအလို၌ ခြေစုန်း၊ ခေါင်းစုန်း၊ ကိုယ်စုန်း၊ မောက်လုံးစုန်း၊ မောက်ပြားစုန်းတို့သည် ယင်းတို့၏ ကိုးကွယ်ရာ နတ်အထူး မရှိခြင်းကြောင့် မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ဖမ်းစားကြရသည်။ အိန်တလိန်စုန်းနှင့် ကဝေမြောက်စုန်းတို့၌မူ အထူးကိုးကွယ်သောနတ်များ ရှိခြင်းကြောင့် ယင်းနတ်တို့ကို စေစား၍ ဖမ်းစားနိုင်သည်ဟု ဆိုသည်။

အချို့သော ကျမ်းပြုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏အလို၌ ဇော်ဂနီကို စုန်းဟူ၍ မပြချေ။ မိစ္ဆာနတ်စိမ်းဟုသာ ဆိုကြ၏။ ကဝေသာရကျမ်းအလို ဇော်ဂနီဟူရာ၌ (၁) ဒေဝဇော်ဂနီ၊ အောက်တန်း နတ်ဆိုး

နတ်ယုတ်များ၊ (၂) ဗျူဇော်ဂနီ၊ ကျားနှင့် ယှဉ်သော နတ်စိမ်းများ၊ (၃) ယက္ခဇော်ဂနီ၊ ဘီလူး၊ သရဲ၊ ဖုတ်၊ ပြိတ္တာများ၊ (၄) ဣန္ဒဇော်ဂနီ အထက်ပါ ဇော်ဂနီတို့ကို အစိုးရသော နတ်စိမ်းများဟူ၍ ဇော်ဂနီလေးမျိုးရှိ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သဘာဝဓမ္မတို့ကို လူတို့ ကောင်းစွာ မသိရှိကြရသေးသောခေတ်တွင် ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ အယူသည်းခြင်း၊ ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းမဲ့ခြင်း စသည်တို့ကြောင့် လူတို့သည် စုန်းကဝေ စသည်တို့၌ ယုံကြည်ခဲ့ကြသည်။ အသိတရား မဖွံ့ဖြိုးသေးသောခေတ်၌ မြန်မာနိုင်ငံ၌သာမက ယနေ့ ယဉ်ကျေးမှု အဆင့်အတန်း မြင့်သည်ဆိုသော နိုင်ငံကြီးများ၌ပင်လျှင် စုန်းအတတ်ကို ယုံကြည်ခဲ့ကြကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ စုန်းအတတ်နှင့် စပ်လျဉ်းသော အနောက်နိုင်ငံ အယူအဆ ဗဟုသုတတို့ကို အောက်တွင် ဆက်လက်၍ ဖော်ပြလိုက်သည်။ ရှေးရောမခေတ်မတိုင်မီ နှစ်ပေါင်းများစွာကစ၍ အီဂျစ်ပြည်တွင် စုန်းအတတ် ထွန်းကားခဲ့သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ရှေးရောမခေတ်၌လည်း စုန်းအတတ်သည် ခေတ်စားခဲ့သည်။ ရောမဥပဒေများတွင် စုန်းအတတ်ကို တတ်သူတို့အား ရာဇဝတ်ပြစ်မှု ကျူးလွန်သူဟူ၍ ပညတ်ထားသည်။

စုန်းကဝေတို့သည် လူကိုသာ ပြုစားနိုင်သည်သာမက လူတို့ ပိုင်ဆိုင်သော ကျွဲ၊ နွား၊ လယ်ယာချောင်းမြောင်းတို့ကိုလည်း ပြုစားတတ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ကလေးများကိုလည်း ဖမ်းစားတတ်သည်ဟု ယူဆကြသည်။ စုန်းမတို့သည် ရေကြီးရ

အောင်သော်လည်းကောင်း၊ မိုးခေါင် စပါးသီးနှံ ပျက်စီးရအောင် သော်လည်းကောင်း၊ လူကို တိရစ္ဆာန်ဖြစ်အောင်သော်လည်းကောင်း၊ ဖန်တီးနိုင်သည်ဟုလည်း ဆိုကြသည်။

ထို့ကြောင့် ရောမဥပဒေတွင် ကောက်ပဲသီးနှံများကို ဖျက်ဆီးခြင်း၊ ဘုရားဝတ်ကျောင်းမှ ပစ္စည်းများကို ဖျက်ဆီးခြင်း၊ လူသေအလောင်းကို တူးဖော်ခြင်း၊ ရုပ်တုများ လုပ်ခြင်း စသော စုန်းပညာနှင့် မကင်းသည့်လုပ်ငန်းများကို အရေးယူ တားမြစ်ထားပေသည်။ ထို့ပြင် အရပ်သူအရပ်သားတို့မှာလည်း လူတစ်ဦး တစ်ယောက် ရုတ်တရက် နာမကျန်းရှိ၍ သေလတ်သော် စုန်းပြုစားခြင်းကြောင့်ဟု ယူမှတ်ကြသည်။

စုန်းပြုစားသူတို့သည် မိမိတို့က ပြုစားလိုသူ၏ ရုပ်ပုံ အတုကို ဖယောင်းဖြင့် ထုလုပ်၍ ဆေးဝါးမန္တရားဖြင့် စီရင်ကြသည်ဟု ဆိုသည်။ အချို့ကား ပြုစားခြင်း ခံရမည့်သူ၏ လက်သည်း၊ ခြေသည်း၊ ဆံပင်၊ အဝတ်အစား စသည်တို့ကို ရလျှင် ပြုစားနိုင်သည်ဟု ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် အလွန်ရှေးကျသောလူတို့သည် လူပြုစားခံရမည်ကို ကြောက်ရွံ့၍ ခြေသည်း၊ လက်သည်းနှင့် ပြတ်ပြီးသားဆံပင်တို့ကို ကောင်းစွာသိမ်းဆည်းထားတတ်ကြသည်။

အနောက်နိုင်ငံ အယူအဆအရဆိုလျှင် ဆက်တန်ခေါ် နတ်ဆိုးကြီးသည် စုန်းအတတ်ကို ပေးသူဖြစ်လေရာ စုန်းအတတ်ကို တတ်သူသည် ဆက်တန်အား ဝိညာဉ်ကို ပေးအပ်ထားရသူဟု ဆိုလေသည်။ စုန်းကဝေတို့သည် တိရစ္ဆာန်အသွင်

တို့ ယူကာ လူနှင့်လည်း ရောနှောနေထိုင်တတ်ကြသည်။ စုန်းကဝေတို့၌ မိစ္ဆာနတ်နှင့် ရသော သားသမီးများ ရှိတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် လူမိန်းမက ဘီလူးကို မွေးသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ထိုမွေးသောဘီလူးမှာ မိစ္ဆာနတ်တို့နှင့် ရသော သားသမီးဖြစ်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း ယုံကြည်ကြသည်။ ဥရောပတိုက်တွင် စုန်းမများသည် မိမိတို့၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ဖားပြုတ်နှင့် ယွန်ခြေထောက်အရုပ်များကို ဆေးထိုးထားလေ့ ရှိသည်။

ဥရောပတိုက်တွင် (၁၅)ရာစုနှင့် (၁၇)ရာစုနှစ်လောက်မှစ၍ (၁၉)ရာစုနှစ်တိုင်အောင် စုန်းကဝေတို့ကို ရာဇဝတ်မှု တူးလွန်သူဟူ၍ ကားစင်တွင် သတ်ရန် အပြစ်ဒဏ်ပေးသည့် ထုံးတမ်းနှင့်ဥပဒေများ ရှိခဲ့သည်။

သမိုင်းဆရာတို့က ခရစ်(၁၄၈၄)မှ (၁၇၈၂)ခုနှစ်အတွင်း စုန်းဟူသော စွပ်စွဲချက်ဖြင့် ခရစ်ယာန် ဝတ်ကျောင်းတော်၌ စီရင်ခဲ့သည်မှာ သုံးသိန်းနီးပါးမျှ ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ ဣမနိ၊ အင်္ဂလန်၊ ပြင်သစ်၊ စပိန်နှင့် အီတလီနိုင်ငံတို့တွင် စုန်းများကို ဝတ်ကျောင်းများ၌ စီရင်လေ့ ရှိ၏။ အမေရိကန် ပြည်ဆောင်စဉ်ကား စုန်းတို့ကို ဆေးလမ်မြို့၌ ပျူရီတန်ဂိုဏ်းဝင်တို့က စီရင်ကြသည်။

အနောက်နိုင်ငံတို့၏ အယူအဆ၌ စုန်းဟုတ်သည် ဆဟုတ်သည်ကို အပ်ဖြင့် ထိုး၍ စမ်းက သိနိုင်သည်ဟု ဆို၏။ စုန်းဖြစ်ခဲ့လျှင် စုန်း၏ကိုယ်၌ အပ်ရာအပေါက် ထင်စေကာမူ ဆာတင်ခြင်းမရှိဟု ဆိုသည်။ ရှေးက အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင်

မကောင်းဆိုးဝါး ပူးကပ်ခြင်း ရှိသည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ တရံ
 ရောအခါက ကလေးများ တက်၍ ပါးစပ်မှ တွယ်အပ်များကို
 အန်ထုတ်သည်ဟု သတင်းဖြစ်ပွားခဲ့ရာ လူအများသည် ထို
 ကလေးတို့ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုခဲ့ကြ၏။ ထိုကလေးများသည်
 'ဆက်တန်' ဟူ၍ မိစ္ဆာနတ်၏အမည်ကို အလွယ်တကူ အော်နိုင်
 လည်း ဘုရားသခင်၏အမည်ကိုကား မဆိုနိုင်သည်ကို တွေ့ရ
 လေသည်။ ထို့ကြောင့် လူတို့က ဆက်တန်နတ် ပူးနေသည်ဟု
 ယူဆကြသည်။

အနောက်နိုင်ငံများ၌ စုန်းအတတ်သည် ခရစ်ယာန်
 အယူဝါဒ မထွန်းကားမီ ရှေးဂရိနှင့်ရောမတို့လက်ထက်က ပေါ်
 ပေါက်လာပြီးလျှင် ခရစ်ယာန်အယူဝါဒ ထွန်းကားလာသောအခါ
 ပပျောက်သွားသည်။ စုန်းကဝေအတတ်မှာ အသိအလိမ္မာ
 အလွန်နည်းကြသေးသော ရှေးလူရိုင်းများခေတ်က စတင်ပေါ်ခဲ့
 ပေသည်။

ထိုစဉ်က လူများမှာ ဗဟုသုတ နည်း၍ ဆင်ခြင်ဝေဖန်
 နိုင်သည့် အရည်အချင်းများ မရှိဘဲ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ အယူသည်း
 ခြင်း စသောစိတ်ဓါတ်များသာ လွှမ်းမိုးနေကြသည်။ သူတို့၏စိတ်
 ၌ လငပုပ်ဖမ်းခြင်း၊ နေကြတ်ခြင်း စသည်တို့ကိုပင် မကောင်းဆိုး
 ဝါးတို့က လုပ်သည်ဟု ယုံကြည်နေကြသည်။ ဂါထာမန္တရားတို့ကို
 အလွန်ယုံကြည်ကြသည်။ ဆေးဝါးများ မရှိသေးသောခေတ်ဖြစ်
 ၍ တစ်စုံတယောက် နေထိုင်မကောင်းလျှင် မန်းမှုတ်ခြင်းဖြင့်
 ကုစားကြ၏။ လူရိုင်းတို့၏စိတ်၌ ကမ္ဘာကြီးသည် နှစ်ခြမ်းကွဲ

လျက် တစ်ဖက်၌ လူကောင်းသူကောင်းများ ရှိ၍ အခြားတစ်
 ဖက်၌ မကောင်းဆိုးဝါးများ နေသည်ဟု ထင်ကြ၏။ လူတစ်
 ယောက် နာဖျားလျှင်၊ ဒုက္ခရောက်လျှင်လည်းကောင်း၊ မကောင်း
 ဆိုးရွားများက လုပ်သည်ဟု ယူဆ၍ ထိုမကောင်းဆိုးရွားများ
 ထွက်အောင် ကြိုးစား၍ ဂါထာမန္တရားများကို ရွတ်ဖတ်လေ့ ရှိကြ
 ၏။

ယခုအခါ စုန်းအတတ်ကို မှန်သောအယူမဟုတ်ဟု
 ယူဆလာကြသည်။ မှန်သောအယူကို လေးလေးနက်နက်
 ယုံကြည်ကြသောသူများမှာ စုန်းအတတ်ကို လုံးဝမယုံကြည်ချေ။

ရှေးဟောင်းမှတ်တမ်းတစ်ခုတွင် စုန်းအမျိုးပေါင်း
 (၁၃၆,၄၁၄)မျိုးရှိကြောင်း ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။
 ၎င်းတို့ကို သုတအနေဖြင့် ဖော်ပြရလျှင်...

- (၁) စပျဉ်တိုင်စုန်းကလေး(၆)မျိုး
- (၂) ရွပ်ပရိစုန်းကလေး(၆)မျိုး
- (၃) ကူဒီစုန်းကလေး(၁၂)မျိုး
- (၄) စက်စုန်းကလေး(၄)မျိုး
- (၅) နာနာရပ်စုန်း(၉)မျိုး
- (၆) ကုလင်္လာစုန်း(၇)မျိုး
- (၇) ဗာလီစုန်း(၇)မျိုး
- (၈) ကဝေပုစုန်း(၇)မျိုး
- (၉) ဘောစုန်း(၆)မျိုး
- (၁၀) ဂန္ဓဗ္ဗစုန်း(၁၅)မျိုး

- (၁၁) တက္ကစုန်း(၇)မျိုး
- (၁၂) နာဂဝံသစုန်း(၄)မျိုး
- (၁၃) တိရစ္ဆာန်စုန်း(၉)မျိုး
- (၁၄) ဝဏ္ဏာလစုန်း(၆)မျိုး

စုစုပေါင်းအားဖြင့် (၉၉)မျိုးရှိသည်။ ၎င်းတို့ကို ကြီး(၉၉) ကြီးဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ တစ်မျိုးကို ကဝေလက္ခဏာ(၉၉)ပါး ဖြင့် မြှောက်လျှင် (၉၈၀၁)မျိုး ပွားလေသည်။ ၎င်း(၉၈၀၁)မျိုးကို မူလအမျိုး(၁၄)မျိုးဖြင့် ထပ်မြှောက်ပါက (၁၃၇၂၁၄)မျိုး ပွားလေသည်။ ထိုမျှ များပြားသောကြောင့် 'စုန်းသွေးခြင်းရာ၊ ဖွေထုတ် ရှာ၊ သင်္ချာမကုန်သေး' ဟုပင် အဆိုရှိသည်။

“ဒီလောက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့လေ၊ ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ် အဖြေတစ်ခုတော့ ရှိတာချည်းပါပဲ။ မိန်းကလေးရဲ့ဖခင် ဦးကျော်ခေါင်ကို အစစအရာရာ သတိထားပြီး နေဖို့ သတိထပ် ပေးလိုက်ပါ”

ဟု ဦးဇန်ကောင်းက ပြောသဖြင့် မြနှင်းဖြူလည်း ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။ ထို့နောက်...

မြနှင်းဖြူ ပြန်သောအခါ နီမောင်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးလိုက်သည်။ မြနှင်းဖြူရင်ထဲမှာတော့ ဖခင်အတွက် စိုးရိမ်သောက များက ခိုဝင်ပါလာလေသည်။

အခန်း(၆)

မာယာညွတ်ကွင်းသို့ သက်ဆင်းရခြင်း

တဖြည်းဖြည်းနှင့် စပါးရိပ်သိမ်းရန် အချိန်ကလည်း ကပ်လာချေပြီ။ ထိုတစ်လနှစ်လအတွင်းမှာပင် ဒေါ်မင်းဇာတို့ အမိသုံးယောက်က မောက္ခတော်ရွာသို့ လာပြီး ၎င်းတတ်သောပညာဖြင့် အကူအညီပေးသဖြင့် စပါးခင်းများ ပျက်စီး သက်သာလေသည်။

အခြားသူများကတော့ ထိုကိစ္စကို စိတ်ဘဝင်မကျသော်လည်း ဦးကျော်ခေါင်တစ်ယောက်ကတော့ သဘောကျဟန်

ရှိသည်။ အချို့ရင်းနှီးသောမိတ်ဆွေအချို့က သတိပေးသည့် အနေဖြင့် ပြောသည်။

“ဦးကျော်ခေါင်... ကျုပ်တို့ လယ်တွေယာတွေလည်း မဟာမြိုင်တောစပ်မှာ ရှိတာပါပဲ။ တောထဲက တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ ဖျက်ဆီးမှုကို ခံသင့်သလောက် ခံရတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား လယ်တွေလောက်တော့ မဆိုးလှဘူး ထင်ပါတယ်”

“အေးဗျား... ကျုပ်လယ်တွေလည်း အရင်က ဒီလောက် မဆိုးပါဘူး။ အခုကျမှ ဘယ်လိုကြောင့်များ ဒီလောက်ဆိုးဆိုး ဝါးဝါး အဖျက်အဆီး ခံနေရတယ် မသိပါဘူး”

ဦးကျော်ခေါင်က ညည်းညည်းညူညူ ပြန်ပြောလေသည်။

“ခင်ဗျား အများအယွင်းတစ်ခုခုများ ရှိနေရောသလား”

“ကျုပ်လည်း ဘာမှတော့ မသိရသေးပါဘူး”

“ဒါထက် ဟိုဘက်ရွာက ဒေါ်မင်းဇာတို့က ခင်ဗျားအိမ်ကို ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ၊ အရင်က အဝင်အထွက် လုပ်တာ မမြင်မိပါလား”

“ကျုပ်ရဲ့လယ်တွေ အပျက်အစီး များနေလို့ သူ့ကို ခေါ်ပြီး အကူအညီတောင်းရတာပါပဲဗျာ”

ဦးကျော်ခေါင်က အကြောင်းစုံ ပြောပြလိုက်ရာ မိတ်ဆွေများက အံ့ဩကြလေသည်။

“အဲ့ဒီဒေါ်မင်းဇာအကြောင်းကို ကျုပ်တို့ သိတယ်။ သလောက် သိပါတယ်။ သူက ဆေးဝါးလည်း တတ်သင့်”

သလောက် တတ်ပုံရပါတယ်။ သူ တကယ်တတ်တာက ပယောဂပညာ ပြုစားတတ်တဲ့ပညာမျိုးတွေဗျ”

ထိုစကားကြားတော့ ဦးကျော်ခေါင်မှာ အနည်းငယ် အံ့ဩသွားလေသည်။

“ခင်ဗျား တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီထင်တယ်။ တောတိရစ္ဆာန်တွေက ခင်ဗျားလယ်ကိုမှ ရွေးပြီးဖျက်ဆီးနေတာရယ်။ ဒီလို သဘာဝအတိုင်း ဝင်ရောက်နေတဲ့ တောတိရစ္ဆာန်တွေကို မှတ်ပညာအစွမ်း ဆေးပညာအစွမ်းတွေနဲ့ တားဆီးလို့ ရတယ် ဆိုတာကော ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဗျ”

“ကျုပ်လည်း ဒါတွေတော့ သိပ်မသိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ လာပြီးလုပ်ပေးရင်တော့ အဖျက်အဆီးတွေကတော့ အတော်ကလေး သက်သာသွားတယ်ဗျ”

ထိုစကားကြားသောအခါ စေတနာဖြင့် လာရောက် သတိပေးကြသည့်မိတ်ဆွေများမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားကြသည်။

“ခင်ဗျားကိစ္စက ရိုးမှရိုးရဲ့လား ဦးကျော်ခေါင်ရယ်။ သေချာအောင်တော့ စုံစမ်းကြည့်ပါဦး”

ဟု ပြောကာ လက်လျှော့သွားကြသည်။

မိတ်ဆွေများက ထိုသို့သတိပေးကြသည့်အပြင် သမီးဖြစ်သူ မြနှင်းဖြူကပါ တဖွဖွ ပြောဆိုနေသော်လည်း ဦးကျော်ခေါင်ကတော့ နားဝင်ပုံ မရပေ။ သူကိုယ်တိုင်ကပင် ဒေါ်မင်းဇာအပေါ်မှာ သံယောဇဉ် ရှိနေဟန်တူလေသည်။

ဒေါ်မင်းဇာ မလာသောရက်များတွင် လယ်ကွက်များက အဖျက်အဆီး ခံရပြီး ၎င်းရောက်လာလျှင် ထိုအဖျက်အဆီးများ မရှိတော့သဖြင့် ရိုးအေးလှသော ဦးကျော်ခေါင်တစ်ယောက်က တော့ ဒေါ်မင်းဇာအပေါ် အယုံကြီး ယုံကာ သူပြောသမျှ လက်ခံ ယုံကြည်မှု ရှိလေသည်။

“ဒေါ်မင်းဇာ... ခင်ဗျား အခုလို လာပြီးအကူအညီ ပေးနေတာ ကျုပ်တော့ဖြင့် သိပ်ပြီးကျေးဇူးတင်တာပဲ”

“ကျွန်မ တတ်တဲ့ပညာနဲ့ ကူညီပေးရတာပဲ ဦးကျော် ခေါင်ရယ်၊ ဒီလောက်ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး”

ဒေါ်မင်းဇာက အရေးမကြီးသောအမူအယာဖြင့် ပြန် ပြောလေသည်။

“ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲဗျာ... တစ်ဦးစေတနာ တစ်ဦးမှာ ဆိုသလိုပေါ့၊ ခင်ဗျားက စေတနာနဲ့ လာပြီးအကူအညီပေးနေမှ တော့ ကျုပ်ဖက်ကလည်း ပြန်ပြီးသိတတ်ရမှာပေါ့၊ ဘာလိုအပ် သလဲဆိုတာသာ ပြောပါ”

“ကျွန်မက စေတနာနဲ့ အကူအညီပေးတာဆိုတော့ ဦး ကျော်ခေါင်ဆီက ဘာမှမလိုပါဘူးရှင်”

“ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲဗျာ... ခင်ဗျားသာ အကူအညီ မပေးရင် ဒီနှစ်စပါး ဝမ်းစာတောင် ရဖို့မလွယ်ပါဘူး၊ ကျုပ်က တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ”

“ဦးကျော်ခေါင်က ကျွန်မရဲ့ပညာကိုရော ယုံကြည်မှု ကော ရှိရဲ့လား”

“ရှိပါတယ်... ကျုပ်မျက်စိနဲ့ လက်တွေ့မြင်တွေ့နေရ တာပဲ၊ ဘာမယုံစရာရှိသလဲ”

“ကျွန်မအသုံးပြုတဲ့ပညာမျိုးက အစွမ်းထက်တော့ သိပ် ပြီးအတိမ်းအစောင်း မခံဘူးရှင်၊ ဟိုတလောက အလုပ်သမား တစ်ယောက် သေရတာ အခြားမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မရဲ့အစီအရင် တွေကို မထေမဲ့မြင် သွားလုပ်မိလို့ အစောင့်အရှောက်တွေ သတ် လို့ သေရတာပဲ”

ဒေါ်မင်းဇာက တလောက သေသွားသော ထွန်းခ အကြောင်းကို ပြောနေခြင်းဖြစ်ရာ ဦးကျော်ခေါင်စိတ်ထဲမှာ ဦးရိမ်မှုများ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“သူက ဘာတွေများ သွားလုပ်မိလို့လဲဟင်”

“ဒါကတော့ ပြောလို့မဖြစ်ပေသေးဘူး၊ နောက်ပြီး ဦး ကျော်ခေါင်တို့ ရွာထဲမှာလည်း ကျွန်မ လာလုပ်ပေးနေတာတွေ ကို မယုံကြည်တဲ့လူတွေ ရှိနေတယ်၊ အဆိုးဆုံးကတော့ ဟိုထိပ် ပြောင်ပြောင်နဲ့ ဆေးဆရာဆိုတဲ့လူပဲ၊ ထွန်းခ သူပယောဂနဲ့ သုဖာသာ သေရတာကို မယုံသင်္ကာနဲ့ လိုက်စုံစမ်းနေတယ် ဆိုတာ ကျွန်မက ရွာမှာ နေရင်းကနေ သိပါတယ်”

“ဟင်...”

အမှန်တော့ ဦးဗန်ကောင်းကို ခေါ်လာသူမှာ ဦးကျော် ခေါင်ကိုယ်တိုင်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ယခု ဒေါ်မင်းဇာက ဦးဗန် ကောင်းကို ရည်ရွယ်ပြောနေမှန်း သိသောအခါ မလုံမလဲ ဖြစ်မိ လေသည်။

“သူက ပညာလေး မတောက်တခေါက်နဲ့ လူတွင်ကျယ် လုပ်ချင်နေတာပါ။ အဓိကကတော့ ဦးကျော်ခေါင်ပါပဲ။ ကျွန်မကို ယုံလို့ ကျွန်မရဲ့ပညာကို လေးစားမှု ရှိတယ်ဆိုရင် တခြားလူတွေ နဲ့ အဆက်အသွယ် မလုပ်ဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျွန်မက ဦးကျော်ခေါင်အတွက် နှစ်တိုင်း စပါးပေါ်ချိန် ရောက်တိုင်း အကူအညီပေးနေရမှာ မဟုတ်လား”

“ကောင်း... ကောင်းပါပြီ”

ဦးကျော်ခေါင်မှာ အယောင်ယောင်အမှားမှားဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။ ထိုနှစ်တစ်နှစ်လုံး လယ်ကွင်းထဲမှ စပါးများ ရိတ်သိမ်းချွေလှေ့ပြီးချိန်အထိ ဒေါ်မင်းဇာက လာရောက် ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးရာမှ ဦးကျော်ခေါင်အိမ်သို့ အဝင် အထွက် များလာကြသည်။ စပါးများ သိမ်းပြီးသည့်နောက်မှာ လည်း အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာကာ လာနေသလို ဦးကျော် ခေါင်ကလည်း ဒေါ်မင်းဇာ နေသောရွာသို့ မကြာခဏ သွားရောက်လည်ပတ်လေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ပြန်ချိန်နောက်ကျပါက မပြန်တော့ဘဲ ရွာတော်မှာပင် ညအိပ်သည်အထိ ရှိလာလေသည်။ ဒေါ်မင်းဇာမှာ လည်း အသက်အရွယ်အရ လေးဆယ်ကျော်ရံ ရှိသေးပြီး ရုပ်ရည်နှင့် အရွယ်က ကျန်သေးရာ ဦးကျော်ခေါင်မှာ ဒေါ်မင်းဇာ၏ မာယာညွတ်ကွင်းသို့ သက်ဆင်းခဲ့ရလေတော့သည်။

“ကိုကျော်ခေါင်... ကျွန်မကတော့ ရှင့်ကို ယုံကြည်လို့ ဘဝတစ်ခုလုံး ပုံအပ်လိုက်မိပြီ၊ ရှင့်သဘောကျ သွန်လိုသွန်

မှောက်လိုမှောက်ပါတော့”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ မမင်းဇာကို တင့်တင့်တယ်တယ် ဖြစ်အောင်ထားပါမယ်”

“ဒီလိုပြောရုံနဲ့လည်း မပြီးသေးဘူး၊ ဒီအတိုင်း နေလိုကလည်း မဖြစ်သေးဘူး၊ လူသိရှင်ကြား လက်ထပ်ယူဖို့လည်း စဉ်းစားဦးလေ၊ ကျွန်မရဲ့သားနဲ့သမီးကတော့ ကျွန်မ တစ်ခွန်းပြောရင် ပြီးပါတယ်၊ ရှင့်ဘက်ကသာ”

ထိုစကားကြောင့် ဦးကျော်ခေါင်မှာ အဖြေရကျပ်သွားလေသည်။ သူ့ဘက်မှာ ရှိသော သမီးနှင့်သားမှာ မိဘစကား နားထောင်ကြသည်ဆိုသော်လည်း ဒေါ်မင်းဇာကို လက်ထပ်ယူမည့်ကိစ္စကိုတော့ သဘောတူကြဟန် မရှိပေ။

မြနှင့်ဖြူကတော့ အရွယ်ကလည်းရှိ၊ စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ်နေပြီမို့ ခါးခါးသီးသီး မဖြစ်သော်လည်း သားအငယ် စောဝေကတော့ ဘယ်လိုနားချ၍မှ ရမည်မထင်ပေ။

ထိုအကြောင်းကို ရိပ်မိကတည်းက ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်နေလေသည်။

“အဖေ... ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီမိန်းမကြီးကို သဘောမကျဘူး၊ ကျွန်တော်တို့မောင်နှမကို ဒုက္ခပေးဖို့ ကြံစည်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်၊ မင်းကို ဘယ်သူက ပြောလို့လဲ”

“အမေ လာပြောတာ”

“ဟင်... မင်းအမေက သေသွားတာပဲ အတော်ကြာ
နေပြီ”

“မဟုတ်ဘူး... အမေ့ကို ကျွန်တော်မြင်နေရတယ်”
ထိုစကားကြောင့် ဦးကျော်ခေါင်ပင် ဇဝေဇဝါဖြစ်သွား
လေသည်။

“ဘယ်လိုမြင်ရတာလဲ သားရဲ့”

“အဝတ်ဖြူကြီးကို ဝတ်ထားပြီး ဆံပင်တွေကို ဖားလှားချ
ထားတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အိပ်တဲ့အခန်းပေါက်ဝမှာ ရပ်နေတာ
ကို မြင်ရတယ်”

“မင်းစိတ်စွဲနေလို့ ဖြစ်မှာပါ။ မင်းအမေက အခုလောက်
ကြာမှတော့ တခြားတစ်ဘဝကို ရောက်နေလောက်ပါပြီ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေ အဲဒီမိန်းမကြီးကိုတော့ မယူရဘူး၊
သူနဲ့ ယူရင် ကျွန်တော် အိမ်မှာ မနေဘူး”

ဟု အပြတ်ပြောသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးကျော်ခေါင်မှာ အကျပ်အတည်းဖြစ်နေပြီး
ဒေါ်မင်းဇာ ပြောသည်ကို ချက်ချင်းပြန်မပြောနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေ
သည်။

“ကိုကျော်ခေါင်... ဘာတွေများ ဒီလောက်စဉ်းစား
နေရတာလဲ၊ ကျွန်မပြောတာကိုရော ကြားရဲ့လား၊ ကျွန်မတို့
ဘယ်တော့လောက် လက်ထပ်ကြမှာလဲဟင်၊ ဒီဝါမဝင်ခင် အမြန်
ဆုံး စီစဉ်ရရင် ပိုမကောင်းပေဘူးလား”

“ဒီအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ မမင်းဇာရယ်၊ အဆင်ပြေ

အောင် ကျုပ်စီစဉ်ပါမယ်”

“ရှင့်ကို ကြည့်ရတာ မအီမသာနဲ့ဆိုတော့ ကျွန်မကို
တကယ်နှစ်သက်လို့ ကြံစည်တာရော ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... သစ္စာဆိုဝံ့ပါတယ်”

“ကျွန်မတို့မိန်းမသားတွေဆိုတာ အသက်နဲ့ လူလုပ်တာ
မဟုတ်ဘူး၊ အရှက်နဲ့ လူလုပ်ကြတာဆိုတော့ ဒီအခြေမို့ ရောက်
ပြီးကာမှ စွန့်ပစ်ခြင်း ခံရရင်တော့ အသက်ချင်း လဲဖို့ပဲ ရှိတော့
တယ်”

“ဒီလောက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ မမင်းဇာရယ်၊ ကျုပ်
သဘောဆိုရင်တော့ ဘာမှ အခက်အခဲ မရှိလှပါဘူး၊ တစ်ခုခက်
နေတာက...”

ပြောရမှာ ခက်သွားဟန်ဖြင့် စကားရပ်သွားလေသည်။
ထိုအခြေအနေကို ဒေါ်မင်းဇာက ရိပ်မိသဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ... ရှင့်သားနဲ့သမီးက သဘောမတူဘူးဆိုပြီး

ကန့်ကွက်နေတာကြောင့် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... သမီးအကြီးက ပြောမယ်ဆိုရင်
ရနိုင်ပါတယ်၊ ခက်နေတာက သားအငယ်ကြောင့်ပါ။ ဒါပေမယ့်
တဖြည်းဖြည်း နားချရရင်တော့ ရလာမှာပါ”

“သူက တစ်သက်လုံး မယူနဲ့ ပြောရင်ကော ရှင်က ဒီ
အတိုင်း နေတော့မှာမို့လား”

“ဒီသဘောတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မိတဆိုးသားမို့ အလို
လိုက်ထားလေတော့ ချက်ချင်းကြီး ဇွတ်အတင်း မပြောချင်သေး

လို့ပါ။ အချိန်တန်ရင်တော့ မမင်းဇာ သဘောကျ ဖြစ်စေရပါမယ်”

ဟု ကတိပေးလိုက်ရာ ဒေါ်မင်းဇာလည်း ဘာမှမပြော သာတော့ဘဲ ငြိမ်သွားလေသည်။

ဦးကျော်ခေါင်ဘက်မှလည်း အမျိုးမျိုး ကတိပေးကာ ဖျောင်းဖျော့ဆိုနေသဖြင့် စိတ်ကျေနပ်သွားဟန်ရှိလေသည်။

“အင်းပေါ့လေ... ကလေးတွေဆိုတော့လည်း ဒီလိုပဲ ပေါ့ ကိုယ့်မိဘကို တခြားသူက လှူပြီး ဝင်ချစ်မှာကို ဘယ်လက်ခံ ချင်ပါ့မလဲ၊ ဒီလိုပဲ တဖြည်းဖြည်းနဲ့တော့ ဖျောင်းဖျော့ဆိုရမှာ ပေါ့... ”

ဒီလိုလုပ်ရင် မကောင်းပေဘူးလား ကိုကျော်ခေါင်”

“ဘယ်လိုများလဲ”

“ကလေးတွေချင်းလည်း ရင်းနှီးခင်မင်သွားအောင်၊ နောက်ပြီး စိတ်အပြောင်းအလဲလည်း ဖြစ်သွားအောင် မိသားစု နှစ်ခု ပေါင်းပြီး ခရီးအတူတူသွားကြရင် မကောင်းပေဘူးလား”

“အင်း... ကောင်းတော့ ကောင်းသားပဲ၊ ဒါထက် ဘယ်နေရာ သွားဖို့များ စဉ်းစားထားလို့လဲ”

“မဟာမြိုင်တောထဲမှာ သာယာတဲ့နေရာတစ်ခု ရှိတယ်၊ ရေတံခွန်စိမ့်စမ်းတွေနဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ရေကန်လည်း ရှိတယ်၊ အဲ့ဒီ နေရာ ရောက်သွားရင် သူတို့အားလုံး ပျော်ရွှင်သွားမှာပါ”

“ဒါထက် မမင်းဇာက အဲဒီနေရာ ရောက်ဖူးလို့လား”

“ရောက်ဖူးပါတယ်... သိပ်မဝေးလှပါဘူး၊ နေ့ချင်း

ပြန် သွားမယ်ဆိုရင်တောင် ရပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း သွားဖို့စီစဉ်ကြတာပေါ့၊ ကျုပ်ကလေး တွေကို ရအောင်ခေါ်ခဲ့ပါမယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ဦးကျော်ခေါင်တစ်ယောက် ရွာသို့ ပြန် လာခဲ့လေသည်။ ရွာသို့ ပြန်ရောက်ပြီး ကလေးနှစ်ယောက်ကို မပြောရသေးခင်မှာ ထူးဆန်းသောအိပ်မက်ကို မြင်မက်လေ သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ သေဆုံးသွားသော ဇနီးဖြစ်သူ မခင်ကျော့ ကို ပြန်တွေ့ရသည်။

“ရှင်ကို သတိပေးရအောင် ကျွန်မလာခဲ့တာပဲ၊ ရှင်သွား မယ့်နေရာကို ကလေးနှစ်ယောက် ခေါ်သွားရင် သူတို့ ဒုက္ခ ရောက်လိမ့်မယ်... ခေါ်မသွားပါနဲ့”

ထိုသို့ပြောပြီး မခင်ကျော့၏ပုံရိပ်က ပျောက်ကွယ်သွား လေသည်။ သို့သော်လည်း ဦးကျော်ခေါင်စိတ်ထဲမှာ စိတ်စွဲနေ သောကြောင့် အိပ်မက်မက်နေတာပဲဟု ထင်လိုက်မိသည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်လင်းတော့ သားဖြစ်သူ စောဝေက ပြော သည်။

“ညက အမေနဲ့ တွေ့ရတယ်... သူ့ရောက်လာတယ်”

“သားကို ဘာတွေပြောသွားသလဲ”

“အဖေက တောထဲ သွားဖို့ ခေါ်ရင် မလိုက်နဲ့လို့ လာ ပြောသွားတယ်”

“ဟင်... ”

ထိုစကားကြောင့် ဦးကျော်ခေါင်မှာ အနည်းငယ် စိတ်

လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

သို့သော်လည်း ဒေါ်မင်းဇာနှင့် အသေအချာ တိုင်ပင်ထားပြီးသောကြောင့် ခရီးသွားရန် အစီအစဉ်ကိုတော့ မဖျက်လိုတော့ပေ။

ထိုအကြောင်းကို မြနှင့်ဖြူကို ပြောသောအခါ မြနှင့်ဖြူကလည်း မလိုက်ချင်ပေ။

“သမီး သူတို့နဲ့တော့ အတူတူ မသွားချင်ဘူး အဖေ၊ တကယ်လို့ အဖေလိုက်သွားမယ်ဆိုရင် လိုက်သွားပါ။ ကျွန်မတို့ မောင်နှမ နေခဲ့ပါမယ်”

“ဒီလိုလည်း မလုပ်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ပြောပြီးသား ဖြစ်နေတာကြောင့် ဒီတစ်ခါတော့ လိုက်လာခဲ့ပါ”

“ကျွန်မ လိုက်ဆိုရင် လိုက်လို့ရပေမယ့် မောင်လေးက လိုက်ချင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ကိုယ့်မောင်လေးပဲ သမီးရယ်၊ ချောမော့ပြောပြီး ခေါ်ခဲ့ပေါ့၊ သမီးတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်း မလိုက်ချင်ရင် အဖော်ကလေးဘာလေး ခေါ်လာခဲ့ပေါ့”

ဦးကျော်ခေါင်ကတော့ သူပေးထားသောကတိ မဖျက်လိုသဖြင့် သားနှင့်သမီး လိုက်လျှင် ပြီးရော ဟူသောသဘောဖြင့် လွယ်လွယ်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အဖေက ဒီလောက်လိုက်စေချင်ရင်လည်း ကျွန်မ မောင်လေးကို ချောပြောပြီး ခေါ်ခဲ့ပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ အတွက်တော့ အဖော်ရအောင် နီမောင်ကိုပါ ခေါ်ခဲ့မယ်နော်”

ဟု ပြောလေရာ ဦးကျော်ခေါင်ကလည်း လွယ်လင့်တကူပင် လက်ခံလိုက်သည်။

“ခေါ်ခဲ့ပေါ့ကွယ်... အဖော်ရတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ယခုမှပင် ဦးကျော်ခေါင်တစ်ယောက် စိတ်ပေါ့ပါးသွားလေတော့သည်။ တကယ်ဆိုမူ ထိုခရီးမှာ သူတို့အတွက် ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာများနှင့် တွေ့ရမည့် မရဏခရီးတစ်ခုဆိုသည်ကိုတော့ ကြိုတင်မသိခဲ့ပါလေတော့။

အာန်း(၇) ကံကြမ္မာဆိုးနှင့် ဝိညာဉ်ရန်ငြိုး

မဟာမြိုင်သည် အထိကရ တောနက်ကြီးတစ်ခုပင် ဖြစ်
ပေသည်။

တောက ကြီးမားနက်ရှိုင်းသလောက် လျှို့ဝှက်ဆန်း
ကြယ်မှုများကလည်း နေရာမလပ် ရှိနေလေသည်။

သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့က နေပြောက်မထိုးအောင် ပေါက်
နေကြသလို သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့လည်း ပေါလှသည်။

မဟာမြိုင်တောနက်အတွင်းမှာ မြို့ဟောင်းတစ်ခုရှိပြီး

ဆန်းကြယ်သော ရေကန်တစ်ကန်လည်း ရှိပေသည်။

ကြာညီနောင် ရေကန်ပင်ဖြစ်သည်။

ရေကန်အတွင်း၌ အခါအားလျော်စွာ ရေခမ်းခြောက် နေသော်လည်း လပြည့်လကွယ်ရက်များ၌ ကန်အတွင်းသို့ ရေ များ ဝင်လာကာ ရေပြည့်လာသည်။

ထိုအခါ ကြာပန်းကြာပင်များလည်း ပေါ်လာသည်။

ကြာပန်းကြာပင်များကြားမှ မြွေမျိုးစုံတို့လည်း ထွက်လာ တတ်သည်။

မြွေများထဲတွင် မြွေဖြူနှင့် ခြေလက်ရှိသည့်မြွေများပင် ပါလေသည်။

(ကြာညီနောင်ရေကန်နှင့် ပတ်သက်သော ထူးခြားမှု များကို မဟာမြိုင်မှ မြွေဖြူရှင် စာအုပ်တွင် ပြည့်စုံစွာ ဖော်ပြထား ပြီး ဖြစ်ပေသည်)

ကြာညီနောင်ရေကန်နှင့် အနီးတစ်ဝိုက်တွင် မီးစုန်း ရေစုန်း သစ်စုန်း၊ မြေစုန်းစသော သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်ပေါ်နေ သည့် စုန်းလေးမျိုးလည်း ရှိပေသည်။

ထိုအရာလေးမျိုးကိုတော့ သာမန်လူတို့ ရှာမတွေ့နိုင်ဘဲ ဂမ္ဘီရပညာ ကျွမ်းကျင်သူတို့သာ ရှာတွေ့နိုင်ပေသည်။

သို့ပြင် မဟာမြိုင်တောကြီး၏လူသိများသော အ ကြောင်းများထဲတွင် အလောင်းတော် ကဿပ လိုဏ်ဂူတော်ကြီး ရှိသည့်အကြောင်းအချက်လည်း ပါလေသည်။

ရှင်မဟာကဿပ မထေရ်မြတ်ကြီး ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရန်

အတွက် အဓိဋ္ဌာန်ပြုကာ ကြွချီခဲ့သောလမ်းမှာ မဟာမြိုင်တော ထမ်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

မဟာမြိုင်တောနက်ကြီးအတွင်း၌ တောကြမ်းသော နေရာများ ရှိသကဲ့သို့ သာယာလှပသောနေရာများလည်း ရှိပေ သည်။

ကြာညီနောင်ရေကန်နှင့် မဝေးလှသော နေရာတစ်ဝိုက် တွင် သာယာလှပသည့်နေရာများ ရှိပေသည်။

ထိုနေရာသည် ရှေးအခါက မြို့ဟောင်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ဖူး သောကြောင့် တောခြေမရှုပ်ထွေးလှပေ။ အချို့နေရာများတွင် ရေတံခွန် စိမ့်စမ်းများ၊ တောပန်းများ ဝေဝေဆာဆာဖြင့် သာယာ လှပလေသည်။

အချို့နေရာများမှာ ရေတွင်းဟောင်း ရေကန်ဟောင်း များ ရှိနေပြီး အတော်များများမှာ ရေမရှိဘဲ ခန်းခြောက်နေ သော်လည်း အချို့တွင်းနက်ကြီးများထဲမှာတော့ မိုးရေများ ရှိနေ သေး၏။

ယခု ခရီးထွက်လာသောသူများမှာ ဒေါ်မင်းဇာတို့က သားအမိသုံးယောက် ဦးကျော်ခေါင်းတို့က သုံးယောက်အပြင် မြွေနှင့်ဖြူ ခေါ်လာသဖြင့် နီမောင်ပါ အဖော်ပါလေသည်။

နီမောင် ပါလာသည်ကို မြင်သောအခါ ဒေါ်မင်းဇာ၏ သမီးဖြစ်သူ စောဒေဝီက စိတ်ဝင်စားမှု ရှိနေလေသည်။

ဒေါ်မင်းဇာကတော့ နီမောင်ကို ဦးဗန်ကောင်းနှင့်အတူ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးထားသောကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်

နေဟန်ရှိနေသော်လည်း မသိကျိုးကျွန် ပြုနေသည်။

၎င်းတို့ လာသောနေရာမှာ ကြာညီနောင်ရေကန်ကြီးနှင့် မဝေးလှသောနေရာပင်ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာရောက်သောအခါ ဒေါ်မင်းဇာကပင် ဦးဆောင်ကာ နေရာအတော်များများကို လိုက်ပြပေးသည်။

“မမင်းဇာက ဒီနေရာတွေ မကြာခဏ ရောက်ဖူးနေသလိုပဲ၊ နေရာအတော်များများကို သိနေသလိုပဲ”

“ဆေးပင်တွေ အလိုရှိတဲ့အခါတော့ ဒီနေရာကို လာရပါတယ်။ ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာတော့ ဆေးပင် ဂမုန်းပင်တွေအပြင် ထူးဆန်းတဲ့ပစ္စည်းတွေ ဆေးဖက်ဝင်တာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်”

ဟု ပြောပြသည်။

ဦးကျော်ခေါင်မှာ ဒေါ်မင်းဇာကို ကြည့်ပြီး အံ့ဩနေလေသည်။

“ဟိုဘက်နားမှာ ကြာညီနောင်ရေကန်ကြီး ရှိတယ် အဲဒီရေကန်က သိပ်ပြီးထူးဆန်းတယ်၊ ကျွန်မ လိုက်ပြပေးမယ်” ဟု ပြောကာ ခေါ်သွားလေသည်။

နေရာမှာတော့ နီမောင်တို့ငါးယောက် ကျန်ခဲ့သည်။ ၎င်းတို့ ရောက်နေသောနေရာနှင့် မနီးမဝေးနေရာ၌ ကြီးမားသော ဂုံညှင်းနွယ်ကြီးများ ရှိနေပြီး ဂုံညှင်းသီးများက အပင်အောက်သို့ ကျနေရာ အများကြီး ရှိနေလေသည်။

ဂုံညှင်းအတောင့်ကြီးများမှ ကွဲကျနေသည့် ဂုံညှင်းခိုးများ

မှာ အပင်အောက်၌ တောင်ပုံရာပုံ မြင်သောအခါ စောဝေနှင့် သတ္တတို့နှစ်ယောက်မှာ ဂုံညှင်းခိုး ကောက်ရန် ထွက်သွားကြသဖြင့် နေရာမှာ သုံးယောက်သာ ကျန်တော့သည်။

ထိုအခါ စောဒေဝီက မြနင်းဖြူကို မေးသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲဟင်”

“သူ့နာမည်က နီမောင်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ရွာက ပါ”

နီမောင်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ထို့နောက် နီမောင်က ၎င်းတို့နှစ်ယောက်အနားမှာ ဆက်မနေချင်တော့သဖြင့် တောထဲ ရောက်တုန်း ဂမုန်းရှာမည်ဟု ပြောကာ နေရာမှ ထွက်ရန် ဟန်ပြင်သည်နှင့် မြနင်းဖြူကပါ နောက်က လိုက်လာသည်။

“နင်ကလည်း... အဖော်ခေါ်လာပါတယ်ဆိုမှ ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ငါက သူနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း မနေချင်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်လည်း လိုက်ခဲ့ပေါ့၊ ဟိုဘက်နားမှာ သစ်ခွပန်းတွေ တွေ့ရင် ငါယူပေးမယ်”

မြနင်းဖြူက ခေါင်းညိတ်ပြကာ နောက်မှ လိုက်လာသည်။ တောတွင်း တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ သစ်ခွပန်းခိုင်များ တွေ့ရသဖြင့် နီမောင်က သစ်ပင်ပေါ် တက်ယူ၍ ခူးယူကာ မြနင်းဖြူကို ပေးသည်။ ထိုအချိန်မှာ မြနင်းဖြူမျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးရိပ်ကလေးများ ပေါ်နေလေသည်။

“အခုလို တောထဲကို နင်ပါလာတော့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ပျော်

လာသလိုပဲ”

“နင့်စိတ်ထဲမှာ ပျော်တယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ၊ ငါက နင့် အတွက်ဆိုရင် ဘာမဆို လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်”

နီမောင်က နဖူးမှ ချွေးများကို သုပ်ရင်း ပြောသည်။

“ဒီစကားက စိတ်ထဲမှာ တကယ်ရှိလို့ ပြောတဲ့စကား လား”

“ရင်ထဲမှာ ရှိတဲ့အတိုင်း ပြောတာပါ။ ကျောင်းသားဘဝ ကတည်းက ငါ နင့်အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်အန္တအတာခံတယ် ဆိုတာ နင်မသိဘူးလား”

“သိပါတယ်... ဒါပေမယ့် ယုံရတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီ နေရာမှာ ဒီလိုပြောသွားပေမယ့် နောက်တစ်နေရာ ရောက်တော့ တစ်မျိုးပြောင်းသွားတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ငါက အဲသည်လို လူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ နင် ငါ့ အပေါ်မှာ စိတ်ချလက်ချ ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုရင် ငါ စကားတစ်ခွန်း တော့ ပြောချင်တယ်”

မြနှင်းဖြူက မျက်နှာတစ်ဖက်လွှဲသွားသည်။ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော သစ်ခွပန်းခိုင်ကလေးကို နမ်းတော့မလို ပန်တော့ မလို လုပ်နေသည်။

“ဘာစကားပြောမှာလဲ... ပြောလေ”

နီမောင်က သူပြောချင်သည့်စကားကို မပြောလိုက်ခင်မှာပင် တော့စပ်မှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာကာ သူတို့နှစ်ယောက် ရှိရာသို့ လျှောက်လာလေသည်။

စောဒေဝီပင်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဟိုဘက်မှာ မနေဝံ့တာနဲ့ လိုက်လာတာပါ။ အနှောင့်အယှက်များဖြစ်သွားကြသလား”

“မဖြစ်ပါဘူး... ကျွန်တော်တို့က ရိုးရိုးသားသား ခင်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ”

နီမောင်က ပြောလိုက်တော့ စောဒေဝီက အနားသို့ လျှောက်လာသည်။ သူမမျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးရိပ်များ ပေါ်နေသော်လည်း မြနှင်းဖြူရင်ထဲမှာတော့ တန့်န့် ဖြစ်နေလေသည်။ ထိုအချိန်၌ ဂုံညှင်းနွယ်များအောက်၌ ဂုံညှင်းဒိုး ကောက်နေကြသော စောဝေနှင့်သက္ကတို့ ကလေးနှစ်ယောက်မှာလည်း ပျော်ရွှင်လျက်ရှိနေကြသည်။

စောဝေမှာ လိုက်လာစက မပျော်ရွှင်သော်လည်း ယခု အခါမှာတော့ ပျော်နေဟန်ရှိသည်။ ဂုံညှင်းဒိုးများမှာ အကြီးအသေး အရွယ်အစား အမျိုးမျိုး ရှိပေရာ အရွယ်တော် အလုံးလှသော ဂုံညှင်းဆံများကိုသာ ရွေးကောက်ကြသည်။

“ချက်... ချက်... ချက်”

ထိုအချိန်၌ စောဝေထံမှ တချက်ချက်နှင့် မြည်နေသော အသံကို သက္ကက သတိပြုမိသွားသည်။

သက္ကက စောဝေထက် (၅)နှစ်ခန့် အရွယ်ကြီးသည်။

“ချက်... ချက်... ချက်”

“ညီလေး... မင်းဆီက ဘာသံလဲ”

ထိုသို့မေးသဖြင့် စောဝေက အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ ထည့်

ယူလာသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ထုတ်ပြလေသည်။ အခြား မဟုတ်ပေ။ သံပတ်ပေးထားလျှင် နာရီလက်တံကဲ့သို့ တချက် ချက် မြည်နေသော အရုပ်တစ်ရုပ်ပင်ဖြစ်သည်။

အရုပ်မှာ ဘီလူးရုပ်နှင့် ပုံသဏ္ဍာန်တူ၍ အပေါ်ပိုင်းမှာ (၆)လက်မခန့် ရှည်ပြီး အဖျားချွန်သော အဆောင်တစ်ခု ပါလေ သည်။

သွပ်သံဖြင့် ပြုလုပ်ထားသောကြောင့် ဓါးတစ်ချောင်း ကဲ့သို့ အသုံးပြု၍ရလေသည်။ စောဝေက ထိုပစ္စည်းကို အကြံ အစည်ဖြင့် လျှို့ဝှက်စွာ ယူလာခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုမှ သံပတ်တင်းလာပြီး အသံမြည်လာသောကြောင့် သက္ကက သိသွားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

“ဒါဘာလဲ”

“သံပတ်ပေးထားတဲ့အရုပ်ပါ”

“မင်းအရုပ်ကလည်း... ဓါးနဲ့ တူနေသလိုပဲ”

“အကြောင်းရှိတော့ သုံးရတာပေါ့”

သက္ကက ထိုပစ္စည်း လက်ထဲ ရောက်လာသောအခါ ချက်ချင်းပြန်မပေးဘဲ ကိုင်ထားပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ခု စဉ်းစား နေသည်။

အရုပ်၏ခြေထောက်ဘက်မှ ကိုင်ထားလျှင် ထိပ်ဖျား အချွန်မှာ ဓါးမြှောင် သို့မဟုတ် သံချွန်တစ်ချောင်းကဲ့သို့ အသုံးပြု ၍ရသည်။

“ညီလေး... ဒီပစ္စည်းလေး ငါ့ကို ပေးပါလား”

“မပေးပါဘူး... ကျွန်တော့်အမေ ရှိတုန်းက သူ ဝယ် ပေးထားတာ”

“ငါ မင်းကို နောက်ထပ်အရုပ်တစ်ရုပ် ဝယ်ပေးမယ် လေ၊ ဒါကိုပေးမလား”

စောဝေက ခေါင်းခါပြသည်။

သို့ကြောင့် သက္ကက ပြန်ပေးလိုက်သည်။

“ချက်... ချက်... ချက်”

တချက်ချက်နှင့် မြည်နေသော အရုပ်ကလေးကို လှမ်း ယူပြီး စောဝေက ၎င်း၏အင်္ကျီအတွင်းအိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ထား လိုက်လေသည်။

သို့တိုင်အောင် အသံကတော့ ကြားနေရဆဲပင်။

“ညီလေး... ဒီနားက ဂုံညှင်းဆံတွေက သိပ်မကောင်း လှဘူး၊ စောစောက ဟိုဘက်နားမှာ ဂုံညှင်းနွယ်တွေ တွေ့ခဲ့သေး တယ်၊ အဲဒီရော သွားကြည့်ရအောင်”

ဟု ခေါ်သဖြင့် စောဝေကလည်း ကလေးပီပီ ဂုံညှင်းဆံ လိုချင်ဇောနှင့် ထလိုက်လာသည်။ တစ်နေရာ ရောက်သောအခါ သစ်ရွက်ခြောက်များ ပြန့်ကျဲနေသောနေရာတွင် အသင့်စုပုံထား သော ဂုံညှင်းဆံများကို လှမ်းမြင်ရသည်။

“ဟိုမှာ ဂုံညှင်းဆံတွေ အများကြီးပါလား”

စောဝေက ဂုံညှင်းဆံများကို တွေ့သောအခါ ကလေး ပီပီ ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြေးသွားလေရာ ထိုနေရာမရောက်ခင်မှာ ပင် တွင်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ကျသွားလေတော့သည်။

“ဝုန်း”

“အား...”

အမှန်တော့ ထိုနေရာသည် အပေါ်ယံမှ သစ်ကိုင်းခြောက်များနှင့် သစ်ရွက်များ ဖုံးထားသောကြောင့် ရုတ်တရက် မမြင်နိုင်သည့် တွင်းဟောင်းတစ်ခုပင် ဖြစ်တော့သည်။

စောဝေ ကျသွားသည်ကို မြင်သည်နှင့် သက္က ထိုနေရာသို့ သွားကြည့်သော်လည်း အတွင်း၌ မည်းမှောင်နေသောကြောင့် ဘာမှ မမြင်ရပေ။

“စောဝေ... စောဝေ”

ခေါ်ကြည့်တော့လည်း ပြန်ထူးသံ မကြားရတော့ပေ။

“လုပ်ကြပါဦးဗျို... ကယ်ကြပါဦးဗျို”

သက္ကက အသံကုန် ဟစ်အော်လိုက်ရာ တောထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်သွားလေတော့သည်။ ၎င်းအော်သံကြားသဖြင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများ ရောက်လာကြသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“စောဝေ ဂုံညှင်းဆံ ကောက်ရင်းနဲ့ တွင်းထဲ ပြုတ်ကျသွားလို့ဗျို”

“ဟင်”

နီမောင်က တွင်းထဲသို့ ငုံ့ကြည့်တော့လည်း မည်းမှောင်နေသောကြောင့် မတွေ့ရပေ။

“ကျွန်တော်ဆင်းမယ်”

ဟု ပြောပြီး အနီးနားမှာ ရှိနေသော ဂုံညှင်းနွယ်တစ်

ချောင်းကို ဖြတ်ယူပြီး တွင်းထဲသို့ ချသည်။

ပြီးမှ ကညင်ဆီမီးတိုင်တစ်ချောင်း ပြုလုပ်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ကာ တွင်းထဲသို့ လျှောဆင်းသွားသည်။

တွင်းမှာ သိပ်မကျယ်လှသလို အောက်သို့လည်း မနက်လှပေ။ အောက်ခြေရောက်တော့ ရေအနည်းငယ်သာ ရှိပြီး တုံးလုံးလဲနေသော စောဝေကို တွေ့ရသဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

မီးရောင်ကြောင့် တစ်မိုက်ခန့်သာ ရှိသော ရေထဲမှာ နီရဲနေသည့်သွေးများကို တွေ့ရသဖြင့် ထိတ်ကနဲဖြစ်သွားသည်။ နီမောင်က စောဝေကို ပွေ့ယူလိုက်သည်။ စောဝေက

လုံးဝမလှုပ်တော့ပေ။

သို့ကြောင့် အပေါ်သို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ဆွဲတင်ပြီး ကြည့်သောအခါ စောဝေမှာ အသက်မရှိတော့ပေ။

၎င်းရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး သွေးများ စိမ့်နေသောကြောင့် အင်္ကျီကို လှန်ကြည့်လိုက်သောအခါ ၎င်းရင်ဘတ်ထဲမှာ ထည့်ထားသော သံပတ်ရုပ်ကလေး၏ ထိပ်ဖျားအချွန်က ရင်ဝသို့ စိုက်ဝင်နေသောကြောင့် ဖြစ်တော့သည်။

“အမယ်လေး မောင်လေးရဲ့... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

မြနှင်းဖြူငိုသံက စူးစူးဝါးဝါး ပေါ်လာသည်။ ဦးကျော်ခေါင်က သားဖြစ်သူကို ပွေ့ထားသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်”

“ဂုံညှင်းဆံတွေ ကောက်ရင်းနှင့် တွင်းထဲကို ကျသွားတာပါပဲ”

သက္ကက အသံတုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ပြောပြသည်။
နီမောင်က မော့ကြည့်တော့ အပေါ်မှာ ရုံညှင်းနွယ်များ မတွေ့ရ
ပေ။

အကယ်၍ စူးချွန်ဖြင့် မသေလျှင်လည်း တွင်းအနက်ထဲ
သို့ ကျသည့်အရှိန်ဖြင့် သေနိုင်လောက်သည်။

“ဖြစ်ရလေ သားရယ်”

ထို့နောက်မှာတော့ အလောင်းကို ရွာသို့ ပြန်သယ်ရန်
မသင့်သောကြောင့် တောထဲမှာပင် မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ရန် စီစဉ်ရ
လေတော့သည်။

ဒေါ်မင်းဇာကတော့ ၎င်းစီစဉ်သောခရီးစဉ်မှာ ထိုသို့
ဖြစ်ရသောကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရကြောင်း တဖွဖွ ပြောဆို
နေလေသည်။

သူ့အနေဖြင့် တကယ်ပင် စိတ်မကောင်းသဖြင့် ပြော
နေသည်လား။ ဝမ်းထဲမှာ မည်သို့ရှိနေသည်ကိုတော့ မည်သူမှ
အတပ်မသိနိုင်ကြပေ။

စောဝေဇီအလောင်းကို မြေမြှုပ်ရန် ပြင်ဆင်နေကြစဉ်
တောစပ်မှ ရပ်ကြည့်နေသော ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်ကို လှမ်းမြင်ကြရ
သည်။ မျက်နှာကို သေသေချာချာ မမြင်ရသော်လည်း ပုံပန်း
သဏ္ဍာန်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း သိကြရသည်။ ထို
သဏ္ဍာန်ကို ကျန်လူများက မျက်နှာကို မမြင်ကြရသော်လည်း
ဦးကျော်ခေါင်ကတော့ သူမ၏မျက်နှာကို ကောင်းစွာမြင်နေရ
သည်။

အခြားသူ မဟုတ်ပေ။
သူ၏ဇနီးဟောင်း မခင်ကျော့ပင် ဖြစ်သည်။
မခင်ကျော့က သူ့မျက်နှာကို ဒေါသထွက်နေသည့်
မျက်လုံးများဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက် လှမ်းကြည့်နေသဖြင့် များစွာ
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

အခန်း(၈)

လောကဝဋ်ကြွေးလား၊ ကံကြမ္မာကြွေးပေလား

သက္ကမ္မာ အသက်(၁၅)နှစ်ကျော်နေပြီမို့ အခြေအနေ အတော်များများကို နားလည်သဘောပေါက်နိုင်ပြီဖြစ်လေသည်။ မဟာမြိုင်တောတွင်းမှ ပြန်လာကတည်းက သူ့စိတ်အစဉ်မှာ လေးလံထိုင်းမှိုင်းလျက် ရှိနေလေသည်။

မျက်စိထဲမှာလည်း စောဝေ၏မျက်နှာကိုသာ မြင် ယောင်နေသည်။ နားထဲမှာလည်း စောဝေအသံသာ ကြားနေရ သည်။ အဆိုးဆုံးက ဘယ်နေရာက ကြားနေရမှန်း မသိသော

သံပတ်ပေးထားသည့်အရပ်မှ 'တချက်ချက်' နှင့် မြည်နေသံပင် ဖြစ်သည်။

“ငါ စိတ်ထဲမှာ စွဲနေလို့ ဖြစ်မှာပါ။ အရပ်ကလေးက စောဝေ သေတော့ သူနဲ့အတူ ပါသွားတာ ငါကိုယ်တိုင် မြင်လိုက် ရတာပဲ။ ငါကြားနေရတာ ဒီအသံတော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး”

ဟု ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ဖြေသော်လည်း ပြောပျောက်သွား ခြင်း မရှိပေ။

သက္ကတစ်ယောက် အိန္ဒြေပျက်ပြီး တမိုင့်မိုင့် ဖြစ်နေ သည်ကို ဒေါ်မင်းဇာက ရိပ်မိတော့ သားဖြစ်သူကို တိုးတိုးတိတ် တိတ် ကြိတ်ပြီးဆူသည်။

“နင့်မျက်နှာက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ သူ့ဖာသာ သူ့ အကြောင်းနဲ့ သူသေတာ နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ဒီကောင်လေးက ငါတို့အတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေတာ၊ သေသွားတော့ ဘာ ဖြစ်သလဲ”

“ကျွန်တော်မသိလို့ မေးပါရစေ အမေ”

“ဘာမေးမှာလဲ”

“စောဝေ သွားမယ့်နေရာဘက်မှာ တွင်းဟောင်းကြီး တစ်တွင်းရှိနေတာ အမေ ကြိုပြီးသိနေသလားဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီစကား မေးရတာလဲ”

“တောထဲ ရောက်တော့ အမေက အဲဒီဘက်မှာ ဝုံညှင်း တွေ စုပုံထားတာ တွေ့ရင် သွားမယူဖို့နဲ့ စောဝေကို ယူခိုင်းဖို့ မှာထားလို့ပါ”

“တိတ်စမ်း သက္က၊ နင့်စကားက ကိုယ့်လည်ပင်းကိုယ် ခြိုးကွင်းစွပ်သလို ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာရော သိရဲ့လား”

သက္ကက အမေဖြစ်သူ၏မျက်နှာကို နားမလည်သလို ကြည့်နေလေသည်။

“နောက်ဆိုရင် ဒီစကားမျိုးတွေ လုံးဝမပြောနဲ့၊ ငါမကြား ချင်ဘူး၊ နင့်ဆီက အသံထွက်လာတာနဲ့ သေဖို့သာ ပြင်ထားပေ တော့”

ဒေါ်မင်းဇာက မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ပြောရာ သက္ကမှာ မလှုပ်ဝံ့တော့ပေ။

သို့သော်လည်း သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ စောဝေ သေရတာ သူ့ပယောဂ မကင်းဟု မဝံ့မရဲ ထင်နေမိသည်။

ထို့ထက် စောဝေက သူ့ကို တစ်ခုခု လာလုပ်လိမ့်မည် ဟု စွဲလန်းလျက် ရှိနေသည်။ စောဝေ သေပြီး (၁၅)ရက်ခန့်ကြာ တော့ ထိုစိတ်ဖိစီးမှုများက တဖြည်းဖြည်းနှင့် လျော့ကျသွားလေ တော့သည်။

တစ်ည၌ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေစဉ် အိပ်မက် လိုလိုနှင့် စောဝေကို ပြန်တွေ့ရသည်။ စောဝေလက်ထဲ၌ သံပတ် ရုပ်ကလေးကို ကိုင်ထားလေသည်။ သူက မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ ပြောသည်။

“ငါ့ကို သတ်တာ မင်းပဲ၊ ငါသေသလို မင်းလည်း သေရ စေမယ်”

ဟု ပြောကာ လက်ထဲမှ အရုပ်ကလေးကို မြှောက်ပြ

သည်။ အရုပ်ကလေး၏ထိပ်ချွန်၌ သွေးများ စွန်းပေနေသည်။ ထို့ပြင် တချက်ချက်နှင့် မြည်နေသံကိုလည်း အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။

“ချက်... ချက်... ချက်”

ထိုမြည်နေသံက ခပ်တိုးတိုးဖြစ်သော်လည်း သက္ကနားထဲမှာတော့ ကျယ်လောင်စွာ တိုးဝင်လာလေသည်။ သို့ကြောင့် အိပ်ပျော်ရာမှ လန့်နိုးလာတော့သည်။ ညသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေသည်။ အမှောင်ထုများက အိမ်အတွင်း၌ ဖုံးအုပ်ထားသည်။ အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလာတော့ ဦးစွာ နှာခေါင်းထဲမှာ သွေးညှို့နဲ့လိုလို ရေနဲ့လိုလို အနံ့တစ်မျိုးက တိုးဝင်လာသည်။ ထိုအနံ့သည် စောဝေ သေဆုံးစဉ်က ရခဲ့သည့်အနံ့မျိုးဖြစ်သည်။

ထိုအနံ့ကြောင့် သက္ကမှာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။ မရှေးမနှောင်းမှာပင် နားထဲသို့ တိုးညင်းသော အသံတစ်သံ ဝင်လာသည်။

“ချက်... ချက်... ချက်”

“ဟင်...”

ထိုအသံမှာ သူကြားဖူးနေသည့်အသံပင်ဖြစ်၏။ ပထမတော့ ခပ်တိုးတိုး ကြားရာမှ တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လာသည်။ နောက်တော့ ပြန်တိုးသွားပြန်သည်။

“ဒါ... ဒါ စောဝေရဲ့သံပတ်ရုပ်ကလေးက မြည်နေတဲ့ အသံပဲ၊ ငါစိတ်စွဲလို့ ကြားနေရတာများလား။”

စိတ်ကို တင်း၍ တွေးလိုက်သော်လည်း ကြားနေရ

သောအသံကတော့ မှန်မှန်ကြားနေရသည်။

“ချက်... ချက်... ချက်”

အသံသာ ကြားနေရသော်လည်း မည်သည့်နေရာမှ ကြားနေရသည်ကိုတော့ သူမသိပေ။

အသံက သူနှင့် မနီးမဝေး အမှောင်ရိပ်ဆီမှ လာနေသောအသံဖြစ်သည်။ သူ သေသေချာချာ တွေးမိတာကတော့ ဘီလူးရုပ် ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသည့် သံပတ်ရုပ်ကလေးမှာ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည့် စောဝေ၏ရင်ဝသို့ စူးဝင်ကာ အသက်ဝိညာဉ်ကို နှုတ်ယူသွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် မြေမြှုပ်ရာမှာ ထိုအတိုင်းပင် ပါသွားခဲ့သည်ကို သူ့မျက်စိဖြင့် မြင်လိုက်ရသည်။

ယခု ထိုအသံကို ကြားနေရတော့ ထူးဆန်းသလို ဖြစ်နေသည်။ အခြားအသံတစ်ခုခုများ ဖြစ်လေမလားဟု တွေးမိသော်လည်း တိုးလိုက်ကျယ်လိုက် ဖြစ်နေသည့်အသံက သံပတ်ရုပ်ကလေး၏အသံပင်ဖြစ်သည်။

သက္ကမှာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် အိပ်ယာမှ ထလိုက်သည်။ အိမ်တစ်ခုလုံးမှာလည်း မှောင်မည်းနေသည်။

အမေနှင့်အစ်မဖြစ်သူတို့ အိပ်ခန်းရှိရာဘက် လှမ်းကြည့်တော့လည်း မီးရောင်လည်း မတွေ့။ အသံလည်း မကြားရပေ။

ပထမတော့ လှမ်းခေါ်ပြီး နှိုးလိုက်ရမလားဟု စိတ်ကူးထိုက်သေးသည်။ သို့သော် အာစေးထည့်ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေတာ မခေါ်ဖြစ်တော့ပေ။ အသံကြားနေရသောနေရာမှာ အိမ်၏ အနောက်ဘက်ဆီမှ ဖြစ်သည်။

ထိုအနောက်ဘက်၌ ရှေးဟောင်းဘီရိုကြီးတစ်လုံးသာ ရှိပြီး အခြားဘာမှတော့ မရှိပေ။ သက္ကသည် အခန်းပေါက်ဝသို့ ရောက်တော့ လက်နှိပ်ခါတ်မီးရောင်ဖြင့် လှမ်းထိုးကြည့်လိုက်သည်။

မီးရောင်နှင့် လှမ်းထိုးလိုက်ချိန်မှာ ဘီရိုနောက်သို့ တစ်စုံတစ်ယောက် ရိပ်ကနဲ ဝင်သွားသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

“ဘယ်. . ဘယ်သူလဲ”

လှမ်းမေးလိုက်တော့ ပြန်ဖြေသံ မကြားရဘဲ ဘီရိုရိရာဘက်မှ တစ်ချက်ချက်နှင့် အသံကိုသာ ကြားရလေသည်။

သက္ကသည် စိတ်ကို တင်းပြီး ဘီရိုရိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ အနားရောက်လေလေ သံပတ်အသံက ပိုကြားလာရလေလေဖြစ်၏။

အနားရောက်တော့ အရဲစွန့်ပြီး ဘီရိုကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ အတွင်းမှာတော့ အသုံးမလို၍ ထည့်ထားသောပစ္စည်းအချို့သာ တွေ့ရပြီး သံပတ်ရုပ်ကတော့ မရှိပေ။ စိတ်မကျေနပ်သဖြင့် ဘီရိုအတွင်းမှ ပစ္စည်းများကို မွေနှောက်ရှာဖွေကြည့်သေးသည်။

မတွေ့ရပေ။ သူသည် ဘီရိုတံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီး လက်နှိပ်မီးကို ပိတ်ကာ တံခါးကို မှီ၍ အတန်ကြာအောင် ရပ်နေသည်။ မီးရောင်မှိတ်လိုက်သည့်အခါ အခန်းထဲမှာ မှောင်သွားလေသည်။

ထိုအခါ သူနှင့် မနီးမဝေးနေရာမှ ဖြတ်လျှောက်သွား

သည့်ခြေသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ခြေသံနှင့်အတူ တချက်ချက် မြည်သံပါ ကြားရသဖြင့် အသံကြားရာဆီသို့ လက်နှိပ်မီးဖြင့် လှမ်းထိုးကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမှ မတွေ့ရပေ။

အခန်းထဲမှာ ဘာမှမတွေ့ရသော်လည်း သူနှင့် မနီးမဝေးမှာ တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိနေသကဲ့သို့ စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရသည်။

ကြားနေရသောခြေသံက သူ့အိပ်ခန်းဘက်သို့ သွားနေသည်ကို အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ စောဝေတစ်ယောက် သေရွာမှ ထလာလေသလားဟု တွေးမိကာ ကြက်သီးများ တဖြန်းဖြန်း ထလာလေသည်။

နောက်မှ စိတ်ကို တင်းပြီး သူ့အခန်းရိရာဘက်သို့ ပြန်လျှောက်သွားသည်။

အခန်းပေါက်ဝနား ရောက်တော့ အခန်းထဲမှာ တရှုပ်ရှုပ်နှင့် လျှောက်နေသည့်ခြေသံကို အတိုင်းသား ကြားနေရသဖြင့် ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့ဟု သဘောထားကာ မီးရောင်ဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်ရာ ဘာမှမတွေ့ရပေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် သံပတ်ပေးထားသောအရုပ်မှ ပေါ်ထွက်နေသောအသံက အခန်းထဲမှ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ချက်. . . ချက်. . . ချက်”

သက္ကမှာ သတ္တိခေသူတစ်ယောက် မဟုတ်စေကာမူ

ခေါင်းနားပန်းတော့ ကြီးသွားသည်။

သေချာတာကတော့ သူ့အခန်းထဲသို့ တစ်ယောက်
ယောက် ဝင်နေခြင်းပင် ဖြစ်၏။

အခန်းတံခါး ပိတ်ထားသော်လည်း အခန်းတွင်းမှ
တချက်ချက် မြည်နေသည့်အသံကိုတော့ ခပ်တိုးတိုး ကြားနေရ
သည်။

ထို့ပြင် တစ်စုံတစ်ယောက် သွားလာလှုပ်ရှားနေသော
ခြေသံသဲ့သဲ့ကိုလည်း ခပ်တိုးတိုး ကြားနေရသည်။

သက္ကသည် စေ့ထားသောတံခါးချပ်ကို အသာအယာ
တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

တံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါ အခန်းတွင်းမှ ကြားနေရ
သော သံပတ်ပေးထားသည့်အသံက ပိုမိုကျယ်လောင်လာသည်။

ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့ဟု သဘောထားပြီး အခန်းထဲသို့
လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

“ကျွဲ . . .”

သူ့ အတွင်းရောက်သွားသည်နှင့် အခန်းတံခါးက သူ့
အလိုအလျောက် ပြန်ပိတ်သွားလေသည်။

အခန်းထဲမှာ မှောင်နေသောကြောင့် လက်နှိပ်ခါတ်မီး
ဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်သည်။

မီးရောင်လင်းစမှာပင် တစ်စုံတစ်ယောက်က လက်ကို
ပုတ်ချလိုက်သောကြောင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွတ်ကျသွားတော့
သည်။

ကယျာကယာ လက်နှင့် စမ်းပြီး ကောက်ယူကာ ထိုး
ကြည့်လိုက်သောအခါ မီးက မလင်းတော့ပေ။

တံခါးအားလုံး ပိတ်ထားသောကြောင့် အခန်းတွင်း၌
မည်းမှောင်နေသည်။

ထိုအခါမှ သူ့အခန်းတွင် တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိနေ
ကြောင်း သိရတော့သည်။

ပထမ ခြေသံကို အရင်ကြားရသည်။ ပြီးမှ သွားလာ
လှုပ်ရှားနေသော အရိပ်သဏ္ဍာန်ကို မြင်လာရသည်။

မှောင်နေသောကြောင့် မျက်နှာကို သေချာစွာ မမြင်ရ
သော်လည်း ကလေးတစ်ယောက်ပုံသဏ္ဍာန်နှင့်တော့ တူသည်။

ပြောရလျှင်တော့ သေဆုံးသွားသော စောဝေပုံပန်း
သဏ္ဍာန်နှင့် တူနေသည်။

သက္ကမှာ ကြောက်လွန်းသောကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး
တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

သူနှင့် မနီးမဝေးမှာ ရှိနေသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်
လေးက အခန်းတွင်း၌ တစ်စုံတစ်ခုကို လိုက်လံရှာဖွေနေဟန်
ရှိသည်။

အခန်းကျို အခန်းကြား၊ ဘီရိုနောက်၊ ကုတင်အောက်
သေတ္တာကြားများပါမကျန် စေ့စေ့စပ်စပ် လိုက်လံရှာဖွေနေ
သည်။

သံပတ်ပေးထားသည့်အရုပ်မှလည်း ‘တချက်ချက်’ နှင့်
အသံက မှန်မှန်ကြီး ပေါ်ထွက်နေသည်။

မည်းမည်းသဏ္ဍာန်၏လက်တံများက ဘီရိအမြင့်ပေါ်မှ နေရာများကို လှမ်းစမ်းသောအခါ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရှည်ထွက် သွားသည်ကိုလည်း မြင်ရသည်။

အရပ်ကလည်း ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပုပုကလေး ဖြစ်သွားသလို တစ်ခါတလေ လူကြီးတစ်ယောက်အရပ်ထက်ပင် ပိုမြင့်သွားလေသည်။

“မင်း... မင်းဘယ်သူလဲ”

သက္ကက လှမ်းမေးလိုက်သောအခါ မည်းမည်းသဏ္ဍာန် က သူ့ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်ပြသည်။

မှင်စာတစ်ကောင်ကဲ့သို့ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ နားရွက်ကား ကား၊ ပါးစပ်ထဲမှာ သွားအကျသားနှင့် စောဝေ၏မျက်နှာနှင့် သဏ္ဍာန်တူသော မျက်နှာမျိုးကို တွေ့ရသည်။

“မင်းဘယ်သူလဲ”

“မင်းတို့သားအမိတွေ သတ်လို့ သေရတဲ့ စောဝေ မျက် နှာကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

“မင်းသေခဲ့ပြီ မဟုတ်လား”

“ငါသေပေမယ့် ငါ့ဝိညာဉ်က မသေသေးဘူး၊ ငါ့ပစ္စည်း ဘယ်မှာလဲ”

“ဘာပစ္စည်းလဲ”

“သံပတ်ပေးထားတဲ့ အရုပ်ကလေး”

“ငါဘယ်သိမလဲ... မင်းနဲ့အတူ ပါသွားတာ မဟုတ် လား”

“ငါ့ပစ္စည်း ပြန်ပေးပါ”

“ငါ့ဆီမှာ မရှိဘူး”

“ငါ့ပစ္စည်း မပေးရင် မင်းအသက်ပေးရမယ်”

“ငါ့ကိုတော့ မသတ်ပါနဲ့ကွာ၊ မင်းကို သတ်တာ ငါ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ပြောနေစဉ်မှာ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်က သံပတ်ရုပ် ကလေးကို သဲကြီးမဲကြီး လိုက်ရှာနေလေသည်။ မှင်စာသဏ္ဍာန် နှိနေသော ပုံရိပ်ကလေးက အခန်းတွင်း နေရာအနှံ့ကို ထပ် တလဲလဲ လိုက်ရှာနေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သူ့နံဘေးမှ ဖြတ်သွားသောအခါ သူ့မျက် နှာကို မြင်ရသည်။

ထိုသဏ္ဍာန်ကတော့ အခန်းထဲမှာ သက္ကတစ်ယောက် နှိနေသည်ကို ဂရုမထားဘဲ သူလုပ်ချင်တာကို လုပ်နေသည်။

သူ့အနားမှ ဖြတ်သွားစဉ် ရေခဲတုံးဖြင့် ကပ်လိုက်သကဲ့ သို့ အေးစိမ့်သွားသည်ကိုတော့ သတိပြုမိလိုက်သည်။

ထိုသို့ အနီးကပ် တွေ့လိုက်ရသောအချိန်တွင် စောဝေ ၏မျက်နှာမှာ ဒေါသကြောင့် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့် ဟန် အမူအယာများ ပေါ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

နောက်ဆုံးတော့ သက္ကမှာ ဘယ်လိုမှ ဆက်မနေဝံ့တော့ သဖြင့် အခန်းအပြင်သို့ ထွက်ရန် တံခါးပေါက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့် လိုက်သည်။

တံခါးပေါက်ဝမှာ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်က ရပ်ပြီး သူ့ကို

ကြည့်နေသည်။ ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့ဟု စိတ်တင်းပြီး ထိုနေရာသို့ သွားတော့ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်က ဖျတ်ကန် ပျောက်သွားလေသည်။

တံခါးကို ဖွင့်ရန် ကြိုးစားတော့ မရတော့ပေ။ တံခါးချပ်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖိထားသကဲ့သို့ ကပ်နေလေသည်။ သက္ကက ပြတင်းတံခါးပေါက် ရှိရာသို့ သွားပြန်တော့ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်က သူ့အရင် ရောက်နှင့်နေပြီ၊ ပြတင်းတံခါးချပ်မှာ လည်း သံနှင့် စွဲထားသကဲ့သို့ ဖွင့်မရတော့ပေ။

ကြည့်လိုက်တော့ မှင်စာသဏ္ဍာန်က တံခါးရွက်ကို ကျောနှင့် ဖိကပ်ထားလေသည်။

ကြောက်လန့်တကြားနှင့် အခြားတံခါးပေါက်များ ရှိရာသို့ သွားပြန်တော့လည်း မရတော့ပေ။

မှင်စာလေးက သူ့အရင် ရောက်နှင့်နေသည်။ ထိုအခါမှ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းရန် ကြိုးစားသော်လည်း လည်ချောင်းအတွင်းမှ အသံက မထွက်တော့ပေ။

- “မင်း ငါ့ကို မသတ်ပါနဲ့ကွာ”
- စိတ်တွင်းမှ ရေရွတ်သလို ပြောလိုက်သည်။
- “ငါ့ပစ္စည်းလေး ဘယ်မှာလဲ”
- “ငါ တကယ်မသိလို့ပါကွာ”
- “ငါ့ပစ္စည်း ပြန်ပေးပါ၊ မပေးရင် မင်းအသက်ကို သတ်ရမယ်”

မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့. . . မသတ်ပါနဲ့”

ဟု ပြောကာ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်က လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းကာ ရှေ့သို့ တိုးဝင်လာသည်။ သူ့လက်တံများက တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရှည်ထွက်လာသလို မြင်နေရသည်။

အမှောင်ရိပ်ထဲမှာပင် ဖြစ်လင့်ကစား နီရဲနေသော မျက်လုံး၊ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသော သွားအစွယ်များကို အတိုင်းသား မြင်နေရသည်။

နောက်ဆုံး သက္ကမှာ ဘယ်လိုမှ ဆောက်တည်ရာ မရတော့ဘဲ အခန်းတွင်းမှာ ပတ်ပြေးလေတော့သည်။

“ငါ့ကို မသတ်ပါနဲ့. . . မသတ်ပါနဲ့၊ ကယ်ကြပါဦး. . . လုပ်ကြပါဦး”

အော်သာ အော်နေသော်လည်း အသံက မထွက်နိုင်တော့ပေ။

အမှောင်ရိပ်ထဲမှာ ဖြစ်သောကြောင့် ဘာမှမမြင်ရဘဲ ရမ်းပြေးနေရာ ပစ္စည်းများနှင့် တိုက်မိသဖြင့် အလဲလဲအပြုပြု ဖြစ်နေသည်။

နောက်သို့ ကြည့်လိုက်တော့လည်း မည်းမည်းသဏ္ဍာန်က ကပ်ပါလာသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အခန်းထောင့်တစ်နေရာမှ တချက်ချက် မြည်နေသောအသံက ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ချက်. . . ချက်. . . ချက်”

သက္ကမှာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ပြေးရင်းလွှား

ရင်းနှင့် ထိုနေရာသို့ ရောက်သွားကာ အောက်မှာ လွတ်ကျနေသော လက်နှိပ်မီးကို တက်နင်းမိရာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ မှောက်လျက် လဲကျသွားလေတော့သည်။

“ဝုန်း”

“အား. . .”

ထိုအခါမှပင် သက္ကအော်သံက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

သူ့အော်သံကြောင့် ဒေါ်မင်းဇာနှင့် စောဒေဝီတို့ နိုးလာကြပြီး အသံကြားရာအခန်းသို့ ပြေးလာကြသည်။

“သက္က. . . သက္က. . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မောင်လေး. . . မောင်လေး”

ဒေါ်ရင်းနှင့် တံခါးကို တွန်းလိုက်ရာ အလွယ်တကူပင် ပွင့်သွားလေသည်။

အခန်းတွင်းမှာ မှောင်နေသောကြောင့် မီးအိမ်ထွန်းပြီး ကြည့်သောအခါ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ မှောက်လျက်သား လဲကျနေသော သက္ကကို တွေ့ကြရသည်။

“သက္က”

စောဒေဝီက ကပျာကယာ ပြေးသွားပြီး ပွေ့ယူလိုက်သောအခါ သက္ကမှာ လုံးဝမလှုပ်တော့ပေ။

ထို့ပြင် ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံးမှာလည်း သွေးများ စိုရွဲနေလေသည်။

“မောင်လေး. . . မောင်လေး”

သက္ကမှာ အသက်မရှိတော့ပေ။ မီးရောင်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သောအခါ ရင်ဘတ်၌ စိုက်ဝင်နေသောအရာတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ။ စောဝေရီစဉ်က အမြဲကိုင်တွယ်သော ဘီလူးပုံသဏ္ဍာန်နှင့် ဦးခေါင်းပိုင်းမှာ အချွန်ပါသော သံပတ်ပေးရသည့် အရုပ်ကလေးပင် ဖြစ်တော့သည်။

ထိုအရုပ်တွင် ပါသော ဦးခေါင်းပိုင်းမှ အချွန်က သက္က၏ရင်ဝသို့ ဖောက်ဝင်သွားကာ အသက်ဝိညာဉ်ကို နှုတ်ယူသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ထိုအရုပ်ကလေးမှာ စောဝေ သေဆုံးစဉ်က အတူတကွ မြေမြှုပ်ပေးလိုက်သော်လည်း ယခု မည်သို့မည်ပုံ သက္ကအခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်နေသလဲဆိုသည်ကိုတော့ နားမလည်နိုင်အောင် မှီနေကြလေသည်။ တမလွန်မှ ဝိညာဉ်ရန်ငြိုးပေလော။ ဒါမှမဟုတ် လောကဝဋ်ကြွေးတစ်ခုကို ချက်ချင်းပြန်လည်ပေးဆပ်ရသလော မသိနိုင်တော့ပါချေ။

အခန်း(၉) တစ္ဆေတဲမှစိန်ခေါ်မှုများ

ဦးကျော်ခေါင်နှင့် ဒေါ်မင်းဇာတို့အခြေအနေမှာလည်း
ဇာတ်လမ်းမစမီကပင် လွမ်းခန်းရောက်သကဲ့သို့ ဆိုရပေမည်။

အတူနေထိုင်ရန် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးစမှာပင် ကြေကွဲစရာ
အဖြစ်အပျက်များက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်လာလေတော့သည်။

ပထမ ဦးကျော်ခေါင်၏သားဖြစ်သူ စောဝေ သေဆုံး
ချွားခဲ့သည်။

ထိုသို့သေဆုံးပြီး မကြာခင်မှာပင် ဒေါ်မင်းဇာ၏သား

သက္က သေဆုံးခဲ့ရပြန်သည်။ သားတစ်ယောက်စီ သေဆုံးခဲ့ပြီး နောက်မှာတော့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လိပ်ခဲတင်းလင်း အခြေအနေ မျိုး ဖြစ်ပွားခဲ့ကြသည်။

ဒေါ်မင်းဇာက ဦးကျော်ခေါင်တို့ဆီ မလာတော့သလို ဦးကျော်ခေါင်ကလည်း ဒေါ်မင်းဇာ ရှိသော ရွာတော်သို့ မသွား တော့ပေ။

ဒေါ်မင်းဇာကို သမီးဖြစ်သူ စောဒေဝီက တိုးတိုးတိတ် တိတ် ပြောသည်။

“အမေ... ဦးကျော်ခေါင်သား စောဝေသေရတာ ကျွန်မတို့ ပယောဂ မကင်းဘူးဆိုတာ သူတို့ဘက်က ရိပ်မိသွား သလား မသိဘူး၊ မောင်လေးသေရတာ ရိုးရိုးတန်းတန်း သေ တာမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောနိုင်ရတာလဲ”

“စောဝေ သေတော့ သံပတ်ရုပ်တစ်ရုပ်က ရင်ဝမှာ စိုက်ပြီး သေရတာ မဟုတ်လား၊ အခု မောင်လေး သေတော့ လည်း အဲဒီအရုပ်ထိပ်က အချွန်က ရင်ဝမှာ စိုက်နေပြီး သေ တာပဲ... မထူးဆန်းဘူးလား”

“အဲဒီအရုပ်က ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

“ကျွန်မလည်း မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေတယ် စောဝေကို တောထဲမှာ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်တော့ အဲဒီအရုပ်ကလေး ကိုပါ တပါတည်း ထည့်ပြီးမြှုပ်လိုက်တာ ကျွန်မမျက်စိနဲ့ သေသေ ချာချာ မြင်လိုက်ရတယ်၊ အခု ဒီအရုပ်က မောင်လေးအခန်း၂

ဘယ်လိုရောက်လာပြီး ဘယ်လိုသေသွားရတာလဲ”

စောဒေဝီစကားကြောင့် ဒေါ်မင်းဇာပင် ဇဝေဇဝါဖြင့် စဉ်းစားရ ခက်သွားလေသည်။

“အရုပ်ချင်း တူနေလို့များလား”

“ဒီအရုပ်မျိုးက တူဖို့အတော်ခဲယဉ်းတယ်၊ ပုံစံက ဘီလူး ရုပ်ပုံစံ၊ နောက်ပြီး သံပတ်ပေးမှ အသံမြည်တဲ့အရုပ်မျိုးပဲ”

“တစ်ယောက်ယောက်များ ယူလာပြီး ဒီကို လာပို့ထား ရောသလား”

“ကျွန်မတော့ သူတို့နဲ့ ပါလာတဲ့ နီမောင်ဆိုတဲ့လူကို သိပ်ပြီးမသင်္ကာဘူး၊ သူက ကျွန်မတို့ကို မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေတဲ့ပုံ ခို့တယ်”

“အင်း... ဖြစ်နိုင်စရာရှိတယ်၊ သူက မောက္ခတော်က ဆေးဆရာတစ်ယောက်ဆီမှာ ဆေးပညာ ခါတ်ပညာတွေ သင် နေတယ်လို့ ပြောသံကြားတယ်၊ တကယ်လို့သာ ဒီပညာတွေကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်တယ်ဆိုရင်တော့ ငါတို့အကြံ အစည်တွေကို ရိပ်မိနိုင်တယ်”

“ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်”

“ဒီအခြေအနေရောက်မှတော့ နောက်ဆုတ်လို့ မရ တော့ဘူး၊ ကိုယ့်ဘက်က သားတစ်ယောက်တောင် ဆုံးသွားပြီးမှ နောက်ဆုတ်လိုက်ရင် ကိုယ့်ဘက်က အရှုံးကြီး ရှုံးသွားမှာပေါ့၊ ဒီတော့ ရှေ့ကိုပဲ တိုးရမယ်၊ တစ်နေ့ကျရင် ဦးကျော်ခေါင်ကို ငါ့လက်ထဲ ရောက်အောင်ကို ဆက်ကြိုးစားရမယ်”

ဟု ပြောလေရာ စောဒေဝီက အမေဖြစ်သူ၏မျက်နှာကို အံ့ဩစွာ ကြည့်နေလေသည်။ ဒေါ်မင်းဇာတို့ဘက်မှ ထိုသို့ ကြံစည်စိတ်ကူးနေသလို ဦးကျော်ခေါင်ကိုလည်း သမီးဖြစ်သူ မြနှင်းဖြူ ဦးဗန်ကောင်းနှင့်နီမောင်တို့က အကျိုးအကြောင်း ပြောပြကာ နားချကြလေသည်။

“ဦးကျော်ခေါင် လက်ခံမယ်ဆိုရင်တော့ ပြောသင့်တာ လေးတွေကိုတော့ ပြောချင်ပါတယ်”

ဦးဗန်ကောင်းက စကားပလ္လင်ခံလိုက်လေသည်။

“ပြောပါဗျာ... အချင်းချင်းတွေပဲ၊ စကားခံစရာ တောင် မလိုပါဘူး”

“တခြားတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ပြောရင် စိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့ မပြောဘဲ နေကြတာ၊ ခင်ဗျားသား ဆုံးရတာ သွေးရိုးသားရိုး သေရတာ မဟုတ်ဘူးလို့ နီမောင်ပြန်ပြောတယ်”

“ဟင်... ဘယ်လိုကြောင့်လဲ... ပြောပါဦး”

ဦးကျော်ခေါင်မှာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားဟန်ရှိသည်။ ထိုအခါ နီမောင်က ဝင်ပြောပြသည်။

“မောင်စောဝေဟာ ဂုံညှင်းဆံတွေ တွေ့တော့ ပြေးကောက်ရင်းနဲ့ တွင်းထဲ ကျသွားတာလို့ ပြောတယ်၊ တကယ်တော့ အဲဒီနားတဝိုက်မှာ ဂုံညှင်းဆံတွေ ကျနေတယ်ဆိုရအောင် ဂုံညှင်းနွယ်ပင်တွေ လုံးဝမရှိပါဘူး”

“ဟင်... ဒါ... ဒါဖြင့် ဂုံညှင်းဆံတွေက ဘယ်နေရာကနေ ရောက်လာတာလဲ”

“တစ်ယောက်ယောက်က အကြံအစည်နဲ့ ပုံထားခဲ့တာပဲ ဖြစ်မှာပါ။ နောက်ပြီး တွင်းကလည်း သာမန်ရှိနေတဲ့ တွင်းတောင်းကို မမြင်ရအောင် အပေါ်က သစ်ကိုင်းသစ်ခက်တွေ သစ်ရွက်ခြောက်တွေနဲ့ ဖုံးထားပြီးမှ အပေါ်က ဂုံညှင်းဆံတွေ တင်ထားတာပါ”

ဦးကျော်ခေါင်ရော မြနှင်းဖြူတို့ပါ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဘယ်သူကများ ဒီလို ရက်ရက်စက်စက် ကြံစည်ရတာလဲဗျာ”

ထိုအခါ ဦးဗန်ကောင်းက ဝင်ပြောပြသည်။

“ဦးကျော်ခေါင် စိတ်မကောင်းမှာစိုးလို့ ကျုပ်မပြောခဲ့တာပါ။ ဒါတွေက တစ်စုံတစ်ယောက်က စိတ်ကူးဉာဏ်ကောင်းကောင်းနဲ့ အကွက်ချပြီး ကြံစည်ခဲ့တာပါ။ ဦးကျော်ခေါင်ရဲ့ လယ်တဲမှာ ထွန်းခ သေရတာလည်း သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်ပါဘူး”

ဦးကျော်ခေါင်က ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကြည့်နေသည်။

“ထွန်းခတို့ စားတဲ့ဟင်းထဲမှာ ဝမ်းသွားစေတဲ့ဆေးတွေ ထည့်ထားခဲ့တာဗျ”

“ဟင်... ဒါဖြင့် နှစ်ယောက်အတူတူ စားကြတာ ငကျော်ကတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘဲနဲ့ ထွန်းခတစ်ယောက်ထဲ ရွေးဖြစ်ရသလား”

“အားလုံးကတော့ ဒီလိုပဲ ရိုးရိုးတွေးကြမှာပါပဲ၊ ငကျော်

က ဘာမှမဖြစ်တာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ သူက ဆေးကို ကြိုတင်ပြီး သောက်ထားလို့ပါ။ ဟောဒီမှာ သူ့သောက်ခဲ့တဲ့ ဝမ်း မသွားစေအောင် ထိန်းထားနိုင်တဲ့ဆေးကို ထုပ်ထားတဲ့ မှိုင်းခဲ စက္ကူပါပဲ”

ဦးဗန်ကောင်းက ၎င်းအိတ်ထဲမှာ အသင့်ထည့်ထား သော မှိုင်းခဲစာရွက်ကလေးကို ထုတ်ပြသည်။ ထိုစာရွက်ကလေး မှာ ထွန်းခဲတို့ နေသောတံမှ ယူလာခြင်းဖြစ်ပြီး ယခုထိ ဆေးမှုန် များက ကပ်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်... ကျုပ်ကတော့ ဆေးဝါးအကြောင်း သိပ်မသိ ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားပြောတာတွေဟာ တကယ်ပဲလား ဦးဗန် ကောင်း”

“ကျုပ်ပြောတာ အမှန်တွေချည်းပါပဲ။ ထွန်းခဲသေရတာ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ လူတစ်ယောက်က သတ်သွားတာပါ။ သူ့အလောင်းနားမှာလည်း သတ္တဝါခြေရာ မတွေ့ရပါဘူး။ လူခြေရာတွေပဲ တွေ့ရပါတယ်”

“ဘယ်လိုအပြီးကြောင့် သတ်ရတာပါလိမ့်၊ ထွန်းခဲက လူရိုးလူအေးတစ်ယောက်ပါ”

“ဒီကိစ္စမျိုးကိုသာ စုံထောက်တွေ ပုလိပ်တွေ လာစစ် ဆေးရင် တရားခံကို ချက်ချင်းမိမှာပါပဲ။ ကျုပ်တို့နေရာတွေက မြို့က လူတွေ မရောက်နိုင်တဲ့နေရာမျိုးမှာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေ ဖြစ်တာ မဆန်းပါဘူး။ တစ်နေ့ကျရင်တော့ အမှန်တရားက ပေါ် လာမှာပါပဲ”

“ဒါတွေ ဘာကြောင့် ဖြစ်နေရတာလဲဗျာ၊ ကျုပ်လည်း တခြားလူတွေအပေါ်မှာ မတရားတာ မလုပ်မိပါဘူး”

“ဒါတွေဖြစ်နေတာ ခင်ဗျားဘက်က ချို့ယွင်းမှုကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်က အကြံအစည်ချပြီး လုပ်နေ တာပါ။ ခင်ဗျားလည်း လယ်လုပ်လာတာ ကြာပြီပဲ။ အခုလို အဖြစ် မျိုးတွေ တစ်ခါမှ မဖြစ်ဘဲ အခုနှစ်ပိုင်းတွေမှ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်လာတာကိုရော သတိပြုမိရဲ့လား”

“အရင်ကတော့ မရိပ်မိပါဘူး။ အခု ဦးဗန်ကောင်းတို့ ခြောပြမှပဲ နည်းနည်းရိပ်မိသလို ဖြစ်လာတော့တယ်။ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ ဦးဗန်ကောင်း”

“အကောင်းဆုံးကတော့ ခင်ဗျားအနေနဲ့ သိတန် သလောက် သိပြီးပြီဆိုတော့ အစစအရာရာ သတိရှိဖို့တော့ လိုပြီ ပေါ့။ လာဗျာ... ကလေးတွေရှေ့မှာဆိုတော့ ပြောရတာ အဆင်မပြေဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ပြောရမယ့် စကားတွေ ရှိသေးတယ်”

ဟု ဦးဗန်ကောင်းက ဦးကျော်ခေါင်ကို အိမ်အောက် ဆက်သို့ ခေါ်သွားလေသည်။ နီမောင်နှင့်မြနှင်းဖြူတို့ နှစ် ယောက်တည်း ကျန်သောအခါ မြနှင်းဖြူက ပြောသည်။

“မောင်လေး သေသွားပြီးတဲ့နောက်မှာ ငါတော့ သိပ်ပြီး ကြောက်နေတာပဲ”

“ဒီလောက်လည်း မကြောက်ပါနဲ့၊ ငါတို့လည်း နံဘေး နားက စောင့်ကြည့်ပေးမှာပါ”

“ဒါထက် ငါ့မောင်လေးကို သတ်တာ ဘယ်သူလဲဟင်”

“အခုတော့ သေသေချာချာ ပြောလို့မရသေးဘူး၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့တော့ ပေါ်လာမှာပါ”

“ငါတော့ ဟိုမိန်းမကြီးတွေသားအမိကို သိပ်မသင်္ကာဘူး၊ သူတို့က အဖေကို အပိုင်သိမ်းချင်လို့ ငါတို့မောင်နှမကို သတ်ဖို့ ကြံစည်နေသလား မသိဘူး”

“ဒီလောက်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ သူတို့ အကြံအစည် ရှိတယ်ဆိုရင်တောင် ငါတို့ ဝိုင်းပြီးကြည့်နေတာနဲ့ ဘာမှလုပ်မရပါဘူး”

“အိမ်မှာ အဖေနဲ့ငါနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်နေတော့ သိပ်ကြောက်တာပဲ”

“အလုပ်သမားတွေ ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“အလုပ်သမားတွေက ဒြဲထဲမှာ နေကြတာ၊ နင် လာစောင့်ပေးရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“ငါလည်း စောင့်ပေးချင်ပါတယ်၊ ငါက စေတနာနဲ့ လာစောင့်ပေးရင်တောင် လူတွေက တစ်မျိုးမြင်ကြဦးမယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့ မြလေးရယ်၊ နင့်အတွက်ဆိုရင် ငါအမြဲရှိနေမှာပါ”

ထိုစကားကြောင့် မြနှင့်ဖြူမျက်နှာပေါ်မှာ စိတ်သက်သာသော အမူအယာများ ပေါ်လာလေသည်။

နောက်ပိုင်းရက်များမှာလည်း နီမောင်က မကြာခဏဆိုသလို မြနှင့်ဖြူထံ သွားကာ အားပေးစကား ပြောသည်။

ယခုအခါ စပါးသိမ်းပြီးစ ဖြစ်သောကြောင့် လယ်ကွက်

များထဲမှာ အနှောင့်အယှက်များ မရှိပေ။

တောစပ်မှာ အစောင့်ထားသောတဲများမှာတော့ မောင်ကြီးနှင့်ငကျော်တို့သာ နေထိုင်ကြသည်။

အခြားအလုပ်သမားများ ရှိသော်လည်း ၎င်းတို့က ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့သ၌ နီမောင်နှင့်အဖော်နှစ်ယောက်တို့မှာ ကျွန်းတောရွာမှ ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ပြန်လာရာ လမ်းကြိုသဖြင့် ဦးကျော်ခေါင် လယ်ကွင်းများဘက်မှ ဖြတ်ဆင်းလာကြလေသည်။ ၎င်းနှင့်အဖော်ပါလာသော နှစ်ယောက်မှာ စောထီးနှင့်ငမဲအောင်တို့ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့တတွေ လယ်တဲရှေ့ ရောက်သောအခါ တဲအတွင်းမှ မောင်ကြီးနှင့်ငကျော်တို့နှစ်ယောက် ထွက်လာကြသည်။

၎င်းတို့မှာ တဲတစ်လုံးစီ နေကြသော်လည်း အခုငကျော် နေသောတဲအတွင်းမှ နှစ်ယောက်အတူ ထွက်လာကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

“အလို့... နီမောင်တို့ပါလား၊ ဘယ်က ပြန်လာကြတာလဲ၊ အမောပြေ တဲထဲမှာ ဝင်နားပါဦးလား”

မောင်ကြီးက အရက်မူးနေသောမျက်နှာဖြင့် လှမ်းခေါ်သဖြင့် နီမောင်ကလည်း စကားအစအန စုံစမ်းလိုသဖြင့် တဲအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။

“အမောပြေ သောက်စရာ ရေတော့ မရှိဘူး၊ အရက်

တော့ ရှိတယ်... သောက်ကြမလား”
မောင်ကြီးက ပြောသဖြင့် နီမောင်က ခေါင်းခါပြလိုက်
သည်။

“ဘယ်က ပြန်လာကြတာလဲ”

ငကျော်က အရက်ခွက်ကို ပြန်ချရင်း လျှာလေးအာ
လေးအသံဖြင့် မေးသည်။

“ကျွန်းတောကပါ”

“ငါ့ညီကြည့်ရတာ အခုတလော ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်
မလုပ်ဘဲနဲ့ စေတနာ့ဝန်ထမ်းအလုပ်မျိုးတွေ လုပ်နေပုံရတယ်”

ငကျော်မှာ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ထွား
ကျိုင်းသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

နေလောင်ထားသောအသားက မည်းနက်နေပြီး ရုပ်
ရည်ကလည်း ဆိုးလှသည်။ တဲနဲရံမှာတော့ မြက်ခတ်ခါးနှင့် လှံ
ရှည်တို့ကို ထောင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဒါကတော့ဗျာ... ကျွန်တော်တို့ ရွာသူရွာသားတွေ
အားလုံးက ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ လိုနေကြတော့ တစ်ယောက်
အကြောင်းရှိရင် တစ်ယောက်က ဒီလိုပဲ အကူအညီပေးနေကြ
တာပါပဲ။ ခင်ဗျားတို့က တနယ်တကျေးက လာပြီးအလုပ်လုပ်ကြ
တဲ့လူတွေဆိုတော့ ဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်သိပါ့မလဲ”

နီမောင်က ချက်ကျကျ ပြန်ပြောလိုက်ရာ ငကျော်မှာ
မျက်နှာကွက်ကနဲ ပျက်သွားသည်။ ထိုအခါ မောင်ကြီးက ဝင်
ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ကိစ္စတွေမှာ နေရာတကာ
တိုင်း ဝင်မပါတာတော့ အကောင်းဆုံးပေါ့။ တော်ကြာ သူများ
ခါးခတ်တဲ့နေရာ လက်ဝင်လျှိုပေးသလို ဖြစ်တတ်တယ်”

မောင်ကြီးလေသံက သတိပေးသောလေသံမျိုး ဖြစ်နေ
သည်။ ထိုစကားကြားသောအခါ နီမောင်နှင့် အတူပါလာသော
စောထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့နှစ်ယောက် မျက်နှာမှာ တင်းကနဲ
ဖြစ်သွားကြသော်လည်း နီမောင်ကတော့ တစ်ချက်ပြီးလိုက်
သည်။

“အမှန်တရားအတွက် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရတာဆိုတော့
ခိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး။ နောက်ပြီး ကြောက်စရာလဲ မလိုပါဘူး။
ဒါထက် ကိုထွန်းခဆိုတဲ့လူ သေဆုံးသွားပြီးတဲ့နောက်မှာ ဒီမှာ
သရဲတစ္ဆေ ခြောက်လှန့်တာတွေ မရှိဘူးလားဗျ”

“ရှိတာပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့က အဲဒါမျိုးနဲ့ တွေ့ရင် သိပ်ပြီးစိတ်ဝင်စား
တာဗျ”

“တကယ်မတွေ့သေးလို့ပါ... တကယ်တွေ့ရရင်
အသက်ပါ ထွက်သွားမယ်၊ ထွန်းခက သရဲဘဝ ရောက်နေပြီး
ဒီနားတဝိုက်မှာပဲ ရှိသေးတယ်၊ နောက်ပြီး သူ့ကို သတ်သွားတဲ့
မည်းမည်းသတ္တဝါကြီးလဲ ရှိသေးတယ်၊ ဒီနှစ်တော့ လယ်တွေ
လုပ်လို့တောင် ရတော့မယ် မထင်ဘူး”

“အနှောင့်အယှက်ရှိလည်း ပူစရာတော့ သိပ်မရှိပါဘူး။
အပြေရအောင် ရှာနိုင်ရင် ပြီးသွားမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ကတော့

အဲဒါတွေကို အယုံအကြည် မရှိလှပါဘူး”

ထိုစကားကြားသောအခါ ငကျော်က သောက်လက်စ အရက်ခွက်ကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ချလိုက်ပြီး မျက်ထောင့်နီကြီး နှင့် နီမောင်ကို ကြည့်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ဒီတဲမှာ မင်းလာနေဝံ့မလား”

“လာနေတော့ ဘာတွေ့ရမလဲ”

“မင်းတွေ့ချင်တဲ့ လူသတ်ကောင်ကို တွေ့ရစေ့မပေါ့။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်၊ တကယ်လို့ လူသတ်ကောင် ကြီးက ဝင်သတ်သွားရင်တော့ မင်းတို့ထိုက်နဲ့ မင်းတို့ကံပဲ၊ ငါတို့ တာဝန်မဟုတ်ဘူး”

“ရပါတယ်ဗျာ... ဘယ်မှာ လာစောင့်ရမှာလဲ”

“သူသေသွားတဲ့ ဒီတဲမှာပဲ တစ်ယောက်တည်း လာနေရ မှာ... ဘယ်နှယ့်လဲ”

“ကောင်းပြီလေ... ကျွန်တော်လာခဲ့ပါ့မယ်၊ ဘယ် အချိန် လာခဲ့ရမှာလဲ”

“မင်းကြိုက်တဲ့အချိန်သာ လာခဲ့၊ ဒါပေမယ့် တစ် ယောက်တည်း လာအိပ်ရမယ်၊ နောက်ပြီး ဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့၊ ဘယ်နှယ့်လဲ”

“ကောင်းပြီလေ... မနက်ဖြန် လကွယ်နေ့ညဆိုတော့ အမှောင်ထု ပိုများမယ်၊ ဒီလိုအချိန်မှာ တစ္ဆေသရဲတွေ မြူးပျော် တတ်တယ်လို့ ကြားဖူးတယ်၊ ထွန်းခကို သတ်သွားတဲ့ မိစ္ဆာကောင် ကြီးကို တွေ့ရနိုင်တာပေါ့နော်”

“တွေ့ရစေမယ်... တွေ့ရစေမယ်၊ အဆင်မသင့်ရင် မင်းတောင် ထွန်းခလို အသတ်ခံနေရဦးမှာ”

ထိုစကားကြားသောအခါ နီမောင်က ရယ်လိုက်ပြန် သည်။

“တွေ့ကြည့်ရင်တော့ ကြောက်စရာပဲဗျ၊ ဒီနေရာမှာ လူသေထားတော့ တစ္ဆေသရဲကလည်း ရှိတယ်၊ နောက်ပြီး လူတစ်ယောက်ကို ကုပ်ချိုးသတ်နိုင်တဲ့ မိစ္ဆာကောင်ကြီးကလည်း ရှိနေတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က လက်တွေ့မှ ယုံတတ်တာ ဆိုတော့ မနက်ဖြန် ညနေစောင်းအချိန်မှာ တစ်ယောက်တည်း လာခဲ့ပါမယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ... ပွဲကြီးပွဲကောင်းတစ်ခု ကြည့် ရတာပေါ့၊ အဆင်မပြေရင် ဒီနေရာမှာ နောက်ထပ် တစ္ဆေသရဲ တွေ ထပ်တိုးတန် တိုးလာမှာပေါ့... ဟားဟားဟားဟား”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ငကျော်နှင့် မောင်ကြီးတို့နှစ်ယောက်က သဘောကျစွာ ဖြင့် ရယ်မောနေကြစဉ် နီမောင်တို့သုံးယောက်က နေရာမှ ထ ကာ အပြင်သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

အခန်း(၁၀) ရွာတော်ရှင်မနှင့် လျှို့ဝှက်ပညာ

ဒေါ်မင်းဇာတို့ နေသောအိမ်ကြီးမှာ ယခင်က သားအမိ သုံးယောက်နေကြပြီး ယခု သက္ကမရှိတော့သောအခါ သားအမိ နှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိတော့သဖြင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေသည်။

အချိန်က ညဦးပိုင်းအချိန်ဖြစ်သည်။

ဒေါ်မင်းဇာရော သမီးဖြစ်သူ စောဒေဝီတို့ နှစ်ယောက် စလုံး တစ်ကိုယ်လုံး အဝတ်နက်များ ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။

လက္ခဏာရက် နီးလာပြီဖြစ်သောကြောင့် လရောင်က မရှိတော့ရာ ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက် အမှောင်ရိပ်များက ဖုံးလွှမ်းထားလေသည်။

“လာ... သွားကြရအောင်”

“ကျွန်မတို့ ဘယ်သွားကြမှာလဲ အမေ”

စောဒေဝီက နားမလည်သလို မေးလိုက်သည်။

“ငါတို့အတွက် အရေးကြီးတဲ့အချိန် ရောက်လာပြီ ညည်းကို ပြစရာရှိတာတွေ ပြထားရမယ်၊ တကယ်လို့ ငါမရှိတော့ရင် ဒီတာဝန်တွေကို ညည်းကပဲ ဆက်ယူရမှာ”

“ကျွန်မက ဘယ်လိုတာဝန်တွေကို ယူရမှာလဲ အမေ”

“ဟိုရောက်တော့ သိရစေ့မယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ အိမ်အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ ခြံဝန်းထဲမှာလည်း သစ်ပင်ရိပ်များ ရှိနေသောကြောင့် ပို၍မှောင်နေသကဲ့သို့ ရှိနေသည်။

ဒေါ်မင်းဇာက စောဒေဝီကို ခြံအနောက်ဘက် တစ်နေရာသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

သူတို့လက်ထဲမှာ မီးအိမ်တစ်လုံး ပါသောကြောင့် လမ်းကိုတော့ ကောင်းစွာမြင်ရသည်။

ခြံကျယ်ကြီး၏အနောက်ဘက်မှာ အသုံးမပြုဘဲ ပင်ထားခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် သစ်ပင်များနှင့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ထနေသည်။

ခြံနောက်ဘက်တွင် အဘိုးအဘွားတို့၏အရိုးအိုးများ

ထားသည့် အုတ်ဂူပေါင်း နှစ်လုံးရှိသည်။ တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး (၆)ပေခန့် ခြားသည်။

ထုံးမသုတ်ဘဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် ရေညိုရေမှော်များ တက်ကာ အနီးတဝိုက်မှာလည်း ချုံနွယ်များက ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသည်။

ဒေါ်မင်းဇာက လက်ဆွဲမီးအိမ်ကို လက်တစ်ဖက်မှ ဆွဲလျက် အုတ်ဂူနှစ်လုံးကြားသို့ ဝင်သွားရာ စောဒေဝီကလည်း ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် နောက်မှ လိုက်သွားရလေသည်။

“အမေ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“လိုက်မှာသာ လိုက်ခဲ့စမ်းပါ”

ဟု လေသံမာမာဖြင့် ပြောသဖြင့် စောဒေဝီလည်း ဆက်မေးဝံ့တော့ပေ။ အုတ်ဂူဟောင်းနှစ်လုံးကြားသို့ ရောက်သောအခါ ရပ်၍ မီးရောင်ဖြင့် မြှောက်ကြည့်သည်။

ချုံနွယ်များက အုတ်ဂူများကို ကွယ်နေသဖြင့် ဘာမှ မမြင်ရသောကြောင့် ဒေါ်မင်းဇာက ချုံနှင့် နွယ်များကို ဆွဲဖယ်လိုက်သည်။

ထိုအခါမှ ဂူနံရံမှ ဖောင်းကြွရေးထားသော ရှေးစာလုံးအချို့ ပေါ်လာသည်။

“ရွာတော်ရှင်မကြီးဒေါ်သူဇာ (၁၂၂၀)ပြည့်နှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့အချိန်တွင် ဘဝတစ်ပါးသို့ ကူးပြောင်းသွားသည်”

ဟု ရေးသားထားသည်။

“ရွာတော်ရှင်မကြီး ဒေါ်သူဇာဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင်”

“အဲဒါ အခြားလူ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ရဲ့အမေ ညည်းရဲ့ ဖွားအေတော်တဲ့သူပေါ့”

“ရွာတော်ရှင်မကြီးဆိုတာ ဘာလဲဟင်”

“ငါတို့နေတဲ့ ရွာတော်ရွာမှာ အမေထက် ပညာတော်တဲ့ သူ မရှိဘဲ အရှင်မကြီးသဖွယ် ကြောက်ရွံ့ရိုသေကြရလို့ ရွာတော် ရှင်မကြီးလို့ ဘွဲ့အမည်ပေးခဲ့ကြတာပဲ”

ဟု ပြောပြရာ စောဒေဝီမှာ ထိုအကြောင်းများကို ယခင် က တစ်ခါမှ မကြားခဲ့ဖူးသောကြောင့် များစွာအံ့ဩနေလေတော့ သည်။

ဒေါ်မင်းဇာက ထိုသို့ပြောပြီး အုတ်ဂူနှစ်လုံးကြားမှ ချုံနွယ်များကို ဖယ်ရှားကာ တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာဖွေနေသည်။

“အမေ ဘာရှာနေတာလဲ”

စောဒေဝီက မေးသော်လည်း ပြန်မပြောပဲ သဲကြီးမဲကြီး ရွာနေရာ နောက်ဆုံးတော့ မြေပြင်တစ်နေရာ၌ သံချေးများ အထပ်ထပ် တက်နေသည့် လက်ကိုင်သံကွင်းတစ်ခုကို တွေ့ရ သည်။

“ဟဲ့ . . . အဲဒီနေရာက မြေကြီးတွေကို ယက်ဖယ်လိုက် ဝမ်း”

ဟု ခိုင်းသဖြင့် စောဒေဝီက သံကွင်းနေရာတဝိုက်မှ မြေများကို လက်ဖြင့် ယက်ဖယ်လိုက်ရာ နှစ်တောင်ပတ်လည် အရွယ်ခန့် ရှိသည့် သံပြားတစ်ချပ် ပေါ်လာတော့သည်။

ထို့နောက်တွင် မီးအိမ်ကို ချပြီး သံကွင်းကို သားအမိနှစ် ယောက် အားဖြင့် ဆွဲမလိုက်သောအခါ မြေပေါ်သို့ ကြွတက် လာပြီး နောက်ဆုံး ပွင့်သွားလေတော့သည်။

ဟောင်းလောင်းပေါက်ကြီး ပေါ်လာသောအခါ စော ဒေဝီက ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

အောက်သို့ ဆင်းရန် အုတ်လှေခါး ပြုလုပ်ထားသည့် မြေအောက်အခန်းတစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့် များစွာအံ့ဩသွားလေ သည်။ ထို့နောက်တွင် မီးအိမ်ကို ယူ၍ ဒေါ်မင်းဇာက ရှေ့မှ ဆင်းသွားသဖြင့် စောဒေဝီလည်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် နောက်မှ လိုက်သွားရလေသည်။

လှေခါးကိုးထစ်ခန့် ဆင်းမိသောအခါ မြေအောက် အခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်သွားကြသည်။

မြေအောက်အခန်းမှာ နှစ်များစွာ မဖွင့်ဘဲ ထားသော ကြောင့် အနံ့အသက်များက မကောင်းလှပေ။

ပင့်ကူအိမ်နှင့် ပိုးချည်မျှင်များကလည်း ရှုပ်ထွေးလျက် ရှိသည်။

ပိုးချည်မျှင်များကို လက်နှင့် ဖယ်ပြီး ရှေ့သို့ တိုးသွား သောအခါ ပိတ်ထားသော ကျွန်းတံခါးတစ်ချပ်ကို တွေ့ရပြီး ကြေးသော့ခလောက်ကြီးတစ်လုံးဖြင့် ခတ်ထားလေသည်။

ဒေါ်မင်းဇာက အသင့်ယူလာသော သော့တံကြီးဖြင့် ဖွင့်လိုက်တော့မှ ပွင့်သွားလေသည်။

တံခါးပွင့်သွားသောအခါ မည်းမှောင်နေသော အခန်း

ကျယ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်သွားကြသည်။

ထိုနေရာရောက်တော့ သူတို့ ဖွင့်ထားသော အပေါက်မှ လေများ တိုးဝင်လာသောကြောင့် အသက်ရှူချောင်လာတော့သည်။

ဒေါ်မင်းဇာက အလင်းရောင် ပိုရစေရန် မီးအိမ်၏ မီးစာကို မြှင့်တင်လိုက်သည်။

အလင်းရောင်ကြောင့် မြေအောက်အခန်း အခြေအနေကို ပိုပြီးမြင်လာကြသည်။

မြေအောက်အခန်းမှာလည်း အုတ်၊ အင်္ဂတေများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော လိုဏ်ခေါင်းသဖွယ် အခြားသို့ ထွက်သွားနိုင်သော လိုဏ်ခေါင်းအပေါက်များလည်း တွေ့ရသည်။

“ဒီအခန်းက ညည်းအဖွား ရှိစဉ်တုန်းက ပညာရပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အစီအရင်တွေကို လျှို့ဝှက်ပြီး လုပ်ခဲ့တဲ့အခန်းပဲ။ ဒီအခန်းရှိနေမှန်း ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး”

“ဘယ်လိုပညာမျိုးတွေလဲ အမေ”

“နောက်တော့ ဘိရစေ့မပေါ့”

အတွင်းပိုင်းမှာတော့ အဖြူအစိမ်းအနီ စသောအရောင်များ လက်နေသည့်အခန်း ရှိသည်။

“ဟိုအခန်းက မြေစုန်းခါတ်တွေ ထားတဲ့အခန်းပဲ... သွားကြည့်ရအောင်”

ဟု ပြောပြီး စောဒေဝီကို ခေါ်ပြသည်။

ထိုနေရာရောက်တော့ ဒေါ်မင်းဇာက မီးအိမ်မှ မီးစာကို

လျှော့ချလိုက်ရာ မှောင်သွားလေသည်။

ထိုအခါမှ မြေကြီးမှ အရောင်မျိုးစုံ လက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

အချို့နေရာမှာ ပိုးစုန်းကြူးသဏ္ဍာန်အလင်းရောင်များ ဒို့နေပြီး အချို့နေရာမှာတော့ အလင်းစုများက လုံးခဲနေကြသည်။

ထိုအခါ အရောင်မျိုးစုံတို့ ဖြာထွက်နေသည်။

ထိုမြေများမှ တစ်နေရာတည်းမှာ ငြိမ်သက်မနေဘဲ ဝဲကတော့ ထိုးသကဲ့သို့ လှုပ်ရှားနေကြသည်။

“ဒါ မြေစုန်းလို့ ခေါ်တယ်၊ လာ... ဟိုဘက်မှာ မီးစုန်း ထားတဲ့အခန်းရှိတယ်”

ဟု ပိတ်ထားသော အခန်းတစ်ခန်းသို့ ခေါ်သွားပြီး တံခါးဖွင့်လိုက်ရာ အခန်းထဲမှာ ဝဲပုံနေသော မီးစုန်းခါတ်များကို တွေ့ရသည်။

“ဒါတွေကို ဘာဖြစ်လို့ မြေအောက်ခန်းထဲမှာ ထားလဲ ဟင်”

“မီးစုန်း၊ မြေစုန်း ဆိုတဲ့အရာတွေကို ပညာရပ်နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့နေရာတွေ အစီအရင် ပြုလုပ်တဲ့နေရာတွေနဲ့ ဆေးဝါးအတွက် အသုံးပြုတဲ့နေရာတွေမှာ သုံးလို့ရတယ်”

“ကျွန်မတော့ ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးသေးကယ်”

“နောက်ပိုင်း ငါမရှိတော့ရင် ဒီပစ္စည်းတွေကို နင်ပဲ အသုံးပြုရမှာ၊ နင်ဟာ တစ်နေ့ကျရင် မောက္ခတော်ဒေဝီ ဖြစ်ရမယ်”

“မောက္ခတော်ဒေဝီဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ အမေ”

“ငါတို့မျိုးရိုးအစဉ်အဆက် တတ်ကျွမ်းတဲ့ခါတ်ပညာ ဆေးပညာတွေကို တစ်ဖက်ကမ်းခတ်အောင် တတ်မြောက်တဲ့ ဒေဝီတစ်ပါးဖြစ်ရမယ်လို့ ပြောတာ”

“ကျွန်မက အခုအချိန်ထိ ဒီပညာတွေအကြောင်းကို ဘာမှ မသိသေးတော့ ဘယ်လိုဒေဝီဖြစ်မလဲ အမေရယ်”

“အရင်ကတော့ ငယ်သေးလို့ မသင်ပေးခဲ့တာ၊ အခု အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်လာပြီဆိုတော့ နင်သင်ရတော့မယ် ခါတ်ပညာ တကယ်တတ်ကျွမ်းရင် ကောင်းတဲ့ဘက်မှာ အသုံးချရင် ဆေးပညာလို အသုံးချလို့ ရတယ်၊ မကောင်းတဲ့ဘက်မှာ အသုံးချရင် ပြုစားတတ်တဲ့ စုန်းကဝေ ပညာတွေထက် ပိုပြီးကြောက်ဖို့ ကောင်းတယ်”

“ဒါဖြင့် ခါတ်ပညာဆိုတာ စုန်းကဝေပညာမျိုးလား”

“မဟုတ်ဘူး... ကမ္ဘာဦးကာလကတည်းက ပေါ်ပေါက်ခဲ့တဲ့ ဆေးပညာပဲ”

စောဒေဝီမှာ မိခင်ဖြစ်သူ ပြောသမျှကို မျက်လုံးအဝိုင်း သားဖြင့် နားထောင်နေသည်။

ထို့နောက် ဒေါ်မင်းဇာက အလင်းရောင်များ ထွက်နေသည့်အခန်းတစ်ခု ရှိရာသို့ ခေါ်သွားသည်။

တံခါးတစ်ချပ်ဖြင့် ပိတ်ထားသော်လည်း အတွင်းမှ စူးရှသော အလင်းရောင်များက အပြင်သို့ ထွက်နေသည်။

ဒေါ်မင်းဇာက တံခါးမှာ ခတ်ထားသော သော့

ခလောက်ကို သော့တစ်ချောင်းဖြင့် ဖွင့်လိုက်လေသည်။

တံခါးချပ် ပွင့်သွားသောအခါ အတွင်းမှ အလင်းရောင်များက အပြင်သို့ လျှံထွက်လာသည်။

ပထမတော့ စောဒေဝီ စိတ်ထဲမှာ မီးရောင်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။

အတွင်းရောက်တော့မှ မဟုတ်မှန်း သိရသည်။

အလင်းရောင် ထွက်နေသည်မှာ မီးစုန်းခါတ် ကိန်းနေသည့် ကျောက်တုံးကြီးများပင် ဖြစ်၏။

ထိုကျောက်တုံးကြီးများမှ ဖြာထွက်နေသော အလင်းရောင်သည် တစ်နေရာနှင့်တစ်နေရာ၊ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ရောင်ပြန်ဟပ်ပြီး လင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအခန်းထဲ၌ ဖိုထိုးရန်အတွက် အသုံးပြုသည့်ဖိုနှင့် အခြားပစ္စည်းများ၊ ဆေးဝါးဖော်စပ်ရာ၌ အသုံးပြုသောပစ္စည်းများ၊ ကျောက်စင်များပေါ်၌ တင်ထားသော ဆေးပုလင်းများ၊ အင်္ဂိုရတ် ထိုးရာ၌ အသုံးပြုသော ပြဒါ၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကြေး၊ သံသွပ် အစရှိသောပစ္စည်းများ၊ ဆေးပင်အခြောက်များ၊ ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥ၊ အသီးခြောက်၊ အပွင့်ခြောက်များ စသည်တို့ကို တွေ့ရသည်။

ထို့ပြင် ခါတ်ပြား၊ ပြဒါပြား၊ ရွှေပြာ ထည့်ထားသည့် ဥလင်းများလည်း ရှိသည်။

အခန်းပတ်ပတ်လည်တွင် ကျောက်စင်များ ရှိပြီး အချို့ဘင်များပေါ်၌ ဆေးပစ္စည်းတွေ၊ ခါတ်ပစ္စည်းများ တင်ထားပြီး

အချို့စင်များပေါ်မှာတော့ ပေစာပုရပိုဒ်များနှင့် ဆေးကျမ်းများ တင်ထားလေသည်။

ဆေးကျမ်းစာအုပ်များနှင့် ပုရပိုဒ်များမှာ ဆွေးမြေ့မှု မရှိအောင် ဆီစိမ်ထားသည်။

သို့သော်လည်း အသုံးမပြုခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် ဖုန်အလူးလူးတက်နေချေပြီ။

အခန်းထောင့် တစ်နေရာမှာတော့ ကျွန်းကုတင် တစ်လုံးချထားပြီး ထိုအပေါ်မှာ လူတစ်ယောက် အိပ်နေဟန်ရှိသည်။

အပေါ်မှ အဝတ်မည်းကြီး ဖုံးထားသောကြောင့် မမြင်ရပေ။

ဒေါ်မင်းဇာက စောဒေဝီကို အနားခေါ်သွားပြီး အပေါ်မှ အုပ်ထားသောအဝတ်စကို ညင်သာစွာ ဆွဲဖယ်လိုက်သည်။

ပထမတော့ ဖုန်များ ထသွားသဖြင့် ဝေဝါးသွားသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်မှာ စောဒေဝီအဖို့ ကြောက်လွန်းသဖြင့် ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေသည်။

ဖုန်များ လွင့်သွားတော့မှ ကုတင်ပေါ်မှ အရာကို မြင်လာရသည်။

အရိုးပေါ် အရေတင်လျက် အနေအထားဖြင့် သေဆုံးနေသော အဖွားကြီးတစ်ယောက်၏အလောင်းကို တွေ့ရသည်။

ပထမတော့ များစွာကြောက်ရွံ့သွားသည်။ နောက်မှ အရဲစွန့်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။

အဖွားကြီးမှာ အသက်အရွယ်ကြီးလှပြီဖြစ်ပြီး အသား

အရေတို့မှာ မပျက်စီးပဲ အရိုးပေါ်မှာ သွေ့ခြောက်လျက် ရှိနေကြသည်။

ထူးခြားသောအချက်မှာ ဦးခေါင်းပေါ်မှ ဆံပင်တို့မှာ အရွယ်နှင့်အမျှ နက်မှောင်နေပြီး ဦးခေါင်းမှ မကျွတ်ဘဲ ဆံထုံးကလေးက ဒီအတိုင်း ရှိနေသေးသည်။

ကိုယ်ပေါ်မှ လွမ်းထားသော အင်္ကျီ လုံချည်တို့မှာတော့ ဆွေးမြေ့နေပြီဖြစ်၏။

မျက်လုံးနှစ်လုံးနှင့်ပါးစပ်မှာ ခပ်ဟဟလေး ဖြစ်နေသည်။ ၎င်း၏အသားအရေမှာ သေဆုံးခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း ခြောက်နေသည်မှလွဲပြီး မူလအသားအရောင်အတိုင်းပင် ရှိသေး၏။

“ဒါ . . ဒါက ဘယ်သူလဲ အမေ”

“ဒါ နင်တို့အဖွား ရွာတော်ရှင်မကြီး ဒေါ်သူဇာပေါ့”

“လူသေသွားခဲ့တာ ကြာပြီမဟုတ်လားဟင်”

“နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်နီးပါး ရှိပြီပေါ့”

“ဒီလောက်ကြာနေတာတောင် အသားအရေကလည်း ဒီအတိုင်း ဆံပင်တွေကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ရှိသေးတယ်နော်၊ ဘယ်လိုပညာမျိုးတွေနဲ့ လုပ်ထားတာလဲဟင်”

“တစ်ရွာလုံး တစ်နယ်လုံးကတော့ အမေ့ကို စုန်းကဝေပညာတွေ တစ်ဖက်ကမ်းခတ်အောင် တတ်မြောက်တယ်လို့ ထင်ကြပြီး ရွာတော်ရွာရဲ့အရှင်မကြီးအနေနဲ့ ‘ရွာတော်ရှင်မ’ လို့ တောင် ခေါ်ခဲ့ကြတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အမေက သူတို့ထင်သလို

စုန်းကဝေ ပညာတွေ တတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘိုးဘွားအစဉ် အဆက်က တတ်ခဲ့ကြတဲ့ ဆေးပညာ၊ ဓါတ်ပညာတွေ တတ်တာ ပါ။ အခုလို အသက်အရွယ် ရောက်နေတဲ့အထိ အသားအရေ တွေ ဆံပင်တွေ မပျက်စီးတာ ဓါတ်ပြားရွှေ့ပြားတွေအစွမ်းကြောင့် ပါပဲ”

ဟု ပြောပြလေသည်။

ဒီတော့မှ စောဒေဝီမှာ အံ့ဩစိတ်နှင့်အတူ ထိုပညာများ ကို စိတ်ဝင်စားမှု ရှိလာလေသည်။

အဘယ်ကြောင့် ထိုမျှမြန်မြန်ဆန်ဆန် စိတ်ဝင်စား သလဲဆိုပါလျှင် သူမအနေနှင့် အရွယ်ကြီးရင့်သည့်တိုင် ဆံမဖြူ သွားမကြွေ ဘဝမျိုးဖြင့် တစ်သက်လုံး နေချင်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

“အဖွား ဒီပညာတွေ တတ်တာကို ရွာသားတွေကို ဘာ ကြောင့် ပြောမပြခဲ့တာလဲ အမေ”

ဒေါ်မင်းဇာက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“မြို့နဲ့ ဝေးပြီး လူသူအရောက်အပေါက်နည်းတဲ့ ဒီလို အရပ်ဒေသမှာ မွေးဖွားကြီးပြင်းတဲ့လူတွေဆိုတော့ အသိပညာ ဗဟုသုတ မရှိကြဘူး၊ တစ်ခုခုဖြစ်တာနဲ့ စုန်းတိုက်၊ နတ်တိုက်၊ ပယောဂကြောင့် ဖြစ်တယ်ပဲ ထင်တတ်ကြတယ်၊ ရိုးရိုးဆေးကု ပေးတဲ့ဆရာထက် ပယောဂဆရာကို ပိုပြီးအထင်ကြီးကြတယ်၊ နတ်ဆရာကို ပိုပြီးယုံကြည်ကြတယ်၊ ဒါကြောင့် တောတောင်တွေ ထဲမှာ နေကြတဲ့ရွာတွေမှာ နတ်ဆရာတွေ၊ ပရယောဂဆရာတွေ၊

စုန်းကဝေပညာ တတ်တဲ့လူတွေကို ယုံကြည်လေးစားကြတယ်”

ဒေါ်မင်းဇာက ဒေါ်သူဇာ၏အလောင်းရင်ဘတ်ပေါ်မှာ တင်ထားသည့်စာအုပ်ကို အသာအယာ ယူ၍ ကပ်နေသော ဖုံများကို သုတ်ဖယ်နေသည်။

“ဒါကြောင့် အမေကလည်း သူ့ရဲ့မူလပညာတွေကို မပြောတော့ဘဲ သူတို့ ယုံကြည်တဲ့ စုန်းကဝေပညာ တတ်ဟန်ပဲ ဆောင်ပြီး ဆေးဝါးကုသပေးခဲ့တယ်၊ ကုတဲ့နေရာမှာတော့ ပယောဂပညာ၊ စုန်းကဝေပညာနဲ့ ကုတဲ့ဟန် ဆောင်ရပေမယ့် တကယ်ကုပေးတာကတော့ ဓါတ်ပညာ ဓါတ်ဆေးတွေနဲ့ပါပဲ”

“ဓါတ်ပညာ ဓါတ်ဆေးတွေက အတော်စွမ်းသလား အမေ”

“စွမ်းတာပေါ့အေ... ဓါတ်ပညာ တကယ်ပိုင်ရင် နတ် ကိုင် စုန်းတိုက်တာထက်တောင် မြန်သေးတယ်၊ လူတစ်ယောက် ကို မျက်စိရှေ့မှာတင် စကားမပြောနိုင်အောင်၊ အသံမထွက် အောင်၊ ခြေလက်တွေ လုံးဝမလှုပ်မရအောင်၊ တုံးကနဲ လဲကျ သွားအောင်၊ ချက်ချင်းအသက်ထွက်သွားအောင် လုပ်ပြနိုင် တယ်”

“အတော်ကြောက်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

“ဒါက မကောင်းတဲ့ဘက်မှာ သုံးရင် ဖြစ်တာပါ၊ ကောင်း တဲ့ဘက်မှာ သုံးရင်လဲ သေခါနီး လူတစ်ယောက်ကိုတောင် ချက် ချင်း နလံထူအောင် လုပ်ပေးလို့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီအတိုင်း ဆေးကုပေးရင် ရွာသားတွေက သိပ်မယုံကြဘူး၊ ဒီတော့ ပညာ

အစွမ်းပြတဲ့အနေနဲ့ ဓါတ်ပညာနဲ့ပဲ လက်ဖွဲ့ကို အလိုလို ရောက်လာအောင် ပျောက်သွားအောင် လုပ်ပြရတယ်။ အဝတ်က မြွေဖြစ်အောင် လုပ်ပြရတယ်။ အနာထဲက လောက်ထွက်အောင် လုပ်ပြရတယ်။ ဒီလိုလုပ်ပြမှ ယုံကြတယ်။ ကြောက်ကြတယ်။ သူတို့စိတ်ထဲမှာလဲ စုန်းကဝေပညာလို့ ထင်ပြီး လေးစားကြတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒါတွေက ဓါတ်ပညာရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေပါပဲ”

(ထိုဓါတ်ပညာနဲ့ ပတ်သက်သည့်လက်ဖွဲ့များ အလိုလို ပျောက်သွားခြင်း၊ ဖယောင်းတိုင်မီးများ အလိုလို မီးထတောက်ခြင်း၊ အနာထဲမှ လောက်များ ထွက်လာအောင် ပြုလုပ်ခြင်းနှင့် ကြိုးစာ အဝတ်စမှ မြွေဖြစ်လာအောင် လုပ်ပြခြင်းမှာ မျက်လှည့်ပညာ မဟုတ်၊ ပယောဂပညာ မဟုတ်၊ စုန်းတိုက်နတ်တိုက် မဟုတ်ဘဲ ဓါတ်ပညာဖြင့် ပြုလုပ်ထားခြင်းသာဖြစ်သည်။

ထိုသို့ပြုလုပ်ပုံ လျှို့ဝှက်ချက်များကို အခြားထုတ်ဝေပြီးခဲ့သော စာအုပ်များတွင် ဖော်ပြထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ထပ်မံမဖော်ပြတော့ပြီ)

- “ညည်း ဒီပညာတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူးလား”
- “စိတ်ဝင်စားပါတယ် အမေ”
- “ရွာတော်ရှင်တစ်ယောက် မဖြစ်ချင်ဘူးလား”
- အတန်ကြာအောင် ငြိမ်နေပြီးမှ...
- “ဖြစ်... ဖြစ်ချင်ပါတယ်”
- ဟု ပြောလိုက်သည်။
- “ညည်းအဖွားလို ရွာတော်ရှင်မ ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုရင်

တော့ ဒီပညာတွေကို တတ်မြောက်အောင် သင်ရမယ်။ နောက်ပြီး စိတ်စွမ်းအား လေ့ကျင့်မှုတွေ ပြုလုပ်ရမယ်။ စိတ်စွမ်းအားတွေ ပြည့်ဝလာရင် ရုပ်ပြောင်းနာမ်ခွာပညာတွေပါ လေ့ကျင့်ယူရမယ်”

- “ရုပ်ပြောင်းနာမ်ခွာဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ အမေ”
- “ရုပ်ပြောင်းနာမ်ခွာဆိုတာက မူလရုပ်က တစ်နေရာမှာ ရှိနေပြီး ဝိညာဉ်လို့ ခေါ်တဲ့ နာမ်ခန္ဓာက ကိုယ်လိုတဲ့နေရာရောက်အောင် သွားနိုင်တဲ့ပညာမျိုးပေါ့”
- “ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မ သင်ပါ့မယ် အမေ”

“သင်ရမှာပေါ့... ညည်းအနေနဲ့ ဒီပညာတွေ တတ်မှ ငါတို့ လိုချင်တာတွေ ရမှာပေါ့။ ရွာတော်ရှင်မဘဝ ရောက်လာတဲ့ တစ်နေ့မှာ ညည်းလိုချင်တာတွေအားလုံး ရလာစေမယ်။ ကုန်ကုန်ပြောမယ်။ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ယောက်ျားကို ရအောင်ယူနိုင်တဲ့ အထိ အသုံးဝင်လာလိမ့်မယ်”

စောဒေဝီက ခေါင်းညိတ်ပြရာ ဒေါ်မင်းဇာက လက်ထဲ၌ ကိုင်ထားသော ကျမ်းစာအုပ်ကို စောဒေဝီကို လက်သို့ ပြောင်းပေးလိုက်သည်။

“ရှေ့... ဒါက ဓါတ်ပညာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေအားလုံး ပါတဲ့ အဋ္ဌမုခ ဓါတ်ကျမ်းနဲ့ ပဉ္စလက်၊ လက်တွေ့ဓါတ်ကျမ်းကို ပေါင်းထားတဲ့ ရှေးဟောင်းကျမ်းစာအုပ်ပါ။ ဒီစာအုပ်ကို လေ့လာရင် နင်တတ်ချင်တဲ့ပညာတွေ တတ်လာလိမ့်မယ်”

စောဒေဝီက ကျမ်းစာအုပ်ကို ယူ၍ကြည့်သည်။

ထိုကျမ်းစာအုပ်သက်တမ်းမှာ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်ပြီး ကျမ်းပြုစုရေးသားသူမှာ မကာရလောပ၊ အတုမရှိ ဆရာတော် တောင်တွင်း ခင်ကြီးပျော်ပင် ဖြစ်၏။

ထိုကျမ်းစာအုပ်ထဲ၌

အဋ္ဌမုခခါတ်ပညာများ

နာနာရူပအခန်း၌ ပိုးလောက်တို့ကို ဖန်ဆင်းပြသော အခန်း၊ ဖားပြတ်လာ အုတ်နှင့်ဖိ ဆိုသော ဆေးအကြောင်း၊ မျိုးစေ့များအား မျက်စေ့ရှေ့မှာပင် ချက်ချင်း အပင်ပေါက်စေသော အခန်း၊ ချည်ခင်နှစ်ခုကို ထိရုံဖြင့် မီးတောက်စေသော အခန်း၊ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ယူရုံဖြင့် အောက်မှ အရာဝတ္ထုပါ ကပ်ပါလာသော အခန်း၊ ဟင်းလျာများကို အိုးထဲ ထည့်၍ ချက်ပြုတ်ပြီးမှ စားသူမရှိပဲ အားလုံးပျောက်သွားသော အခန်း၊ သည်းခြေနှင့် ပတ်သက်သည့် တန်ခိုးသတ္တိများ၊ သင်္ဘောအဖိုပင်မှ ရသော အစေ့ကို အသုံးချပုံများ၊ လက်ဖွဲ့လိပ်များ အလိုလို အသံမြည်သော အခန်း၊ ချက်ချင်းပျောက်သွားပြီး ချက်ချင်းပြန်ရောက်လာစေသော အခန်း၊ အဝတ်အထည်တို့မှ မြွေအရှင်ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ပုံ အစီအရင်အခန်းများ ပါဝင်ပါသည်။

ထိုဖော်ပြချက်မှာ အကျဉ်းမျှ ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်ပြီး တစ်ခုချင်း ပြည့်စုံအောင် ဖော်ပြရလျှင် များစွာရှည်လျားပေလိမ့်မည်ဖြစ်သဖြင့် မဖော်ပြတော့ပြီ။ ရှေ့အခန်းများတော့ သင့်တော်သော အကြောင်းများကို ရေးသားဖော်ပြပေးပါမည်။

ထိုနောက်တွင် ဒေါ်မင်းဇာနှင့် စောဒေဝီတို့သည် ဒေါ်သူဇာ၏အလောင်းကို ရှိသေ့စွာ ကန်တော့ကြပြီးနောက် မြေအောက်အခန်းတွင်းမှ ပြန်တက်ခဲ့ကြသည်။ အပြင်ဘက်မှာတော့ အမှောင်ထုများက ဖုံးလွှမ်းနေဆဲပင်ရှိသေး၏။

အခန်း(၁၁) ပရိယာယ်များသော လူသတ်သမား

ပတ်ဝန်းကျင်၌ အမှောင်ရိပ်များက ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိနေ
ချေသည်။

မဟာမြိုင်တောနှင့် မနီးမဝေး၌ ဆောက်လုပ်ထားသော
တဲအတွင်းမှာတော့ နီမောင်တစ်ယောက်တည်း ရှိလေသည်။

ထိုတဲမှာ ထွန်းခနှင့်ငကျော် နေထိုင်ခဲ့ကြသောတဲဖြစ်
သည်။

တဲအတွင်းမှာတော့ ညဦးပိုင်းအချိန်မှာကတည်းက လူတစ်ယောက် ရောက်နေသည်။

နီမောင်ပင်ဖြစ်သည်။

နီမောင်ရောက်နေသည့်အကြောင်းကိစ္စမှာ မောင်ကြီးနှင့် ငကျော်တို့နှင့် စိန်ခေါ်ခဲ့သောစကားကြောင့် တစ်ယောက်တည်း လာရောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သူ ထိုတဲထဲ ရောက်စအချိန်မှာ ထိုတဲမှာ တစ်ယောက်တည်း နေသော ငကျော်က စောင့်နေသည်။

သူ့ကို မြင်တော့ ငကျော်က အံ့ဩသောမျက်နှာနှင့် အပြင်သို့ ထွက်လာသည်။

“မင်းရောက်လာပြီလား”

“ရောက်လာပြီလေ... ခင်ဗျားတို့ပဲ ဒီမှာ အိပ်ရင် တစ္ဆေသရဲတွေ မြင်ရတယ်ဆို”

“မြင်ရပါစေ့မယ်ကွာ... တော်ကြာ များလွန်းလို့ တောင် အသက်ထွက်သွားပါဦးမယ်”

ဟု ပြောရာ နီမောင်က ကြောက်ရွံ့သောမျက်နှာမျိုး မရှိဘဲ ခပ်ပြုံးပြုံး အမူအယာနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်း တကယ်မကြောက်တတ်ဘူးလား”

“ဘာကြောက်စရာရှိလို့လဲဗျ... တစ္ဆေသရဲလို့ ခေါ်တဲ့ ပရလောကသားတွေဆိုတာ ရုပ်ခန္ဓာမှ မရှိတာ၊ သူတို့ကို ကြောက်မှသာ ကိုယ့်စိတ်က ကိုယ့်ကို ပြန်ပြီးဒုက္ခပေးတတ်တာ၊ တကယ်လို့ မကြောက်ဘူးဆိုရင် ဘာမှတတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါ

ဘူး”

“မင်း လက်တွေ့မကြုံဖူးသေးလို့ပါ၊ တစ္ဆေသရဲဆိုတာ အကောင်အထည် မရှိတာ မှန်ပေမယ့် တကယ်ကြောက်အောင် ခြောက်ရင် သေနိုင်လောက်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ အများကြီး ရှိတယ်”

“ဘယ်လိုခြောက်လှန့်တာတွေလဲဗျ... ပြောပါဦး”

ထိုအခါ ငကျော်က ၎င်းကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ပြောပြသည်။

ငကျော်မှာ ရှေးအခါက မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းရှိ တောရွာတစ်ရွာမှ ဖြစ်သည်။

၎င်းနေထိုင်သောရွာမှာ ညောင်လန်းကုန်းရွာဟု ခေါ်ကြပြီး ညောင်လန်းပင် ညောင်လန်းတောများဖြင့် ညှို့မိုင်းလျက် ရှိကြသည်။

ထိုရွာ၌ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ အားကိုးအားထား ပြုနေရသော ပယောဂဆရာကြီးတစ်ယောက် ရှိသည်။

၎င်းသည် စုန်းကဝေပညာသည်များကို နိုင်နင်းသည်ဟု ပြောဆိုကာ သစ္ဆေသရဲ များကိုလည်းကြောက်ရွံ့သူ မဟုတ်ပေ။

“စုန်းကဝေ ပညာသည်တွေကိုတောင်မှ ငါ့ခြေဖဝါးအောက်မှာ ထားနိုင်မှတော့ ဘာမဟုတ်တဲ့ တစ္ဆေသရဲတွေ လောက်တော့ ကြောက်မတဲ့လားကွယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ လူနာများက လာရောက်ခေါ်လျှင် နေရာမရွေး အချိန်မရွေး လိုက်လံကုသပေးလေ့ရှိသည်။

တစ်နေ့မှာတော့ ဆရာကြီးရှိရာသို့ လူနှစ်ယောက် ရောက်လာကြသည်။

တစ်ယောက်က အသက်ငါးဆယ်ကျော်၊ တစ်ယောက်က သုံးဆယ်ကျော်အရွယ်ခန့်ရှိသည်။

“ဘာကိစ္စများ ရှိလို့လဲကွယ်”

“ကျုပ်တို့က ခရီးသွားတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်၊ အထက်ပိုင်းက အရောင်းအဝယ်ကိစ္စနှင့် လာရင်း ကလေးတစ်ယောက် စုန်းပယောဂ ပြုစားလို့ ရောဂါသည်းနေပါတယ်၊ ဆရာကြီး တဆိတ်လောက် လိုက်ကြည့်ပေးစေချင်ပါတယ်”

“ဒီနေရာကို ဘယ်သူကများ လမ်းညွှန်ပေးလိုက်တာလဲ”

“ပြုစားတဲ့စုန်းမကပဲ လမ်းညွှန်ပေးလိုက်တာပါပဲ”

ထိုစကားကြောင့် ပယောဂဆရာကြီးမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

“သူက ဘယ်လိုများ ပြောလိုက်တာလဲ”

“သူ့ပညာကို နိုင်အောင် ကုနိုင်ရင်ကုလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်”

“အောင်မယ်... မလောက်လေးမလောက်စား ပညာနဲ့ ဒီစုန်းမက ဒီလိုပြောသတဲ့လား၊ ကျုပ် အခုချက်ချင်း လိုက်ပြီး ကြည့်ပေးပါမယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ဆေးလွယ်အိတ်၊ တောင်ငွေ့ စသည်တို့ကို ယူကာ လာခေါ်သူများနှင့် လိုက်သွားလေသည်။

ရွာအနောက်ဘက် မိုင်အနည်းငယ် ဝေးသောနေရာမှာ

တော့ လူသူမနေသော တောင်ကုန်းနှင့် တောများသာ ရှိသည်။ ဆရာလာပင့်သူများက ဆရာကြီးကို ထိုတောဘက်သို့ ခေါ်သွားကြသည်။

အချိန်ကလည်း ညဦးပိုင်းအချိန် ရောက်နေပြီမို့ ပတ်ဝန်းကျင်၌ အမှောင်ရိပ်များ ဖုံးလွှမ်းနေသောကြောင့် မည်သည့်အရာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရပေ။

လာခေါ်သူများမှာလည်း ရေနံဆီသုံး မီးအိမ်ကလေးတစ်လုံးသာ ပါပြီး မီးဇာက မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ဖြစ်နေသဖြင့် အလင်းရောင်က ကောင်းစွာမရပေ။ အဝေးသို့ မမြင်ရဘဲ သွားသည့်လမ်းလောက်သာ မြင်တွေ့ရသည်။

တစ်နေရာ ရောက်သောအခါ တောစပ်တစ်နေရာမှာ အသင့်စောင့်နေကြသော လူတစ်စုကို မြင်ရသည်။

မနီးမဝေးမှာလည်း လှည်းငါးစီးကို နွားမဖြုတ်ဘဲ လှည်းထောက်ထားလေသည်။ လှည်းများ အနီးရောက်သောအခါ ခန်းမ ယောက်ျားတစ်စုမှာ မြေပေါ်မှာ မြက်ဖျာခင်းလျက် ပက်သက်ကလေး တင်ထားသော ကလေးငယ်တစ်ယောက်အနားမှာ ဝိုင်းထိုင်ကာ တရှုပ်ရှုပ်နှင့် ငိုသူက ငိုနေကြသည်။

“ဆေးဆရာ လာပြီဟေ့”

သူတို့ လာတာ မြင်တော့ ထိုင်နေသူများထဲမှ တစ်ယောက်ယောက်က လှမ်းပြောသဖြင့် အားလုံးက လှမ်းကြည့်ကြသည်။

“လူနာကလေးက ဟိုမှာပါ၊ ကြည့်ပေးပါ ဆရာကြီး”

ဟု ခေါ်ကာ သူက ပြောသဖြင့် ထိုနေရာသို့ လျှောက်
သွားသည်။ သူလာတာ မြင်တော့ ကလေးအနီးမှာ ဝိုင်းနေသူ
များက ဘေးသို့ ဖယ်ပေးသည်။

မြေပေါ်တွင် မြက်ဖျာဟောင်းတစ်ချပ် ခင်းထားသည်။
ကလေးကို ဖျာပေါ်မှာ တင်ထားကာ နံငယ်ပိုင်းတစ်ထည်နှင့်
အပေါ်မှ ဖုံးထားလေသည်။

ကလေးမှာ တစ်နှစ်သားအရွယ်ခန့်ရှိသည်။

ပတ်လက်အနေအထား ရှိကာ လုံးဝမလှုပ်တော့ပေ။

ကလေးမှာ ကလေးဟု ဆိုရသော်လည်း အရိုးပေါ်
အရေတင် ပိန်ကပ်လျက်ရှိကာ ခေါင်းကြီးကိုယ်သေး ကလေး
ဖြစ်နေသည်။

နံရိုးပြိုင်းပြိုင်းထနေသော ကိုယ်ပေါ်မှာ ဝမ်းဗိုက်နေရာ
က ဖောင်းနေသည်။

ပူနေသောဝမ်းဗိုက်မှာ စည်ပေါင်းတစ်လုံးကို လေမှုတ်
သွင်းထားသကဲ့သို့ ရှိနေသည်။

မျက်နှာမှာလည်း မျက်တွင်းဟောက်ပက်ဖြစ်နေသည်
ပါးစပ်ကလေးက အဟောင်းသား ဟနေသည်။

ထိုနေရာတဝိုက်မှာလည်း အနံ့အသက်များက
မကောင်းလှပေ။

အပုတ်နံ့လိုလို ထွက်နေသည်။

ဆေးဆရာက မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေသောကလေး
ကို ကြည့်ပြီး ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ကလေးက အသက်ရှိနေသေးရဲ့လား”

“မသိပါဘူး ဆရာရယ်”

ထို့ကြောင့် အနားသို့ သွားကြည့်လိုက်သောအခါ
ကလေးမှာ အသက်မရှိတော့သည်မှာ အတော်ကြာဟန်ဖြင့်
အေးစက်တောင့်တင်းလျက်ရှိနေချေပြီ။

“ခင်ဗျားတို့ကလေးက အသက်မှ မရှိတော့တာပဲ”

ထိုသို့ပြောသော်လည်း နံဘေးနားမှာ ဘာသံမှ မကြားရ
ဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေသည်။

ထွန်းထားသော ရေနံဆီ မီးအိမ်ကလေးမှာလည်း ရေနံ
ဆီ ကုန်သွားဟန်ဖြင့် တဖြည်းဖြည်းနှင့် မှေးမှိန်လာသည်။

အလင်းရောင် အားနည်းသွားသောကြောင့် မှုန်ဝါးဝါး
ဖြစ်နေလေသည်။

အသံမကြားရသဖြင့် ဆရာကြီးက နောက်ဘက်သို့
လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့နောက်မှာ လူများ ရှိနေသော်လည်း မလှုပ်
မယှက်နှင့် ထူးထူးခြားခြား ငြိမ်သက်နေကြသည်။

“ခင်ဗျားတို့က ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ကလေး
က သေတာ အတော်ကြာနေပြီ”

“ကြည့်ပါဦး ဆရာရယ်”

ဘယ်နေရာမှ ထွက်လာမှန်း မသိသော အသံတစ်သံ
ကြားရသည်။

ထို့ကြောင့် သေချာအောင် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်နေသော
ကလေးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ လက်ဖြင့် စမ်းကြည့်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာလည်း သူ့နောက်ဘက်မှာ ဘာအသံမှ မကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြန်သည်။

လက်ဖြင့် စမ်းကြည့်သော်လည်း ကလေးအသားက ရေခဲတုံးလို အေးစက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါသတကြီးနဲ့ နောက်မှ ရပ်နေသူများဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်. . .”

သူ့နောက်ဘက်မှာ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ပေ။ လူများလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိ။ လှည်းနှင့်နွားများလဲ မရှိတော့ပေ။ ဆေးဆရာမှာ ကျောထဲမှ စိမ့်ကနဲဖြစ်သွားပြီး ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထသွားလေသည်။

သူသည် ကြောက်ရွံ့စိတ်ဖြင့် ရှေ့မှာ ရှိနေသော ကလေးအလောင်းကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

အလင်းရောင် သိပ်မရှိသဖြင့် သဲသဲကွဲကွဲ မရှိလှသော်လည်း ကလေးအလောင်းကို ကောင်းစွာမြင်နေရသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကလေးအလောင်းက မျက်လုံးနှစ်လုံး ပွင့်လာသည်။ ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေသော ပါးစပ်ကလေးက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျယ်လာကာ ပါးစပ်တွင်းမှ သွားများပင် ပေါ်လာလေသည်။

“ဟာ. . . သရဲခြောက်ပဟ”

ဟု အလန်တကြား ရေရွတ်လိုက်စဉ်မှာ ပိန်ကပ်သော လက်ကလေးတစ်ဖက်က ဆေးဆရာကို လှမ်းဆွဲလိုက်

သည်။

မှင်စာလက်ကလေးများကဲ့သို့ မည်းမည်းသေးသေးနှင့် လက်ချောင်းကလေးများက မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်လာသောကြောင့် အထိတ်တလန့်ဖြင့် ပုတ်ချလိုက်ကာ နေရာမှ ထပြေးလေတော့သည်။

ထိုသို့ပြေးသောအခါ ပန်းမှ လွယ်ထားသော ဆေးလွယ်အိတ်သာ ပြန်ပါလာပြီး တောင်ငွေးကတော့ နေရာ၌ ကျန်ခဲ့လေသည်။

ဆေးဆရာ ထပြေးသောအခါ စောစောက မြေပေါ်မှာ ပတ်လက်ကလေး ဖြစ်နေသော ကလေးအလောင်းက ထလာပြီး နောက်မှ ပြေးလိုက်လာတော့သည်။

ထိုသို့ ပြေးလိုက်လာရင်းမှာပင် နောက်မှ အော်ပြောနေသံကို အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဆေးကုပေးခဲ့ပါဦးဗျ. . . ဆေးကုပေးခဲ့ပါဦး၊ ခင်ဗျားပြောတုန်းက တစ္ဆေသရဲတွေကို မကြောက်ဘူးဆို၊ အခု ဘာကြောင့် ထွက်ပြေးနေရတာလဲ. . . ဆေးကုပေးခဲ့ပါဦးဗျ”

ဟု အော်ဟစ်ကာ ပြေးလိုက်လာရာ ဆေးဆရာလည်း နောက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ ရွာရောက်အောင်သာ တရကြမ်းပြန်ပြေးရတော့သည်။

နောက်ဆုံး ရွာခြေသို့ ပြန်ရောက်တော့မှ နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသည့် မည်းမည်းသဏ္ဍာန်က ကျန်နေခဲ့တော့သည်။

ဆေးဆရာမှာလည်း ၎င်းနေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည့် တိုင် အမောမပြေနိုင်သေးဘဲ အပြင်ဘက်သို့လည်း စိတ်မချွတ် ဖြင့် မကြာခဏ လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်ဆင် ထားသော အဝတ်အစားများနှင့် လွယ်ထားသော လွယ်အိတ်မှာ လဲ စုတ်ပြုလျက်ရှိနေသည်။ နောက်နေ့ နံနက်လင်းသောအခါ တပည့်တစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ပြောသည်။

“ငါညက ဟိုဘက်တောတန်းနားမှာ စုန်းကဝေတွေနဲ့ ပညာသွားပြိုင်ရသေးတယ်”

“အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ ဆရာကြီး”

“မင်းတို့ဆရာရဲ့အကြောင်းကို သိတယ်မဟုတ်လား၊ ငါဆရာရဲ့ပညာစွမ်းကို ဒင်းတို့လို အနိမ့်စား ပညာသည်တွေ ဘယ်ခံနိုင်ပါ့မလဲ၊ ခွေးပြေးဝက်ပြေး ထွက်ပြေးကြရတာပေါ့၊ ညက အဲဒီနေရာမှာ ငါ တောင်ငွေကျန်နေခဲ့လို့ တစ်ခေါက်သွား ကြည့်ရအောင်ကွယ်”

ဟု ပြောကာ ထိုတပည့်နှင့် ညက ရောက်ခဲ့သော တော တန်းတစ်နေရာသို့ သွားကြည့်ကြသည်။

တောစပ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ထန်းလက်များ ကို နွားရုပ်သဏ္ဍာန် ပြုလုပ်ထားကာ နွယ်ကြိုးဖြင့် ချည်ထား သည်။

ကလေးမသာ ချထားသောနေရာမှာ ပုတ်သင်ညို အသေကောင်ကိုသာ တွေ့ရပြီး ထိုနံဘေးမှာလည်း ပိုးစုန်းကြီး အသေများ ရှိနေသည်။

ထိုမျှသာ မကသေးဘဲ ၎င်း၏တောင်ငွေ တင်ကျန်နေ ခဲ့သောနေရာမှာ အခြားမဟုတ်ဘဲ မြေပုံဟောင်းတစ်ခုဖြစ်မှန်း တွေ့ရလေသည်။

ထိုနေရာတဝိုက်မှာလည်း အမှတ်အသား စိုက်ထား သည့် မြေပုံဟောင်းများ ရှိနေသောကြောင့် သင်္ချိုင်းဟောင်း နေရာတစ်ခုမှန်း သိရတော့သည်။

ထိုအချိန်မှစပြီး နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဆေးဆရာမှာ တစ္ဆေသရဲများနှင့် ပတ်သက်သောအကြောင်းများကို သိပ်မပြော တော့ပေ။

ငကျော်က သူပြောပြနေသောအကြောင်းကို ထိုနေရာ မှာ ရပ်၍ နီမောင်ကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်လိုက် သည်။ နီမောင်က အေးအေးဆေးဆေး အမူအယာနှင့်ပင် နား ထောင်နေသည်။

“ကဲ... ငါပြောတာ ကြောက်စရာ မကောင်းဘူးလား”

“ကျွန်တော်မှ လက်တွေ့မမြင်ရတော့ ဘယ်သိပါ့မလဲ”

“အေးလေ... မင်းက လက်တွေ့မြင်မှ ယုံမယုံသူ ဆိုတော့လည်း မကြာခင်မှာ မကျွတ်လွတ်ပဲ ဒီနေရာမှာပဲ ရှိနေ တဲ့ ထွန်းခနဲတော့ တွေ့ရတော့မှာပေါ့”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ... သူနဲ့ တွေ့တော့ သူ ဘယ်လို အသတ်ခံရသလဲဆိုတာ မေးလို့ရတာပေါ့”

ထိုသို့ပြန်ပြောလိုက်သောအခါ ငကျော်မှာ မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေသည်။

“ကဲ . . ကဲ . . မင်းသဘောနဲ့ မင်းနေတာဆိုတော့ ဖြစ်လာတော့လဲ မင်းဘာသာ ခံပေါ့။ ဟောဒီတဲမှာတော့ သောက်ရေအိုးတစ်လုံး ရှိတယ်။ မီးဖိုဖိုထားခဲ့တယ်။ မီးဖိုနံ့ဘေးမှာ ထင်းတွေလည်း အဆင်သင့် ရှိတယ်။ နောက်ပြီး ဟိုပေါ်မှာ မှက်၊ ခြင်တွေများလာရင် သုံးတဲ့ဆေးမှုန့် ရှိတယ်။ အဲဒီဆေးမှုန့်ကို မီးဖိုထဲ ပြူးထည့်လိုက်ရင် မီးခိုးငွေ့တွေ ထွက်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီမီးခိုးငွေ့ ရှိရင် အနံ့ပြင်းတော့ မှက်ခြင်တွေ မလာဘူး။ ကဲ . . . ငါသွားတော့မယ်”

နီမောင်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မနက်မိုးလင်းရင်သာ မင်းကို အခုလိုပုံစံမျိုးနဲ့ အသက်ရှင်ရက်နဲ့ ပြန်တွေ့ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်”

ဟု ပြောပြီး ငကျော်က တဲအပြင်သို့ ထွက်သွားလေတော့သည်။

တဲအပြင်မှာတော့ အမှောင်ထုက ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိနေသည်။

လကွယ်ညလည်းဖြစ်၊ ညဦးပိုင်းအချိန်ကလည်း ကျော်လာပြီမို့ အမှောင်ထုများက ပိုမိုများနေခြင်းဖြစ်၏။

တောဘက်မှ မျောက်အော်သံ၊ တောကြက်များ လန့်ပုံနေသံများကို တစ်ခါတစ်ရံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

နီမောင်က မီးဖိုနားသို့ ရောက်သွားပြီး ကျတ်စင်ပေါ်မှာ တင်ထားသော ဆေးမှုန့်ထုတ်ကို လှမ်းယူ၍ ဖြည့်ကြည့်လိုက်သည်။

အထဲမှာ ဆေးမှုန့်များ ရှိနေပြီး အနံ့က စိမ်းရွှေရွှေအနံ့မျိုးဖြစ်သည်။

အသေအချာ နမ်းကြည့်တော့မှ ထိုဆေးမှုန့်များထဲ၌ ဆေးခြောက်ကဲ့သို့ မူးဝေစေတတ်သောဆေးမှုန့်မျိုး ပါနေသည်ကို သတိပြုမိသည်။

ထိုအနံ့ကို ရသောအခါ ဦးဗန်ကောင်း မှာလိုက်သည့် စကားကိုလည်း ပြန်သတိရသည်။

ထိုတဲသို့ မလာခင် ဦးဗန်ကောင်းနှင့် တွေ့ပြီး အခြေအနေကို ပြောပြသောအခါ ၎င်းက မှာလိုက်သည်။

“မင်း သတိတော့ မလစ်စေနဲ့၊ တစ်ချက်ကလေး သတိလစ်သွားတာနဲ့ ဒုက္ခတွေ့သွားနိုင်တယ်။ အထူးသဖြင့် အဲဒီတဲရောက်သွားတဲ့အခါ အဲဒီက ကျွေးတဲ့ အစားအစာတွေကို မစားနဲ့၊ နောက်ဆုံး ရေတောင် မသောက်နဲ့၊ နောက်ပြီး ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စ မှန်သမျှ ဘာမှမလုပ်လေနဲ့၊ အဓိက အရေးကြီးတာက မင်း အိပ်ပျော်မသွားဖို့ပဲ။ အိပ်ပျော်တာနဲ့ အသက်ပါသွားလိမ့်မယ်”

ဟု မှာလိုက်သည်။

နီမောင်က ဆေးမှုန့်ထုတ်ကလေးကို အိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် မီးဖိုထဲသို့ ထင်းချောင်းအချို့ ထည့်လိုက်ရာ ခဏကြာတော့ တဖျစ်ဖျစ်နှင့် အသံမြည်ကာ မီးတောက်များ ထလာသည်။

မီးတောက်များကြောင့် တဲအတွင်းမှ အလင်းရောင် ရလာသလို အနွေးခါတ်ပါ ရလာသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တောစပ်ဘက်မှ တောခွေးအော်သံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

၎င်းအော်သံများမှာ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အော်နေသကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။

နီမောင်က မီးတောက်အရှိန်များကို အနည်းငယ် လျှော့ချလိုက်သောအခါ အနည်းငယ် မှောင်သွားသည်။

အတန်ကြာတော့ ရိုးပြတ်တောအတွင်းမှာ ခပ်ဖွဖွ လျှောက်လာသောခြေသံကို ကြားရလေသည်။

ထိုအသံကြားရသောအခါ နီမောင်က ဝါးကြမ်းခင်းပေါ်သို့ လှဲချကာ အိပ်နေဟန်ဆောင်ကာ ငြိမ်နေသည်။

ရိုးပြတ်များပေါ်မှာ ခပ်ဖွဖွ နင်းလာသောခြေသံက တဖြည်းဖြည်းနှင့် တဲဘက်သို့ ဦးတည်လာသည်။

တဲအနီးရောက်တော့ ခြေသံက ငြိမ်သွားလေသည်။ တဲအပြင်ဘက်၌ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးက ချဉ်းကပ်လာပြီး အပေါက်မှ တဲအတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။

နီမောင်အိပ်နေမှန်းသိသောအခါ အပေါက်ဝမှ အတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

စောစောက မီးဖိုထဲသို့ ရေအနည်းငယ် ဖြန်းထည့်ထားသောကြောင့် မီးခိုးငွေ့များ အူထွက်နေသည်။

တဲအတွင်း၌ မီးခိုးများက လုံးနေသောကြောင့် ဝိုးတဝါး

ဖြစ်နေသည်။

မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးမှာ တစ်ကိုယ်လုံး အဝတ်နက်ကြီး ခြုံထားသည့် လူတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။ မျက်စိပေါက်ပေါ်ရုံသာ ဖော်ထားပြီး ခေါင်းစွပ်ပါ စွပ်ထားသဖြင့် မည်သူမည်ဝါမှန်းတော့ မသိရပေ။

ထိုလူက တဲအတွင်းသို့ တစ်လှမ်းချင်း ဝင်လာပြီး နီမောင် အိပ်နေသောနေရာအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ရပ်လျက် ငုံ့ကြည့်နေသည်။

နီမောင်က မျက်စိကို မှိတ်ထားလျက် ပက်လက်အနေအထားနှင့် ငြိမ်သက်နေသည်။

ထိုအခါ အဝတ်ခြုံထားသော အတွင်းမှ လက်နှစ်ဖက် ထွက်လာပြီး နီမောင်လည်ပင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် နီမောင်လက်နှစ်ဖက်က လှုပ်ရှားလာပြီး လည်ပင်းကို ကိုင်ထားသော လက်နှစ်ဖက်ကို ဖယ်ထုတ်လိုက်သည်။

လည်ပင်းညစ်ရန် ကြီးစားသူက ခဏတော့ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားစဉ် နီမောင်က ရင်ဝကို ခြေဖြင့် ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ကဲကွာ. . .”

“ဂုန်း. . .”

အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် ကန်ထုတ်လိုက်သဖြင့် တဲဒေါင့်ဘက်သို့ လဲကျသွားသည်။

နီမောင်က လှဲနေရာမှ ထလာသလို လဲကျသွားသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကလည်း ပြန်ထလာသည်။

၎င်းလက်ထဲမှာတော့ ခါးမြှောင်ရှည်တစ်လက် ပါလာလေသည်။

“တစ္ဆေသရဲလို သတ်လို့ မသေတော့ လူလိုပဲ သတ်တော့မယ် ဆိုပါတော့”

ထိုသို့ပြောနေစဉ်မှာပင် ခါးဖြင့် ပြေးထိုးလေသည်။

နီမောင်က နောက်ဖက်သို့ သုံးပေါက်ချွန်းပုံသဏ္ဍာန်ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်ပြီး ခါးဦးလွန်သွားတော့မှ ရန်သူမျက်နှာကို တံတောင်ဖြင့် တွတ်ချလိုက်သည်။

“ဒုတ် . . .”

ချက်ကောင်းထိသွားသဖြင့် ရှေ့သို့ စိုက်ကျသွားလေသည်။

နီမောင်က မီးပုံနံဘေးမှာ ချထားသော အရွယ်တော်ထင်းချောင်းတစ်ခုကို ဆွဲယူသွားပြီး နောက်ဘက်မှ ဝင်ရိုက်ရာ ရန်သူက ဦးခေါင်းကို ထိမည်စိုးသောကြောင့် ပြန်လှည့်၍ လက်ဖျံဖြင့် ဆီးကာသည်။

“ဖြောင်း”

ထိုအခါ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည့်ခါးပါ လွတ်ကျသွားသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် တံပေါက်ဝမှ နောက်ထပ်လူနှစ်ယောက် ဝင်လာကြသည်။ ရိုးပြတ်တောအတွင်း၌ စောင့်နေကြသည့် စောထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့ပင် ဖြစ်သည်။

နောက်ထပ် လူနှစ်ယောက် ဝင်လာသည်ကို မြင်သော အခါ ရန်သူက အခြေအနေ ဟန်ပုံ မပေါ်တော့သဖြင့် တံနံရံမှ အပြင်သို့ ခုန်ထွက်ကာ အမှောင်ရိပ်ထဲသို့ ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

စောထီးနှင့်ငမဲအောင်က အတွင်းသို့ လျှောက်လာကြသည်။

“ငါတို့ လိုက်သွားကြမလား”

“မလိုက်ပါနဲ့ကွာ . . . မကြာခင် ပေါ်တော့မှာပဲ”

“ဘယ်သူဖြစ်မလဲ”

“ထွန်းခကို သတ်တဲ့တရားခံပဲပေါ့၊ မောင်ကြီးနှင့် ငကျော် တစ်ယောက်ယောက်ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒီလိုသေချာမှာတော့ ရွာသူကြီးကို အကြောင်းစုံ ပြောပြီး ဖမ်းခိုင်းလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား”

“အဲ့ဒီလို ဖမ်းရင် တစ်ယောက်ပဲ မိမှာပေါ့၊ နည်းနည်းတော့ စောင့်ပြီး သေချာမှ ဖမ်းရင် နောက် ကြီးကိုင်တဲ့သူပါ မိမှာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် မောင်ကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ငကျော်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ အကြောင်းကို ရိပ်မိသွားပြီဆိုတော့ ထွက်ပြေးရင် ပြေးကြမှာပေါ့”

“စိတ်မပူပါနဲ့ . . . သူတို့တွေ အဲသည်လို ထွက်ပြေးရင် ကြီးစင်တက်ရတာကမှ ကြာနေဦးမယ်၊ ချက်ချင်းသေရမှာပဲ”

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ”

“ငါလဲ သေသေချာချာတော့ မပြောနိုင်သေးဘူး၊ အချိန် တန်ရင်တော့ သိရမယ် ထင်ပါတယ်”

သူတို့သုံးယောက် စကားတပြောပြောနှင့် စောင့်ကြည့် ရာ မိုးစင်စင်လင်းသောအခါ မောင်ကြီးရော ငကျော်ပါ ရောက် လာသောကြောင့် အံ့ဩသွားကြသည်။ နီမောင်က ၎င်းတို့တွင် မည်သူ ဒဏ်ရာရထားသလဲဟု အကဲခတ်ကြည့်သောအခါ တစ် ယောက်မှ ဒဏ်ရာမတွေ့ရပေ။

“ခင်ဗျားတို့တဲမှာ သရဲတော့ မရှိဘူး၊ သရဲယောင် ဆောင်တဲ့လူတွေပဲ ရှိတယ်ဗျ၊ နောက်ပြီး ဒီဆေးမှုန့်တွေလဲ များများမသုံးကြနဲ့၊ ကဝေသည်းခြေ ဂမုန်းမှုန့်နဲ့ ဆေးခြောက်မှုန့် တွေ ပါနေတော့ များများရှူမိရင် မူးလဲပြီး သေသွားနိုင်တယ်”

ဟု ပြောကာ ဆေးထုတ်ကလေးကို ပြန်ပေးကာ သုံး ယောက်သား တဲအတွင်းမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

အနန်း(၁၂)

ဝိညာဉ်လာပြောသည့် ဝိညာဉ်အကြောင်းများ

ပထမတော့ မြင်ကွင်း ဝိုးတဝါးဖြစ်နေသည်။

နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပီပြင်လာသည်။

အခြားတော့ မဟုတ်ပေ။ သာမန် အလုပ်သမား ဝတ် ဆင်သော အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည့်လူတစ်ယောက် သူရှိရာသို့ လာနေခြင်းဖြစ်သည်။

နီမောင်စိတ်ထဲ၌ တစ်လောက ငကျော်တို့တဲမှာ တွေ့ခဲ့

ရသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးဖြစ်မည်ဟု ထင်လိုက်မိသောကြောင့် အကြောင်းရှိလျှင် အဆင်သင့် ဖြစ်စေရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် မျက်စိထဲမှာ မြင်နေရသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးက သူ့ကို ရန်မူလိုဟန် မရှိဘဲ သူ့ရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လာနေပြီး မနီးမဝေး ရောက်သောအခါ ရပ်တန့်လိုက်သည်။ မျက်နှာပေါ်မှာ အဝတ်မည်းကြီး ဖုံးထားသောကြောင့် မည်သူမည်ဝါမှန်း မသိရပေ။

“နီမောင်”

အသံဩဩကြီးဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟင်... ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ”

“ငါ... ထွန်းခပါကွာ”

“ကိုထွန်းခ ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားသေသွားခဲ့တာ ကြာပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ... သေတာ ကြာပေမယ့် ခုချိန်ထိ မကျွတ်မလွတ်သေးဘဲ ပရလောကမှာပဲ နေရပါသေးတယ်ဦးကျော်ခေါင်ကလည်း ငါ့အတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုလေး လုပ်ပေးပြီး အမျှအတန်း ဝေပေးဖော်တောင် သတိမရဘူး၊ ငါက တခြားတစ်နေရာက လာပြီးအလုပ်လုပ်နေရတဲ့လူဆိုတော့ ဒီမှာ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိပါဘူး၊ ဒီတော့ ငါ့အတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုပေးမယ့်လူ မရှိဘူးကွာ”

ထိုစကားကြားသောအခါ နီမောင်မှာ စိတ်မကောင်း

ဖြစ်သွားမိလေသည်။

“ဒီစကား ကြားရတာ ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းပါဘူး ကိုထွန်းခရယ်၊ ခင်ဗျားအတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုပြီး အမျှအတန်း ပေးဝေဖို့ ကျွန်တော်လုပ်ပေးပါမယ်”

“ဒီစကား ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ၊ ငါ့အသက်နဲ့ ရင်းပြီးတော့ လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ ဦးကျော်ခေါင်က သတိမရပေမယ့် မင်းက အခုလို သတိရပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုလောလောဆယ် ငါ့ကို အမျှမဝေပါနဲ့ဦး၊ ငါ ဒီဘဝမှာပဲ ဒွီနေချင်သေးတယ်”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒီလို မကောင်းတဲ့ဘဝမျိုးက မြန်မြန်ကျွတ်လွတ်သွားတော့ ပိုမကောင်းပေဘူးလား”

“မကောင်းမှန်းတော့ သိပါတယ်၊ နေစရာမရှိ စားစရာမရှိတဲ့ဘဝမျိုးမှာ မနေချင်ပေမယ့် မကောင်းမှန်း သိပေမယ့် ငါနေချင်သေးတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲဗျ... ပြောပါဦး”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ ကလဲ့စားချေရမယ့် သူတွေ ရှိနေသေးလို့ပါ”

“ဘယ်သူတွေလဲ... ခင်ဗျားကို သတ်သွားတာ ဘယ်သူတွေလဲ၊ မကောင်းဆိုးဝါးက ဝင်သတ်သွားတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်... မကောင်းဆိုးဝါးက သတ်သွားတာ ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် တစ္ဆေသရဲတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ္ဆေသရဲနဲ့

တိရစ္ဆာန်တွေက လူတွေကို သတ်တယ်ဆိုရင်လည်း ကလိမ်ငှေ့
ငြမ်းဆင်ပြီးတော့ မသတ်ဘူး။ ယုတ်မာတဲ့အကြံအစည်တွေနဲ့
ဉာဏ်အမျိုးမျိုး သုံးပြီး သတ်တယ်ဆိုရင် လူလူချင်းပဲ သတ်ဖြတ်
လေ့ရှိကြတယ်။ ငါ့ကို သတ်တာ လူတွေပါပဲကွာ”

“စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ... ခင်ဗျားကို သတ်တာ
ဘယ်သူတွေလဲဗျ”

“မင်းလည်း ဒီအကြောင်းတွေကို ရိပ်မိတန်သလောက်
ရိပ်မိနေပြီပဲ။ ငါမပြောပါရစေနဲ့ကွာ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီ
လူတွေကို ငါ့ကိုယ်တိုင် သတ်ချင်လို့ပါ”

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက ဝိညာဉ်ဘဝ ရောက်နေတော့
လွယ်လွယ်နဲ့ သတ်လို့ရပါ့မလား”

“ဝိညာဉ်လောကမှာလည်း အဆင့်အတန်းအမျိုးမျိုးနဲ့
ကမ္မဒိဒ္ဓိတန်ခိုးလို့ ခေါ်တဲ့စွမ်းအားတွေ ရဖို့ ကိုယ့်ထက်အရင်
ဝိညာဉ်လောကကို ရောက်နေသူတွေဆီမှာ အတုယူရတယ်ကွ”

ထိုစကားကြားသောအခါ နီမောင်မှာ များစွာစိတ်ဝင်
စားမိလေသည်။

“အဲဒီလို အတုယူရင်ကော ရလား”

“သူတို့ကတော့ ဝိညာဉ်စွမ်းအား အသုံးပြုပုံတွေကို
လွယ်လွယ်နဲ့ ဘယ်ပေးချင်ပါ့မလဲ။ ကိုယ့်ဘာသာ ကြည့်ပြီး
နည်းနာယူပြီး လေ့ကျင့်ရတာပေါ့။ ဝိညာဉ်လောကသား အတော်
များများကတော့ အဲဒီလို သင်ယူမှု မပြုကြပါဘူး။ ရောက်တဲ့ဘဝ
မှာ ဖြစ်သလို နေကြတာပါပဲ။ အချို့ကျတော့လဲ သက်ဆိုင်သူတွေ

ဘ ပေးဝေတဲ့ အမျှအတန်းတွေကိုပဲ မျှော်လင့်နေကြတယ်။ အဲဒီ
လို အမျှရရင် ကောင်းရာဘုံဘဝတစ်ခုခုကို သွားကြဖို့ စောင့်နေ
ကြတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ အမျှအတန်း မရဘဲ တစ်လည်လည် နေကြ
ရတဲ့ဝိညာဉ်တွေ မရေမတွက်နိုင်အောင် ရှိနေကြတယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ နီမောင်စိတ်ထဲမှာ များစွာ
ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွားမိလေသည်။

“အဲဒီလို လေ့ကျင့်ရင်တော့ စွမ်းအားတွေ ရနိုင်သလား”

“ရနိုင်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် တဖြည်းဖြည်းနဲ့တော့
ကြိုးစားလေ့ကျင့်ရတာပေါ့”

“ဘယ်လိုမျိုးလဲဆိုတာ တစ်ခုလောက် ပြောပါလား”

“ဝိညာဉ်ဆိုတာ ရုပ်ခန္ဓာ မရှိတဲ့ သီးခြားရုပ်တစ်ခုပါပဲ။
ရုပ်ရောနာမ်ရော တွဲနေတာ လူတိုင်း မြင်နိုင်ပေမယ့် ရုပ်မရှိဘဲ
ခေါ်ကြီးသက်သက်ကိုတော့ သာမန်လူတွေ မမြင်ရသလို
အကောင်အထည်လဲ မရှိတော့ဘူး”

ဤနေရာတွင် သီးခြားဖော်ပြရလျှင် ရုပ်နှင့်နာမ် တွဲနေ
ပြီး သာမန်မျက်စိများဖြင့် မြင်တွေ့ရသောခန္ဓာမှာ ရူပက္ခန္ဓာဟု
ခေါ်သည်။ သာမန်မျက်စိနှင့် မမြင်နိုင်ဘဲ မြူမူနုန်းများကဲ့သို့ ဝေဝေ
ခိုင်ခိုင်နေသောခန္ဓာမှာ ဝေဒနက္ခန္ဓာ သို့မဟုတ် ဇောတိခန္ဓာဟု
ခေါ်သည်။

ဇောတိခန္ဓာမှာ နတ်ဗြဟ္မာ စသည်တို့မှ ပရလောက
သားများတိုင်အောင် ပါဝင်လေသည်။

အမှန်တော့ သာမန်မျက်စိဖြင့် မြင်ရသော ရုပ်ကြမ်းခန္ဓာ

(ရူပက္ခန္ဓာ)မှာ မှီခိုတွယ်ကပ်နေသော သာမန်မျက်စိနှင့် မမြင်နိုင်သည့် ဝေဒနက္ခန္ဓာဟု ခေါ်သည့် ဇောတိခန္ဓာတစ်ခု ရှိလေသည်။ ရုပ်နှင့်ဝိညာဉ်တို့မှာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အမှီသဟဲ ပြုကာ ဖြစ်တည်ပေါ်ပေါက်နေခြင်းဖြစ်၏။

မှီခိုနေသောရုပ်ခန္ဓာ ပျက်စီးသွားပါက မှီခိုနေသည့် နာမ်ခန္ဓာမှာလည်း ရစ်ဘီးမှ ကြီးပြတ်သွားသော စွန်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ လွင့်မောသွားရလေသည်။

“အဲဒီလို အတွယ်အတာ မရှိသည့် ဝိညာဉ်ဘဝမှာ အရာဝတ္ထုတစ်ခုခုကို ထိဖို့ကိုင်ဖို့တောင် မလွယ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဆန္ဒပြင်းပြလို့ ကြိုးစားရင်တော့ ဘာမဆို ရနိုင်ပါတယ်။ အခုဆိုရင် ငါ မင်းရဲ့ဝိညာဉ်နဲ့ တွေ့လို့ရပြီး ပြောချင်တာတွေ ပြောလို့ရနေပြီ”

“အခု ခင်ဗျားကို မြင်နေရတာ ကြားနေရတာတွေက တကယ်မဟုတ်ဘူးလား”

“မင်းအိပ်ပျော်နေတဲ့အချိန်မှာ မင်းရဲ့ဝိညာဉ်က အပြင်ကို ရောက်နေတယ်။ ငါက သူနဲ့ တွေ့ပြီး ပြောချင်တဲ့စကားတွေ ပြောနေတာပါ။ အဲဒီလို ပြောနေတာတွေကို မင်းရဲ့ဝိညာဉ်က သူမြင်တာ ကြားတာတွေကို မင်းဆီ ပြန်ပြီးသတင်းပို့ပေးနေတာပါ”

ထိုအခါမှပင် သေဆုံးသွားသော ထွန်းခမ်းပုံရိပ်ဝိညာဉ်မှာ ပြင်ပ၌ တွေ့နေရခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ အိပ်မက်ထဲမှာ ဝိညာဉ်ချင်း တွေ့နေရခြင်းဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်ရလေသည်။

“ငါ မင်းကို သတိပေးစရာတွေလဲ ရှိသေးတယ်”

“ဘာတွေလဲဗျ. . . ပြောပါဦး”

“တခြားတော့ မဟုတ်ဘူး။ မင်းက ငါနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတွေမှာ ပါနေတော့ ရန်သူတွေက မင်းကို ရန်ငြိုးဖွဲ့နေကြတယ်။ နောက်ဆုံး မင်းအသက်ကို သတ်ဖို့တောင် ကြံစည်နေကြတယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ မကြောက်ပါဘူး”

“မကြောက်ပေမယ့် သတိရှိဖို့တော့ လိုတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့တွေ မင်းတို့ကို အန္တရာယ် မပေးနိုင်အောင် ငါ တားဆီးပေးပါမယ်”

“ခင်ဗျားက ဝိညာဉ်ဘဝ ရောက်နေပြီး အခုလို တားဆီးပေးလို့ ရပါ့မလား”

“အခု စွမ်းအားတွေ ရနေပြီဆိုတော့ သူတို့ကို ပြန်ပြီး ဒုက္ခပေးလို့ရနေပြီ။ သူတို့က ငါ့ကို နောက်တစ်ခါ သတ်လို့မရတော့ဘူး။ ဒီတစ်ခါ ငါက ပြန်သတ်ရမယ့်အလှည့် ရောက်နေပြီ”

ထိုသို့ပြောပြီး ထွန်းခပ်ဝိညာဉ်က ထိုနေရာမှ ပြန်ထွက်သွားရန် ပြင်လေရာ နီမောင်က လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ကျွန်တော်ကြည့်ချင်တယ်”

“မကြည့်ချင်ပါနဲ့ကွာ. . . မတင့်တယ်တော့ပါဘူး”

“ကျွန်တော်မကြောက်ပါဘူး။ ပြလို့ရရင် ပြပါ”

ဟု ပြောသောအခါ ခြုံထားသောအဝတ်မဲကြီးကို ဖယ်၍ပြရာ လူ့ဘဝနှင့် မတူတော့ဘဲ ပုံပျက်ပန်းပျက်ဘဝမျိုးဖြင့်

များစွာကြောက်ရွံ့ဖွယ်ရာဖြစ်နေချေပြီ။

ထိုသို့ပြပြီး နေရာမှ တရွေ့ရွေ့ ပြန်ထွက်သွားရာ အတန်ကြာတော့ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ နီမောင်လည်း အိပ်မက်မှ ပြန်နိုးလာသည်။

သူသည် ဆန်းကြယ်လှသော အိပ်မက်အကြောင်းကို ပြန်လည်တွေးတောကာ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

အခန်း(၁၃)

ချစ်ခြင်းဖြင့် ဆက်သွယ်သည့်စိတ်အာရုံ

တစ်နေ့သ၌ နံနက်ပိုင်းအချိန်တွင် နီမောင်တစ်ယောက် ဈေးဆိုင်မှာ ရှိနေစဉ် ထူးထူးခြားခြား ဈေးဝယ်သူတစ်ယောက် ရောက်လာလေသည်။

အခြားသူမဟုတ်ပေ။ ရွာတော်ရွာမှ စောဒေဝီပင် ဖြစ်ပေသည်။

သူမသည် ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်ပင် ဝတ်စားဆင်ယင်ထားပြီး

ဆံပင်ကို တစ်ပတ်လျှို ထုံးထားလေသည်။

“အော်... စောဒေဝီပါလား၊ ဘယ်က လှည့်လာတာလဲဟင်”

“ကျွန်မ ကိုနီမောင်ဆီကိုပဲ လာခဲ့တာပါ”

“ဘာကိစ္စများ ရှိလို့လဲဟင်”

“ကျွန်မအမေ အတော်ကလေး နေမကောင်းဖြစ်နေလို့ ဆေးဆရာ လာခေါ်တာပါ။ အဲဒါ ကိုနီမောင်အနေနဲ့ ဆေးဆရာကြီး ရှိတဲ့ဆီကို တစ်ဆိတ်လောက် လိုက်ပို့ပေးပါ”

နီမောင်မှာ ဘယ်လိုပြန်ပြောရမှန်း မသိတော့ပေ။

စောဒေဝီ မျက်နှာအမူအယာ ကြည့်တော့လည်း တကယ်ကို ပူပင်သောက ရောက်နေဟန် ရှိပေသည်။ တစ်ရွာတကျေးက လာရောက်အကူအညီတောင်းပြန်တော့လည်း အကူအညီ မပေးလို့ကလည်း မကောင်းပေ။

“ကျွန်တော် ဆရာကြီးဆီကို လိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

ဟု ပြောကာ စောဒေဝီနှင့်အတူ ရွာထဲသို့ ထွက်လာလေသည်။ နီမောင်တို့နှစ်ယောက် အတူတွဲ၍ လျှောက်လာသော အခါ ရွာထဲက လူအများက တအံ့တဩနှင့် ကြည့်ကြလေသည်။ စောဒေဝီကို အချို့က သိသူရှိသလို အချို့ကလည်း မမြင်ဖူးကြပေ။

အချို့ကလည်း နီမောင်နှင့် ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီသည်ဟု တိုးတိုးပြောသည်။

ဦးဗန်ကောင်းအိမ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ များစွာ

အံ့ဩနေဟန်ရှိသည်။ ဖိုထိုးနေသောအခန်းထဲမှ ထလာသည်။

“နီမောင်ပါလား... သူက ဘယ်သူလဲ၊ ငါ သူ့ကို မြင်ဖူးသလိုပဲ၊ နေပါဦး... ရွာတော်က ဒေါ်မင်းဇာရဲ့သမီး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ ကျွန်မ ဒေါ်မင်းဇာရဲ့သမီးပါ”

“ဘာကိစ္စရှိလို့များလဲကွဲ့”

“အမေ အတော်ကလေး နေမကောင်းဖြစ်နေလို့ ဆရာကြီး လိုက်ကြည့်ပေးစေချင်လို့ လာခေါ်တာပါ”

ဦးဗန်ကောင်းက နီမောင်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ရောဂါအတော်ဖြစ်နေသလား”

“အိပ်ယာထဲမှာ မထနိုင်အောင် ဖြစ်နေလို့ပါ”

ဦးဗန်ကောင်းက ဦးခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ... ဆေးဆရာဆိုတော့လည်း ရောဂါဖြစ်နေတဲ့လူက အားကိုးတကြီးနဲ့ လာခေါ်ရင် လိုက်ကုပေးရမှာပေါ့၊ နီမောင် မင်းပါ လိုက်ခဲ့ပါလား”

ဟု ပြောကာ ဆေးလွယ်အိတ်နှင့် လိုအပ်သောပစ္စည်းများကို ယူဆောင်ပြီး စောဒေဝီနှင့်အတူ ရွာတော်သို့ လိုက်ခဲ့ကြသည်။

ရွာတော်ရွာမှာ မောက္ခတော်ချောင်းဖျားပိုင်းမှာ ရှိသော ကြောင့် ခရီးမဝေးလှပေ။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်သွားကြရာ နောက်ဆုံး ဒေါ်မင်းဇာတို့ နေ

သောအိမ်သို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။

ဒေါ်မင်းဇာက အိပ်ယာပေါ်မှာ လှဲနေလေသည်။

“အမေ . . . မောက္ခတော်က ဆေးဆရာကြီး လိုက်လာပါတယ်”

မျက်လုံးတစ်ချက် ဖွင့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဦးဗန်ကောင်းက မနီးမဝေးမှာ ထိုင်ပြီး ရုပ်အခြေအနေကို အကဲခတ်သည်။

ရောဂါလက္ခဏာ မတွေ့ရပေ။

“ကျုပ်စမ်းကြည့်လို့ရမလား”

ခေါင်းညိတ်ပြသဖြင့် လက်ဖျားမှ သွေးကို စမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဒေါ်မင်းဇာ ခင်ဗျားလဲ ဓါတ်ပညာကို အတော်ကလေး ကျွမ်းတယ်လို့ သတင်းကြားပါတယ်။ ဘာကြောင့် အခုလို လုပ်ရတာလဲ”

“ဘာများလုပ်မိလို့လဲ ဆရာရဲ့”

“ခင်ဗျား ဓါတ်မှားပြီး စားသောက်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ ကျုပ်တို့ မလာခင် နို့တစ်ခွက်များ သောက်ထားမိသလား”

ခေါင်းညိတ်သည်။

“ခင်ဗျားနေမကောင်းဖြစ်နေတာ သုံးရက်ရှိနေပြီ။ ဒီနေ့ကတော့ ကိုးနာရီအချိန်မှာ ခေါင်းကနေ ရေလောင်းချိုးပြီး နွားနို့တစ်ခွက် မော့သောက်လိုက်တာနဲ့ ရောဂါအားလုံး ပျောက်ရမယ် ဆိုပြီး လုပ်ခဲ့တာမဟုတ်လား”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဒေါ်မင်းဇာ၏မျက်နှာအမူအယာ ချက်ချင်းပြောင်းသွားလေသည်။

ဦးဗန်ကောင်းအပေါ်မှာလဲ ယုံကြည်လေးစားမှု ရှိသွားဟန် တူလေသည်။ နေရာမှ ထရန် ပြင်သဖြင့် စောဒေဝီက နောက်မှ ဖေးမပေးရသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ဆရာပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ”

“ဒါပေမယ့် ဓါတ်သဘောအရ ခင်ဗျားသောက်ရမှာက နွားနို့ဆိုပေမယ့် တကယ်သောက်လိုက်မိတာက ကျွဲနို့ဖြစ်နေတော့ ရောဂါနှစ်ဆတိုးသွားပြီး အခုလို ပုံလဲကျသွားတာပါပဲ” ထိုအခိုက် စောဒေဝီက ဝင်ပြောပြလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီးရယ်၊ အမေက နွားနို့ရှာခိုင်းလို့ ကျွန်မလဲ ရွာထဲ သွားပြီး နွားနို့ရှာပါတယ်။ ပေးလိုက်တဲ့လူက လည်း နွားနို့ဆိုပြီး ပေးလိုက်တာပါပဲ။ သောက်ပြီးမှပဲ အမေက နွားနို့မဟုတ်မှန်း သိရတော့တာပါပဲရှင်”

တကယ်တော့ ဒေါ်မင်းဇာမှာ ရောဂါဝင်နေချိန်ဖြစ်သဖြင့် နွားနို့ ကျွဲနို့ ခွဲခြားရန် မေ့လျော့သွားခြင်းကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ကျွန်မ သောက်လိုက်မိပြီးမှ နွားနို့မဟုတ်ဘဲ ကျွဲနို့မှန်း သိလိုက်ရတော့တာပါပဲ။ ဓါတ်ပညာဆိုတာ လွန်သွားပြီးရင် ပြန်နှုတ်လို့မရတော့တာမို့ သေဖို့သာ ရှိပါတော့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးက ကျွန်မလိုပဲ ဓါတ်ပညာ တတ်ကျွမ်းသူမို့ မျှော်လင့်ချက် ရှိရင်ရှိနိုင်သေးတာမို့ ကျွန်မသမီးကို အခေါ်လွှတ်လိုက်ရ

တာပဲ”

ဦးဗန်ကောင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကျွန်မတို့လို ဓါတ်မှားတဲ့ ရောဂါသည်တွေကို သာမန် ဆေးဆရာတွေ ကုလို့မရပါဘူး။ ဒီနယ်မှာလဲ ဓါတ်ပညာ ကျွမ်းကျင်တာ ဆရာကြီးတစ်ယောက်သာ ရှိတာမို့ ကျွန်မကို ကယ်တင်ပေးပါ”

ဟု တောင်းပန်ပြောဆိုလေသည်။

ပေါက်ပင်ကိုင်းကိုင်း

ဘာဖြစ်လို့ ကိုင်းရတယ်

ဗျိုင်းနားလို့ ကိုင်းရတယ်

ဗျိုင်းဘာလို့နားရတယ်

ငါးပေါ်လို့နားရတယ်

ငါးဘာလို့ပေါ်ရတယ်

ကျွဲလူးလို့ပေါ်ရတယ်

ကျွဲဘာဖြစ်လို့လူးရတယ်

ဖြူတ်ကိုက်လို့လူးရတယ်

ဖြူတ်ဘာဖြစ်လို့ကိုက်ရတယ်

မိုးရွာလို့ကိုက်ရတယ်

မိုးဘာဖြစ်လို့ရွာရတယ်

ဖားအော်လို့ ရွာရတယ်

ဖားဘာဖြစ်လို့အော်ရတယ်

မြွေကိုက်လို့အော်ရတယ်

မြွေဘာဖြစ်လို့ကိုက်ရတယ်

ဝမ်းဟာလို့ကိုက်ရတယ်

(အချို့စာသားတွင် ငါ့ဝမ်းပူဆာ မနေသာလို့ ကိုက်ရတယ်ဟု ဖော်ပြထားသည်)

ထိုလင်္ကာသည် ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ် ကျောင်းသားဘဝက သင်ခဲ့ရသော လင်္ကာပင်ဖြစ်၏။

ထိုလင်္ကာကို နှုတ်တိုက် အရကျက်ခဲ့သော်လည်း ရှင်းနေသည့်အဓိပ္ပါယ်လောက်သာ သိရပြီး အတွင်းအနက်အဓိပ္ပါယ်ကိုတော့ မသိခဲ့ရပေ။

ထိုနှင့်အလားတူ အလင်္ကာတစ်ခုလဲ ရှိသေးသည်။

ကလေးများ ဆော့ကစားရာမှာ ဆိုကြသောကဗျာပင်ဖြစ်၏။

“တစ်ပြားနှစ်ပြားလင်ပန်းပြား

ပြားလားစက္ကပလံဖြူ

ထူထူထဲထဲပိုးတောင့်တဲ

ကျွဲရေသောက်နွားရေသောက်

ဒေါင်ဒင်နင်တစ်ဖက်ငါတစ်ဖက်

ထွက်လိုက်ကြစို့ သူငယ်ချင်းရေ. . . ”

ဟူသောလင်္ကာဖြစ်၏

အမှန်တော့ ထိုလင်္ကာမှာ ငွေလုပ်ရန်အတွက် ညွှန်းထားသောလင်္ကာပင်ဖြစ်၏။

(ထိုလင်္ကာနှင့် ငွေပြုလုပ်ပုံကို အခြားစာအုပ်တစ်အုပ်၌

ဖော်ပြပေးခဲ့ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အသေးစိတ် မဖော်ပြတော့ပေ)
ထိုကဲ့သို့ 'ပေါက်ပင်' ကဗျာလင်္ကာမှာလဲ သာမန်ရွတ်ဆို
ရန် ကောင်းအောင် ရေးသားခဲ့ခြင်း မဟုတ်ဘဲ ဓါတ်ပညာများကို
နိမိတ်ပြကာ ရေးသားခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ပေါက်ပင် ဘာကြောင့် ကိုင်းရတယ်

ဗျိုင်းနားလို့ ကိုင်းရတယ်ဆိုသောအဓိပ္ပါယ်မှာ ရုပ်ကနေ
ခိုက်တတ်သော ကက်ကင်းဓါတ်သဘောကို ညွှန်ပြခြင်းဖြစ်၏။

ဆူညံစွာ အော်ဟစ်နေသော ဘဲအုပ်ပေါ်သို့ ပြာပက်
လိုက်ပါက အသံတိတ်သွားခြင်းမှာ ခိုက်တတ်သော ကက်ကင်း
ဓါတ်သဘောပင်ဖြစ်၏။

ဗျိုင်းဘာကြောင့်နားရတယ်

ငါးပေါ်လို့နားရတယ်

ဟူသောအဓိပ္ပါယ်မှာ အောက်အရပ်မှ ထွက်သော ငါး
ချဉ်ကို အပူရှိန်ပြင်းသော အညာအရပ်သို့ ယူသွားပါက ကြာကြာ
အထားမခံဘဲ ပစ်လိုက်ရသည်။

ငါးချဉ်အိုး အလယ်တည့်တည့်မှာ လက်ပံသားကို
စောက်ထိုးစိုက်ပြီး ယူသွားပါက ရက်ကြာသော်လည်း ငါးချဉ်
အရသာ မပျက်ဘဲ စားသုံးနိုင်သည်။

ငါးဘာကြောင့်ပေါ်ရတယ်

ကျွဲလူးလို့ ပေါ်ရတယ်

ဟူသောအဓိပ္ပါယ်မှာ ဖန်ဘူးဆိုတဲ့ပုလင်း ဖွင့်မရလျှင်
ငွေဒင်္ဂါးနှင့် တီးရုံနှင့် အဖုံးပွင့်သည်။

ငှက်ပျောပင်ကို အဖျားဖြတ်ပြီး မိုးကြိုးသွား တင်ထားပါ
က အညွန့်မထွက်တော့။

နာနတ်ပင် စိုက်လျှင် တူရွင်းဖြင့် တစ်ချက်တူးက
တစ်နှစ်ကြာမှ အသီးသီးသည်။

နှစ်ချက်တူးလျှင် နှစ်နှစ်ကြာမှ အသီးသီးသည်။

ငှက်ပျောခိုင် အခိုးခံရလျှင် ခုတ်သွားသောအညှာကို
ချေးသုတ်ထားပါက ခိုးသွားသော ငှက်ပျောသီးခိုင်မှာ ဘယ်
တော့မှ မမှည့်တော့ပေ။

အထက်ဖော်ပြပါအချက်အချို့မှာ ဓါတ်ပညာနှင့် သက်
ဆိုင်သော လျှို့ဝှက်ချက်များပင်ဖြစ်၏။ ဓါတ်ပညာမှာ ပညတ်နှင့်
ပရမတ်ကို အရင်းခံသောပညာမျိုးဖြစ်၏။ ဓါတ်ကို ခွဲခြားရာ၌
လည်း သင်္ခတဓါတ်နှင့်၊ အသင်္ခတဓါတ်ဟူ၍ နှစ်မျိုးကွဲပြားသည်။

သင်္ခတဓါတ်သည် အဝိဇ္ဇာမာနပညတ်၊ သမုတိပညတ်
ဖြစ်၍ လောကီတရားအရ "လောကဓါတ်" ဖြစ်သည်။ အသင်္ခတ
ဓါတ်သည် ဝိဇ္ဇာမာနပညတ် ဖြစ်သဖြင့် ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အဟာရ
အကြောင်းလေးပါးတို့မှ ပြုပြင်ခြင်း ကင်း၏။

သင်္ခါရမှ လွတ်၏။

အသင်္ခတဓါတ်သည် မမြင်နိုင်သောဓါတ်ဖြစ်၏။

သင်္ခတဓါတ်မှာ အဝိဇ္ဇာမာနပညတ်ဖြစ်၍ ကံစိတ်ဥတု
အာဟာရလေးပါးတို့မှ ပြုပြင်ခြင်း မကင်းသော သင်္ခါရနယ်
အတွင်းမှ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်း အကြောင်းကြောင့် သင်္ခတဓါတ်
မည်၏။

သို့ကြောင့် လောကုတ္တရာမှ သင်္ခါရ လွတ်ရာခါတ်၊
ပိန္နဲ၊ ဆေးဝါး စားစရာ မရှိပေ။

လောကီမှာသာ ဆေးဝါးစားစရာ ရှိသည်။

ထိုသို့ခွဲခြားသိမှာသာ ဆေးပညာနှင့်ခါတ်ပညာကို
ခွဲခြားသိနိုင်ပေသည်။

(ထိုအကြောင်းများမှာ သုတဆိုင်ရာအကြောင်းများ ဖြစ်
သောကြောင့် ဝတ္ထုသဘော လေးလံသွားမည်ဖြစ်သဖြင့် မဖော်ပြ
တော့ပြီ)

“ကောင်းပြီလေ... ခင်ဗျားရဲ့အသက်ကို ကျုပ်တတ်
စွမ်းသမျှ ကယ်တင်ပေးပါမယ်၊ တကယ်လို့ ကုသိုလ်ကံက
အကြောင်းတိုက်ဆိုင်ရင်လဲ အသက်ချမ်းသာရာ ရမှာပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောကာ နီမောင်နှင့်စောဒေဝီတို့ကို အပြင်သို့ ထွက်
ခိုင်းပြီး ခါတ်ခိုက်နေသောသူကို ခါတ်ပညာနှင့် စတင်ကုသပေး
လေတော့သည်။

နီမောင်နှင့်စောဒေဝီတို့ အပြင်သို့ ထွက်လာကြပြီး စော
ဒေဝီက အစားအသောက်များနှင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးသော်လည်း
နီမောင်က ဘာတစ်ခုမှ မစားသောက်ပေ။

ထိုအခြေအနေကို စောဒေဝီကလည်း သဘောပေါက်
သည်။

“ကျွန်မအမေရဲ့အသက်ကို လာပြီးကယ်တင်ပေးတဲ့
ကျေးဇူးရှင်တွေကိုတော့ ယုတ်မာတဲ့စိတ်ထားမျိုးနဲ့ မလုပ်ပါဘူး၊
ကျွန်မ ကျွေးတဲ့အစားအသောက်တွေက သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ပါ။

ဘယ် ကိုနီမောင်၊ စိတ်ချလက်ချနဲ့သာ စားပါ”

ထိုသို့ပြောသဖြင့် နီမောင်က အားနာလာသောကြောင့်
အနည်းငယ် စားသောက်လေသည်။

“ကျွန်မ ကိုနီမောင်ကို တောင်းပန်စရာ ရှိပါတယ်”

“ဘာများလဲ”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ကိုနီမောင်အပေါ်
မှာ အထင်လွဲပြီး စိတ်ကွက်ခဲ့တာ ရှိပါတယ်၊ ဒီအတွက် တောင်း
ပန်ချင်တာပါ”

“ကျွန်တော် စောဒေဝီအပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှ သဘော
မထားပါဘူး”

“ဒါထက် မေးရဦးမယ်၊ ကိုနီမောင်နဲ့ မြဲနင်းဖြူတို့က
အတော်ရင်းနှီးကြသလားဟင်”

“ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်းတွေပါပဲ၊ တစ်ယောက်
အကြောင်းရှိရင် တစ်ယောက်က အကူအညီပေးရတာတော့
နိတာပေါ့”

ထိုစကားကြားသောအခါ စောဒေဝီမျက်နှာပေါ်မှာ
အပြုံးရိပ်ကလေးများ ပေါ်သွားလေသည်။

“ဒါထက် ကိုနီမောင်... စိတ်စွမ်းအားလေ့ကျင့်မှုတွေ
လုပ်ဖူးသလားဟင်”

“ဆရာကြီးက ခိုင်းလို့ အတန်အသင့်တော့ လုပ်ခဲ့ဖူးပါ
ဘယ်”

“ကျွန်မလည်း ဝါသနာပါလို့ လုပ်ကြည့်နေတယ်၊ ကိုနီ

မောင်နဲ့ကျွန်မ စိတ်ချင်း ဖလှယ်ကြည့်ရအောင်”

ထိုစကားကြားသောကြောင့် နီမောင်မှာ အနည်းငယ် အံ့ဩသွားသည်။ စောဒေဝီ ပြောသောစကားမှာ သူ မကြားဖူး သေးသော ဝေါဟာရဖြစ်သည်။

“စိတ်ချင်း ဖလှယ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲဟင်”
အရိုးခံအတိုင်းပင် မေးလိုက်သည်။

“စိတ်ချင်း ဖလှယ်တယ်ဆိုတာ တစ်ယောက်ရဲ့အတွင်း စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သိအောင် ကြိုးစားတဲ့နည်း ပါပဲ။ စိတ်တည်ငြိမ်ပြီး စိတ်စွမ်းအား ရှိရင် ရနိုင်ပါတယ်”

စောဒေဝီက အေးဆေးသောအမူအယာနှင့် ပြောနေ သော်လည်း နီမောင်စိတ်ထဲမှာတော့ ၎င်းကို စိန်ခေါ်နေသကဲ့သို့ ထင်မိသည်။

“ကောင်းပြီလေ... ကျွန်တော်လည်း အတွေ့အကြုံ ရအောင် စမ်းကြည့်ကြတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက်မှာတော့ စောဒေဝီက နီမောင်ကို သီးခြား ပြုလုပ်ထားသော အခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ခေါ်သွားလေသည်။ ထိုအခန်းမှာ အခန်းတံခါး ပိတ်လိုက်သည်နှင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ် သက်သောအခန်း ဖြစ်သည်။

အခန်းအတွင်း၌ မည်သည့်ပစ္စည်းမှ မရှိပေ။

အတွင်းမှာ လူတစ်ယောက် ထိုင်ရုံသာ ထိုင်ခုံကလေး နှစ်ခု ရှိသည်။ လဲမှို့ထည့်ထားပြီး အဝတ်ကြမ်းစနှင့် ထိုင်ခုံသဖွယ်

ချုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

နီမောင်က တစ်ခုမှာ ထိုင်ပြီး စောဒေဝီက သူနှင့် မျက် နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လေသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လေးပေခန့်သာ ကွာဝေးသေးသည်။

“ကဲ... စလိုက်ကြရအောင်”

စောဒေဝီက အပြုံးကလေးနှင့် ပြောပြီး မျက်လုံးမှိတ် သွားသောကြောင့် နီမောင်ကပါ မျက်လုံးမှိတ်လိုက်သည်။ သူ သည် စိတ်စွမ်းအား လေ့ကျင့်မှုနှင့် မစိမ်းလှပေ။ ဦးဗန်ကောင်း ထံမှ နည်းနာယူ၍ လေ့ကျင့်ထားသောကြောင့် အတန်အသင့် ခရီးရောက်နေပေပြီ။ ၎င်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ထူးခြားသော အာရုံခံစားမှုကို စတင်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ထူးခြားသော စိတ်ခံစားမှုဆိုသည်ကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာ နှင့် (Extrasensory Perception) အတိတ်ထရာဆင်းစရိ ပါစက် ရှင်းဟု ခေါ်သည်။

အတိုကောက်အားဖြင့် အီးအက်စ်ပီ(ESP) ဟူ၍ သုံးစွဲ ကြသည်။ အဓိပ္ပါယ်ကတော့ သာမန်အာရုံခံစားမှုအင်္ဂါများကို အသုံးမပြုဘဲ ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင် မှန်းဆတွက်ချက်ခြင်းကို လည်း အသုံးမပြုဘဲနှင့် သိရှိရသော အသိတရားဟူ၍ပင်ဖြစ် သည်။

စိတ်စွမ်းအား၏ထူးခြားသောသွင်ပြင်တစ်ခုဟုလည်း ဆိုနိုင်ပေသည်။

စိတ်စွမ်းအင် အသုံးချခြင်းကို အချို့က မှော်အောင်

သည်ဟု ယူဆကြသည်။ သို့သော် မဟုတ်ပေ။

ကြိုတင်မသိသေးသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လာမှုကို ကြည့်ရှုနှင့် စိတ်ထဲမှာ ထင်မြင်လာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဥပမာ တယ်လီဖုန်းသံ မကြားရသေးခင်မှာ မည်သူတော့ဖြင့် ငါ့ဆီကို တယ်လီဖုန်း ဆက်တော့မှာပဲဟု စိတ်ထဲမှာ ပေါ်လာခိုက်မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ထိုလူဆီမှ တယ်လီဖုန်းသံ မြည်လာခြင်းပင်ဖြစ်၏။

စိတ်စွမ်းအားရှိပုံမှာလည်း အမျိုးမျိုးရှိကြသည်။ အချို့က မွေးရာပါ ပါရမီကြောင့် ရသည်။ အချို့ကတော့ လေ့ကျင့်မှုဖြင့် ထူးခြားသောစိတ်စွမ်းအားကို ရရှိသည်။ အနောက်တိုင်းပညာရှင်များက စိတ်အာရုံခံစားမှုနှင့် ပတ်သက်၍ အဓိက သုံးမျိုးခွဲခြားပြသည်။

တယ်လီပသီ (Telepathy) ခေါ် စိတ်ချင်းဆက်သွယ်မှု၊ ကလယ်ယာဗွိုင်းယင့်စ် (Clair Voyance) ခေါ် အမြင်ရခြင်းဟု ခေါ်သော ဒိဗ္ဗစက္ခု၊ ပရီကော့ဂနစ်ရှင်း(Precognition) ဟု ခေါ်သည့် ကြိုတင်သိထားခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်သည်။

အိပ်မက်ချင်း ဆက်သွယ်မှု၊ သေဆုံးပြီးသူများနှင့် စိတ်ချင်း ဆက်သွယ်မှု၊ ဝေးလံသောနေရာများမှ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စိတ်ချင်း ဆက်သွယ်မှုများလဲ ထိုအထဲ၌ အကြီးဝင်လေသည်။

ယခု နီမောင်နှင့်စောဒေဝီတို့မှာလည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မျက်နှာချင်းဆိုင်အနေအထား ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်လျက် တစ်ဦးစီ စိတ်အာရုံ၌ ဖြစ်ပေါ်နေမှုများကို တစ်ဦးက သိရှိရန် ကြိုးစားနေ

ကြလေသည်။ အခန်းတစ်ခုလုံးမှာလည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေသည်။

အတန်ကြာတော့ ၎င်းတို့နှစ်ဦး၏စိတ်အာရုံအသီးသီး၌ အသံမရှိသော စကားလုံးများ ပေါ်လာတော့သည်။

“ရှင် ကျွန်မကို စိတ်မဝင်စားဘူးလား၊ ရှင့်မျက်စိထဲမှာ ကျွန်မကို လှတယ်ချောတယ်လို့ မထင်မိဘူးလား၊ ရှင့်စိတ်ထဲမှာ မြဲနှင်းဖြူဆိုတဲ့ မိန်းကလေး ရှိနေတယ် မဟုတ်လား၊ ဪ... ရှင်က ကျွန်မတို့ကို စုန်းကဝေ ပညာတတ်တဲ့ အောက်တန်းစားတွေလို့ ထင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ တကယ်တော့ ရှင်ထင်သလို ကျွန်မတို့သားအမိက စုန်းကဝေပညာ မတတ်ကြပါဘူး၊ ဘယ်လို... ကျွန်မတို့သားအမိက မောက္ခတော်ရွာက ဦးကျော်ခေါင်ကို အပိုင်သိမ်းဖို့အတွက် တပည့်လက်သားတွေနဲ့ အကောက်ကြံနေတယ်ဆိုတာ ရှင်သိနေတယ် ဟုတ်လား၊ ထွန်းခနဲ ဦးကျော်ခေါင်သား စောဝေ သေတာ ကျွန်မတို့လက်ချက်ဆိုတာ သိနေတယ်၊ တစ်နေ့ကျရင် ဒီအမှုတွေ ပေါ်ပြီး ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ တစ်နေ့ကျရင်တော့ ဒီကိစ္စတွေ ရဲ့အဖြေပေါ်လာမယ်ဆိုတာတော့ ရှင့်စိတ်အာရုံထဲမှာ သိစေချင်တယ်။

ရှင် တကယ်ပဲ စိတ်အာရုံစွမ်းအား ကောင်းတယ်ဆိုရင် ကျွန်မစိတ်ထဲက ပြောချင်တဲ့စကားတွေကို သိမှာပါ။ ကျွန်မ ရှင့်ကို ချစ်မိနေပြီ... စွဲလမ်းနေပြီ ကိုနီမောင်”

နီမောင်က အထိတ်တလန့်ဖြင့် မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်

သည်။ သူကြည့်လိုက်သည့်အချိန်မှာ စောဒေဝီက မျက်လုံးမှိတ်ထားကာ ငြိမ်သက်စွာပင် ရှိနေသည်။

ယခုအခိုက်အတန့်တွင် သူ့မျက်နှာလေးမှာ အပြစ်ကင်းစင်လျက်ရှိနေသည်။

နီမောင်က စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေစဉ်မှာ စောဒေဝီ၏ မျက်လုံးက ဖျတ်ကနဲ ပြန်ဖွင့်လာသောကြောင့် အကြည့်ချင်း ဆုံသွားသည်။

စောဒေဝီက တစ်ချက်ပြီးပြပြီး ဘာမှ မမေးတော့ပေ။ ထိုသို့ မမေးခြင်းကပင် နီမောင်အနေနှင့် အနေရခက်သွားလေတော့သည်။

အခန်း (၁၄)

မေတ္တာဖြန်း၍ ပွင့်လန်းသောပန်းများ

မဟာမြိုင်တောစပ်တစ်လျှောက်မှာ ရှိသော ဦးကျော်ခေါင် ပိုင်သည့် လယ်တဲများသို့ နီမောင်တို့တတွေ ရောက်သွားသောအချိန်မှာ တဲများအားလုံး ပြာကျနေပြီး တောက်ရိုးပုံနှင့် နွားတင်းကုပ်များသို့ပင် မီးစွဲလောင်နေသောကြောင့် ပိုင်းဝန်းငြိမ်းသတ်လိုက်ရသည်။

ထိုတဲများမှာ အစောင့်ထားသောမောင်ကြီး ငကျော်နှင့်

အလုပ်သမားများကို မတွေ့ရတော့ပေ။

ထို့ပြင် ဦးကျော်ခေါင်၏ခိုင်းခန်းအချို့ပါ ပျောက်ဆုံးနေလေသည်။

“ဘယ်သူတွေ ရှိသွားတာလဲ”

“မောင်ကြီးနဲ့ ငကျော်တို့ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

“သူတို့က ဦးကျော်ခေါင်ရဲ့အလုပ်သမားတွေ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့မှာ အကြံအစည် ရှိပုံရတယ်”

“ဒါဖြင့် နွားတွေလည်း သူတို့ ယူသွားတာ ဖြစ်မှာပဲ”

ထို့နောက် မီးများကို ငြိမ်းသတ်ပြီး ရွာသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ဦးကျော်ခေါင်အိမ် ရောက်သောအခါ နီမောင်၊ ဦးဗန်ကောင်း၊ စောထီး၊ ငမဲအောင်တို့ အပါအဝင် ရွာသားအချို့နှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြသည်။

“ဒီစကားတွေကို အရင်က ပြောရင် မယုံကြည်မှာစိုးလို့ မပြောဘဲ နေခဲ့တာပါ။ အခုတော့လည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဇာတိတွေက ပေါ်လာပြီဆိုတော့ ပြောရတော့မှာပဲ”

ဟု ဦးဗန်ကောင်းက စကားပလ္လင် ခံလိုက်လေသည်။

“ပြောသာ ပြောပါဗျာ”

“ဦးကျော်ခေါင်ဆီမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ မောင်ကြီးနဲ့ ငကျော်တို့က သာမန်မဟုတ်ဘူး၊ ရွာတော်က ဒေါ်မင်းဇာ လွတ်ထားတဲ့လူတွေပဲ”

“ဟင် . . .”

“ဟုတ်တယ်ဗျ . . . ခင်ဗျားလယ်တွေထဲက စပါးခင်းတွေ ဒီနှစ်ကျမှ ထူးထူးခြားခြား အဖျက်ဆီးခံရတာ တခြားမဟုတ်ဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်က ဦးဆောင်ပြီးတော့ လုပ်နေတာပဲ။ တောတိရစ္ဆာန်တွေ ဝင်ပြီး ဖျက်ဆီးနေသယောင် အကြောင်းပြုပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်က ခေါင်းဆောင်ပြီး ကြံစည်လုပ်ကိုင်ကြတယ်။ အဲဒီလို လုပ်ကြတဲ့အခါ အချို့ကလည်း သူတို့ဘက်ပါတယ်။ အချို့ကလည်း မသိကြဘူး။ မသိတဲ့အထဲမှာ သေသွားတဲ့ ထွန်းခလည်း ပါတယ်”

ဦးကျော်ခေါင် အပါအဝင် ရွာသားများက စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ကြသည်။

“တစ်ညတော့ စပါးခင်းထဲကို ဝင်ပြီးဖျက်ဆီးနေတာကို ထွန်းခဟာ မြင်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် တစတစနဲ့ ပေါ်မှာစိုးလို့ ထွန်းခကို သတ်ပစ်လိုက်တာပဲ”

“ဘယ်လို သတ်တာလဲဗျ”

“ငကျော်နဲ့ ထွန်းခက အတူနေတော့ မောင်ကြီးက ဟင်းလာပို့ပေးတယ်။ ဟင်းထဲမှာ ဝမ်းသွားပြီး အားကုန်သွားစေတဲ့ ဆေးခတ်လိုက်တယ်။ ငကျော်ကတော့ သူတို့လူဆိုတော့ ဆေးကြိုသောက်ထားတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးပေါ့”

“တယ်လည်း အကြံပိုင်ပါလား”

“ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ၊ ငကျော်က ဝမ်းသွားချင်ယောင် ဆောင်ပြီး တစ်နေရာက စောင့်နေတယ်။ ထွန်းခလည်း ဝမ်းသွား

ပြီး မလုပ်နိုင်ရော သူ့ကိုယ်တိုင် အိမ်သာနောက်က ဆွဲချသွားပြီး သတ်ပစ်လိုက်တယ်”

“ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်တာလဲဗျ”

“သူတို့အကြံအစည်တွေ ရိပ်မိမှာစိုးလို့ သတ်ပစ်ခဲ့တာပါ ပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့က အကြံကြီး ကြံခဲ့ကြတာကိုး”

“ဘယ်လိုအကြံမျိုးလဲဗျ”

“လယ်ကွက်ထဲက စပါးတွေ အဖျက်ဆီးခံရတော့ နောက်ထပ် အဖျက်ဆီးမခံရအောင် ရွာတော်က ဒေါ်မင်းဇာကို ခေါ်ရတယ်၊ ဒေါ်မင်းဇာက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဦးကျော်ခေါင်ကို ရအောင် ကြံစည်ခဲ့တယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ အများရှေ့မှာမို့ ဦးကျော် ခေါင်မှာ မျက်နှာမထားတတ်အောင် ရှိနေလေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် . . .

သူ့ကိုယ်တိုင်က ဒေါ်မင်းဇာအပေါ်၌ စိတ်ညွတ်ခဲ့သော ကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ဒေါ်မင်းဇာက သူ့လူတွေကိုလည်း ပြောထားတယ်၊ တကယ့်လို့ သူ့အကြံအစည် အောင်မြင်ရင် လုပ်ကိုင်စား သောက်ဖို့ လယ်တွေမြေတွေ ပေးမယ်ဆိုတော့ လူမိုက်တွေက လည်း ခိုင်းသမျှ လုပ်ကြတာပေါ့ဗျာ၊ နောက်ဆုံးတော့ သူ့ရဲ့ အကြံအစည် အောင်မြင်ခါနီးမှာ အနှောင့်အယှက်က ပေါ်လာ တော့တယ်၊ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ ဦးကျော်ခေါင်ရဲ့သား မောင်စော ဝေပဲ၊ သူက လုံးဝလက်မခံတော့ အခက်တွေ့နေကြတယ်။

နောက်ဆုံး မောင်ကြီးနဲ့ ငကျော်ကပဲ မောင်စောဝေကို တောထဲ ခေါ်လာခဲ့ဖို့ ပြောပြီး ဥပါယ်တံမျဉ်နဲ့ သတ်ပစ်လိုက်ကြတယ်”

“ဖြစ်ရလေဗျာ . . . ကျုပ်သားလေး သေရတာ ဒင်းတို့ လက်ချက်ဆိုတာ အခုမှ သိရတော့တယ်”

ဦးကျော်ခေါင်က မချီတင်ကဲ လေသံမျိုးဖြင့် ပြောလေ သည်။

“သူတို့စေတနာ သူတို့ ပြန်ပြီးအကျိုးပေးတယ်လို့ ပြောရ မှာပါပဲ၊ မောင်စောဝေ သေသွားပြီးတဲ့နောက်မှာ သူ့ရဲ့သား မောင်သက္ကလည်း သေရရှာတယ်၊ အဲဒီလို သေရတဲ့နောက်ပိုင်း မှာ ဦးကျော်ခေါင်နဲ့ ဒေါ်မင်းဇာတို့လည်း ရပ်သွားတယ်။

ပထမတော့ ဒေါ်မင်းဇာက ဆက်ကြိုးစားဖို့ ကြံစည် သေးတယ်၊ နောက်ပိုင်း ကျုပ်နဲ့ ဟောဒီက နီမောင်တို့က သူတို့ လုပ်တာတွေကို ရိပ်မိနေမှန်း သိသွားတော့ ဒေါ်မင်းဇာက တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်သွားခဲ့တယ်”

“အဲဒါတွေကို ဆရာကြီးကို ဘယ်သူက ပြောပြတာလဲ”

“သူ့အသက်ကို ကယ်ဖို့ ဆေးကုသွားတဲ့အချိန်မှာ ဒေါ် မင်းဇာကိုယ်တိုင်ကပဲ ဖွင့်ပြောခဲ့တာပါပဲ”

ထိုစကားကြားသောအခါ နီမောင်အပါအဝင် အားလုံး အံ့ဩသွားကြလေသည်။

“အဲသည်လို ဒေါ်မင်းဇာက နောက်ဆုတ်တော့မယ်မှန်း သိတော့ မောင်ကြီးနဲ့ငကျော်တို့က သူ့နဲ့ လက်တွဲဖြုတ်လိုက်ကြ တယ်၊ အဲဒီနောက်ပိုင်း သူတို့အကြောင်းတွေ ပေါ်မှာစိုးလို့

နီမောင်ကိုပါ အသေသတ်ဖို့ ကြိုးစားကြသေးတယ်”

“အတော်ယုတ်မာတဲ့လူတွေပဲ”

“အခုလည်း သူတို့အကြောင်းတွေ ပေါ်မှာစိုးလို့ တဲတွေကိုပါ မီးရှို့ပြီး ရှောင်ထွက်သွားကြပြီ။ ဒါပေမယ့် ဒီအတိုင်းတော့ အေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့ပက် ဆိုသလို တစ်ကျော့ ပြန်ဝင်လာပြီး မကောင်းကြံစည်ဦးမှာ သေချာတယ်။ ဒီတော့ ဦးကျော်ခေါင်အပါအဝင် အားလုံး သတ်နဲ့ နေကြဖို့ အရေးကြီးတယ်”

“ကောင်းပါပြီ... အခုလို သတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါထက် လယ်ကွက်ထဲမှာ ဒီအတိုင်း ပစ်ထားလို့ မရတော့ တဲပြန်ဆောက်ရမယ်။ အလုပ်သမားတွေ ပြန်ထားရမယ်။ အလုပ်သမားတွေကို စီမံအုပ်ချုပ်ဖို့ လူလည်း လိုတယ်။ ကူညီလက်စနဲ့ အကူအညီ ပေးပါဦးဗျာ”

ဟု ဦးကျော်ခေါင်က ပြောလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ ခင်ဗျား သဘောတူတယ်ဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့ တူလိုသားလို နေတဲ့ စောထီးနဲ့ ငမဲအောင်ကို တာဝန်ပေးမယ်ဆိုရင် အစစအရာရာ စိတ်ချရပါတယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ စိတ်ချရပြီပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောဆိုတိုင်ပင်ပြီး လူစုခွဲသောအခါ မြနင်းဖြူက နီမောင်ကို ခေါ်ပေးသည်။

“နီမောင် ဟိုတစ်နေ့က နင်တို့ ရွာတော်က ဒေါ်မင်းဇာ တို့အိမ်ကို သွားကြတယ်ဆို ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ... အဘနဲ့ ဆေးကုဖို့ လိုက်သွားတာ”

“နင့်ကို လာခေါ်တာ စောဒေဝီဆိုတဲ့အမျိုးသမီး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သူက နင့်ကို သဘောကျနေပုံရတယ်။ ဟိုရောက်တော့ ဘာတွေ ပြောကြသေးလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ သိချင်တာလဲ”

“အို... သိချင်လို့ မေးတာပေါ့”

“တခြားထွေထွေထူးထူးတော့ မပြောပါဘူး၊ နင်နဲ့ငါနဲ့ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲဆိုပြီး သွယ်ဝိုက်မေးရုံပါပဲ”
ထိုစကားကြားသောအခါ မြနင်းဖြူမှာ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဒီတော့ နင်က ဘယ်လိုပြန်ပြောလိုက်သလဲ”

“နင်နဲ့ငါနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါပဲလို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်”
မြနင်းဖြူမျက်နှာမှာ အလိုမကျဟန်ဖြင့် တစ်မျိုးဖြစ်သွားလေသည်။

“ဒီလိုပဲ ပြောမှာပေါ့၊ နင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း စောဒေဝီကို စိတ်ဝင်စားနေတယ် မဟုတ်လား”

“ငါ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားလို့ ဒီလိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောလိုက်တာပါပဲ။ ဒီလိုမပြောလို့ ဒါထက် ပိုပြောလို့ကော ဖြစ်မှာတဲ့လား”

“ဘယ်သိမှာလဲ”

မြနှင့်ဖြူက နှုတ်ခမ်းစုကာ မျက်နှာတစ်ဖက် လွဲသွားလေသည်။

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့အတိုင်း ပြောရရင်တော့ ဘယ်သူက မေးမေး ဒီထက်တော့ ပိုပြီးပြောချင်တာပေါ့”

“အလို... ဘယ်လိုများ ပိုပြောချင်ရပြန်တာလဲ”

“ဒီလို မြလေးရာ၊ ငါတို့က ငယ်ငယ်က ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်၊ အရွယ်ရလာတော့ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိကြပြီးတော့...”

ဆက်မပြောပဲ မြနှင့်ဖြူမျက်နှာကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်သည်။

မြနှင့်ဖြူက တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွဲထားရာမှ မျက်စိတစ်ချက်ဝေကြည့်သည်။

“ဆက်ပြောလေ”

“ငါပြောရင် နင် စိတ်ဆိုးမှာလား”

ခေါင်းခါပြသည်။

“အော်... တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အရွယ်ရလာပြီး တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် သိလာကြတဲ့အခါကျတော့ ချစ်သူဘဝ ရောက်နေပြီလို့ မေးတဲ့လူတိုင်းကို ပြောချင်နေတာ”

“ဒီလိုပြောရအောင် တကယ်ရော ဖြစ်နေလို့လား”

“ငါ့ဘက်ကတော့ ဖြစ်ချင်တာပေါ့၊ နင့်ဘက်က အဆင်

ပြေဖို့ပဲ လိုတော့တယ်”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရည်းစားစကားပြောတာ ဒီလောက်ဝေလည်ကြောင်ပတ် လုပ်တဲ့လူမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး”

“အရမ်းပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ သဘောမတူဘဲ ပက်ပက်စက်စက် ပြန်ပြောလိုက်ရင် မခက်ပေဘူးလား”

“အစကတည်းက သေချာတယ် ထင်မှ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကိုယ့်ဘက်ကတော့ သေချာတယ်လို့ ထင်တာပေါ့၊ တစ်ဖက်လူသဘောက ရှိသေးတာကိုး၊ ငါ့သဘောကတော့ ပြောပြီးပြီ၊ နင် စဉ်းစားဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်”

“ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားစရာ မလိုပါဘူး၊ တစ်ဖက်လူက ဘယ်လိုစကားမျိုး ပြောလာရင် ဘယ်လိုလူကို ပြန်ဖြေရမယ်ဆိုတာ အရွယ်ရောက်တဲ့ မိန်းကလေးတိုင်းမှာ ဘဝပေးအသိ ရှိပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ကြိုပြီးဝမ်းသာရတော့မှာလား မြလေး”

“ချစ်သူတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်ပေးတဲ့အဆင့်တော့ လက်ခံပေးပါတယ်၊ လက်ထပ်ဖို့ကတော့ အချိန်နည်းနည်းပေးရမယ်နော်”

“ငါလည်း လောလောဆယ် လက်ထပ်ဖို့ အဆင်သင့် မဖြစ်သေးပါဘူး၊ အခုလို ချစ်သူအဖြစ် လက်ခံပေးတာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ”

“ဒါပဲနော် နီမောင်၊ ငါ့အပေါ်မှာ သစ္စာမပျက်ရဘူး”

“မပျက်ပါဘူး မြလေးရယ်၊ နင့်အပေါ်မှာ တစ်သက်လုံး သစ္စာရှိရှိနဲ့ ချစ်သွားမှာပါ”

မြနှင့်ဖြူက ကျေနပ်စွာ ပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် လေသည်။

မိုးရနံ့ဖြင့် ပွင့်လန်းလာသော စံပယ်ပန်းရနံ့သည် အေးမြလန်းဆန်းမှုကို ဖြစ်စေ၏။

နှင်းဆွတ်ပန်းဘဝဖြင့် ပွင့်လန်းလာသော သဗ္ဗင်ပန်းရနံ့ သည် စိတ်အာရုံကို ကြည်လင်စေ၏။

လရောင်ဖြင့် ပွင့်လေ့ရှိသော နှင်းကြာပန်းရနံ့ကား ခန္ဓာ ကိုယ်တစ်ခုလုံး လန်းဆန်းတက်ကြွမှု ဖြစ်နိုင်ပေ၏။

ချစ်ခြင်းဖြင့် ပွင့်လန်းလာသော အချစ်ပန်းရနံ့ကား ဘဝ တစ်ခုလုံး လန်းဆန်းတက်ကြွမှုနှင့်အတူ အားသစ်များကိုလည်း တိုးပွားလာစေတော့သည်။

အခန်း(၁၅)

ဝိညာဉ်ပရိယာယ်လွန်ဆန်းကြယ်

စောထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့ နှစ်ယောက်ကို ဦးစီးခေါင်း ဆောင်ထားပြီး အလုပ်သမားအသစ်များနှင့်အတူ တောစပ်မှ လယ်တဲများကို အသစ်ပြန်ဆောက်ကြသည်။ လိုအပ်သော သစ် နှင့်ဝါးများကို မဟာမြိုင်တောအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်၍ ခုတ်ယူ ကြသည်။

အမိုးအကာ ပြုလုပ်ရန် စလူရွက် တောင်ထန်းရွက်များ ကိုလည်း တောတွင်းမှပင် ရှာဖွေခုတ်ယူကြသည်။

တောထဲမှ တိုင်ထူတန်းပစ်ရန် သစ်နှင့်ဝါး ရသည်။
အခင်းအတွက် ဝါးပိုးဝါး ရသည်။

အမိုးအကာအတွက် စလူရွက် ထန်းရွက် ရသည်။
ချည်စရာ နွယ်ကြိုးကအစ တောထဲမှပင် ရှာဖွေရသော
ကြောင့် တဲများ ပြန်ဆောက်ရာမှာ အခက်အခဲ သိပ်မရှိလှပေ။
အလုပ်သမားများမှာလည်း စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့်
တက်ညီလက်ညီ လုပ်ကြလေသည်။

နီမောင်ကတော့ အလုပ်နားသောအချိန်များတွင် စော
ထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့ ရှိရာသို့ သွားရောက်လည်ပတ်ကာ လိုအပ်
သမျှ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးလေ့ရှိသည်။

“မင်းက မကြာခင် သူဌေးသားမက်ဖြစ်တော့မှာဆိုတော့
ငါတို့ကိုလည်း မမေ့ပါနဲ့ကွာ”

“ငါ ဘယ်လိုဘဝရောက်ရောက် မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို
တော့ မမေ့ပါဘူးကွာ. . . စိတ်ချစမ်းပါ”

“မင်းသဘောကို ငါတို့ သိပါတယ်၊ တမင်ပြောတာပါ။
ဒါထက် မင်းနဲ့ မြနင်းဖြူနဲ့ အဆင်ပြေသွားကြပြီ မဟုတ်လား”

“ငါတို့က ဘာမှဖြစ်ကြတာမှ မဟုတ်တာ. . . အဆင်
ပြေပါတယ်”

“အဲဒါကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်
ချစ်သူဖြစ်သွားကြပြီလားလို့ မေးတာ”

“အော်. . . ဒါလား၊ လုံးလုံးတော့ မဖြစ်သေးဘူး
တစ်ဝက်တစ်ပျက်တော့ ဖြစ်ကာနီးနေပြီ”

“မင်းစကားကလည်းကွာ. . . နားရွပ်လိုက်တာ၊ ဖြစ်ရင်
ဖြစ်တယ်၊ မဖြစ်ရင် မဖြစ်သေးဘူးပေါ့”

ထိုစကားကြောင့် နီမောင်က ပြီးလိုက်သည်။
“သူက ငါ့မေတ္တာကိုတော့ လက်ခံထားပါပြီ၊ ဒါပေမယ့်
လက်ထပ်ဖို့အဆင့်အထိတော့ မရောက်သေးဘူး”

“အော်. . . ဒီလိုလား၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့တော့ အဆင်
ပြေသွားမှာပါ၊ မြနင်းဖြူက ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက မင်း
အပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ရှိနေတော့ ငါတို့သိပါတယ်”

နီမောင်စိတ်ထဲမှာ မြနင်းဖြူ မျက်နှာလေးကို မြင်
ယောင်မိရင်း ကြည်နူးစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။

“ဒါထက် မင်းတို့ရော ဒီမှာ အလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်
ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်”
“အနှောင့်အယှက်တွေရော တွေ့ရသေးသလား”

“အခုထိတော့ ဘာမှ မတွေ့ရသေးဘူး”
“ငါထင်တာကတော့ ဒီအတိုင်းတော့ အေးနေလိမ့်မယ်
မဟုတ်ဘူး၊ အနှောင့်အယှက်တွေက တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း
နည်းနဲ့တော့ ရောက်လာဦးမယ် ထင်တယ်”

“ဒါကတော့ မီးကြွင်းမီးကျန်တွေ ရှိနေသေးသမျှတော့
တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့နေ့မှာတော့ မီးတောက်ဖြစ်လာနိုင်တာ
ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့၊ ငါတို့က မင်းအတွက်
စိတ်ပူနေကြတာ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“မောင်ကြီးနဲ့ငကျော်တို့ရဲ့အကြံအစည်တွေ မအောင်မြင်တာ မင်းနှောင့်ယှက်မှုတွေက ပါတာဆိုတော့ နှစ်ယောက်စလုံးက ကျေနပ်ကြမယ် မထင်ဘူး၊ တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ အန္တရာယ်ပေးလာမှာ စိုးရတယ်”

“ငါလည်း သတိထားပါမယ်”

ဟု ပြောကာ ညနေစောင်းအချိန်တွင် ရွာဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်၌ မဟာမြိုင် တောအတွင်းမှ လူနှစ်ယောက် လျှောက်လာနေကြသည်။

၎င်းတို့မှာ မောင်ကြီးနှင့် ငကျော်တို့ နှစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဓါးလုံနှင့် အဆိပ်လူး မြားဗူးတို့ ပါလာသည်။

သူတို့သည် တောစပ်ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာနေကြသည်။

“နီမောင် လယ်တဲဘက်ကို သွားတာ သေချာရဲ့လား”

“သေချာပါတယ်... သူ အသွားအလာကို ငါကိုယ်တိုင် စောင့်ကြည့်နေတာပဲ ဒီကနေ့ လယ်တောဘက်ကို တစ်ယောက်တည်း သွားတာ လှမ်းမြင်လိုက်တယ်”

“ဘယ်အချိန် ပြန်လာမလဲ”

“ခါတိုင်းတော့ မိုးချုပ်ကာစ အချိန်ဆိုရင် ရွာဘက် ပြန်သွားတတ်တာပဲ”

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ”

မောင်ကြီးနှင့် ငကျော်တို့ နှစ်ယောက်မှာ နီမောင်ကို လက်စားချေရန်အတွက် အကွက်ကောင်းကို ချောင်းမြောင်းနေကြသူများဖြစ်သည်။

ယခုလည်း နီမောင်အပြန်ကို စောင့်ပြီး သတ်ဖြတ်ရန် တောစပ်သို့ ဆင်းလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ငါတို့က နှစ်ယောက်ဆိုပေမယ့် သူက သိုင်းပညာ တတ်တော့ လွယ်ပါမလား”

“ဒီမှာ အဆိပ်လူးမြားတွေ ပါတယ်လေ၊ သေချာအောင် ထိသေအဆိပ် လူးထားတယ်၊ ထိလိုက်တာနဲ့ ဆေးမမီစေရဘူး”

ဟု ပြောကာ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာရာ နေဝင်ရီ တရောအချိန်တွင် တောစပ်သို့ ရောက်လာသည်။

တောစပ်မှ လှမ်းကြည့်လျှင် တောနှင့် လယ်ကွင်းများ ကြားတွင် ဖောက်ထားသော လူသွားလမ်းကလေးကို လှမ်းမြင်ရသည်။

လမ်းနှင့် တောစပ်မှာ ပေတစ်ရာခန့်သာ ကွာဝေးလေသည်။

သူ၏တောစပ်ရှိ မြို့များဘေးမှာ ဝပ်နေလျှင် လမ်းပေါ်မှ လျှောက်သွားသူက လှမ်းမမြင်နိုင်ပေ။

“နီမောင် ဒီလမ်းက လာမှာ သေချာရဲ့လား”

“သေချာပါတယ်... ငါကိုယ်တိုင် လှမ်းမြင်လိုက်တာပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းက ဟိုဘက်ကုန်းစပ်က သွားစောင့်”

ငါက ဒီကနေ စောင့်ပြီးပစ်မယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် ငကျော်က တောင်ကုန်းရှိရာဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် တက်သွားလေသည်။

မောင်ကြီးက လမ်းနှင့် အနီးဆုံးနေရာ ရှိသော သစ်ခွံ များ နောက်ဘက်မှာ နေရာယူလေသည်။

သူသည် ဒူးလေးနှင့်မြှားကို အဆင်သင့် ပြင်ကာ စောင့် နေလေသည်။

အချိန်မှာ နေဝင်ရီတရောအချိန် ရောက်လာပြီမို့ အမှောင်ရိပ်များ လွှမ်းစပြုလာလေပြီ။

သစ်တောရိပ်နှင့် နီးသောနေရာမှာ ပိုမှောင်နေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် လူသွားလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာသော

သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရသဖြင့် နံဘေးနားမှာ ချထားသော ဒူးလေးနှင့် မြှားကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

လျှောက်လာသူမှာ အခြားသူမဟုတ်ပဲ နီမောင်ပင် ဖြစ် ပေသည်။

နီမောင်က ငှက်ကြီးတောင် ခါးတစ်လက်ကို ကျောမှာ လွယ်ကာ ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် လျှောက်လာလေသည်။

သူသည် အမှောင်ရိပ်သမ်းနေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားကာ လျှောက်လာသည့်ဟန်တော့ ရှိသည်။

မောင်ကြီးမှာ အသက်ရှူရန်ကိုပင် မေ့နေကာ စိတ်လှုပ် ရှားနေလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ့အနောက်ဘက်မှ ဖွဖွနင်းလာသော

ခြေသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဖျတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လှုပ်ရှားသွားသော သစ်ပင်သစ်ရွက်များမှလွဲပြီး အခြားဘာမှ မတွေ့ရပေ။

လမ်းဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လိုက်တော့ နောက်ဘက်မှ လျှောက်လာသောခြေသံကို ကြားရပြန်သည်။

တဆက်တည်း သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများကို လေတိုးသကဲ့ သို့ လှုပ်ရှားသွားကာ ကျောထဲမှာလည်း စိမ့်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်တော့လည်း ဘာမှ မတွေ့ရပြန်ပေ။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အိပ်တန်းတက်နေကြသော ငှက်အော်သံများက ဆူဆူညည် ဖေါ်ထွက်လာသည်။

အချို့လည်း လန့်ပုံနေကြသည်။ မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်လာသော နီမောင်က အသံ

ကြားရာဘက်သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သောကြောင့် မောင်ကြီး မှာ ချုံနောက်ဘက်မှာ အသာငြိမ်နေရသည်။

နီမောင် ရိပ်မိသွားမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် စိတ်လှုပ် ရှားနေလေသည်။

ဒီအခြေအနေမျိုး ရောက်မှတော့ ၎င်းတို့ ကြံစည်ထား သော အကြံအစည်ကို လက်လွှတ်ပေး၍ မဖြစ်တော့ပေ။

နီမောင်က ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကို ရပ်ကြည့်နေ ပြီးမှ ဆက်လျှောက်သွားသည်။

အနည်းငယ် လွန်သွားသောအခါ မောင်ကြီးက နံဘေး

နားမှာ အဆင်သင့် ချထားသော ဒူးလေးနှင့်မြှားကို ကောက်ယူ လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ့လက်များက တဆတ်ဆတ် တုန်နေ ကြသည်။

မောင်ကြီးက သူ့ကိုယ်သူ မကျေမနပ်နှင့် ရေရွတ်လိုက် သည်။

“ငါ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာပါလိမ့်”

သူသည် စိတ်ကို တင်း၍ ဒူးလေးမောင်းတံကြီးကို အသံ မကြားအောင် ဆွဲတင်လိုက်သည်။

လက်က ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေသောကြောင့် တော် တော်နှင့် ဆွဲတင်၍ မရဘဲ အတန်ကြာမှ မောင်းကြီးတင်ရသွား သည်။

မောင်းတင်ပြီးသည်နှင့် အဆိပ်လူးမြှားကို တင်ပြီး နီမောင်ရှိရာသို့ ချိန်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ရေခဲတုံးနှင့် ကပ်လိုက်သကဲ့ သို့ အေးစိမ့်သွားသောကြောင့် နောက်သို့ ကပျာကယာ လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။

ဘာမှတော့ မမြင်ရပေ။

သို့စေကာမူ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက် ရောက်နေမှန်းတော့ စိတ်ထဲမှ သိနေလေသည်။

ပထမတော့ စိတ်ထင်နေသည်ဟု ထင်မိသော်လည်း အသေအချာကြည့်တော့မှ ဒူးလေးထိပ်နေရာတွင် ရပ်နေသော

မည်းမည်းသဏ္ဍာန်တစ်ယောက် ရှိနေသည်ကို ဝိုးတဝါး တွေ့ လာရသည်။

ထိုသဏ္ဍာန်မှာ အမှောင်ထဲမှာ ပေါ်လာလိုက် ပျောက် သွားလိုက်နှင့် ဖြစ်နေသည်။

“ငါ့စိတ်ထင်နေလို့ ဖြစ်မှာပါ”

ဟု စိတ်တင်းကာ နီမောင်ရှိရာသို့ လှမ်းချိန်လိုက်ပြန် သည်။

နီမောင်က သူ့ရှိသောနေရာကို လွန်သွားလေသည်။ ယခုအခြေအနေသည် ကျောဘက်မှ ပစ်၍အကောင်း

ဆုံး အနေအထားမျိုးဖြစ်သည်။

မောင်ကြီးက စိတ်ကို တင်းပြီး ဒူးလေးကို မပြီး ချိန်ပြန် သည်။ မရပေ...။

ဒူးလေး၏ထိပ်ဖျားကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လက်ဖြင့် ကိုင်ကာ အောက်သို့ ဖိချထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

သူက အားနှင့် ဆွဲယူသော်လည်း ဒူးလေးက အတော် နှင့် ယူမရဘဲ ရှိနေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် နီမောင်က တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆက် လျှောက်သွားရာ အတော်ဝေးဝေးသို့ ရောက်သွားလေပြီ။

ဒီတော့မှ ဒူးလေးကို ပြန်ဆွဲယူ၍ ရသည်။

မောင်ကြီးမှာ မကျေမနပ်ဖြင့် ရေရွတ်ကာ တောစပ်မှ ကပျာကယာ ပြေးလိုက်သွားသည်။

နီမောင်မှာ သိပ်ဝေးဝေးသို့ ရောက်ဦးမည် မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် စိတ်ဇောကပ် ပြေးလိုက်သွားရာ တစ်နေရာ ရောက်သောအခါ သစ်ချုံကွယ်တစ်နေရာမှာ သူ့ရှိရာဘက်ကို ကျောပေးလျက် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ချောင်းနေသော နီမောင် ကို ပြန်တွေ့ရသည်။

တောထဲမှာ ငကျော်စောင့်နေသောကြောင့် နီမောင် ဟာ ငကျော်ကို ပြန်ချောင်းနေဟန်ရှိသည်။

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ အနှောင့်အယှက် မတွေ့ရတော့ပေ။

သို့ပြင် မြင်ကွင်းကလည်း ကောင်းနေသည်။

သူ့ဘက်သို့ ကျောပေးထားသောကြောင့် ကျကျနန ချိန်ပစ်ရုံသာ ရှိတော့သည်။

ထိုအခွင့်အရေးကိုတော့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ လက်လွတ် ပေး၍မဖြစ်တော့ပေ။

သို့ကြောင့် ဒူးလေးနှင့် ချိန်ကာ ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဝှစ်. . .”

“ဒုတ်”

“အား. . .”

မြားဖြတ်သွားသံ၊ ထိမှန်သံ၊ အော်ဟစ်သံတို့မှာ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် တစ်ဆက်တည်း ပေါ်လာသည်။

ထိသေအဆိပ်ကြောင့် မြားထိသည်နှင့် ချက်ချင်းလဲကျ သွားတော့သည်။

“ဒင်း အခုတော့ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ”

ဟု ကျေနပ်စွာ ရေရွတ်ပြီး ထိုနေရာသို့ လျှောက်သွား

လေသည်။

အနားရောက်တော့မှ စိတ်ထဲမှာ ထင့်ကနဲ ဖြစ်သွားရုံ မက တစ်စုံတစ်ခု မှားယွင်းသွားပြီး ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်လေ သည်။

သူ စောစောက မြင်လိုက်ရသည်က နီမောင်မှ နီမောင် အစစ်ပင်ဖြစ်၏။

ယခု မြားထိပြီး လဲနေသူက အဝတ်အစားလည်းမတူ၊ လူလည်း မတူတော့ပေ။

ကျောမှာ မြားတန်းလန်းနှင့် လဲနေသူမှာ သူနှင့်အတူ လာသော ငကျော်ပင်ဖြစ်သည်။

“ဟင်. . . ငကျော်”

မောင်ကြီးက အနီးသို့ ကပျာကယာ သွားကာ ပွေ့ယူ လိုက်သည်။

“ငကျော်. . . ငကျော်”

ငကျော်မှာ ပြန်မထူးနိုင်တော့ပေ။

မြားချက်ကြောင့် အဆိပ်တက်ကာ ပါးစပ်ထဲမှ အမြှုပ် တစ်စီ ထွက်နေပြီး မျက်ဖြူလန်နေချေပြီ။

“ငကျော်. . . ငကျော်”

ဘယ်လို ခေါ်လို့မှ မရတော့ပေ။

ကြည့်နေရင်းမှာပင် မျက်ဖြူလန်ကာ အသက်ထွက် သွားလေတော့သည်။

မောင်ကြီးမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်သို့

ကြည့်လိုက်သည်။

သူနှင့် မနီးမဝေး တောစပ်မှာ ရပ်နေသော မည်းမည်း သဏ္ဍာန်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုသဏ္ဍာန်၏မျက်နှာပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှာ ငကျော် လက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးသွားခဲ့သော ထွန်းခမျက်နှာမျိုးနှင့် များစွာ တူနေ၏။

ထိုသဏ္ဍာန်က လွန်စွာကျေနပ်သော အမူအယာဖြင့် အတန်ကြာအောင် ကြည့်နေပြီး အမှောင်ရိပ်ထဲ၌ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝေဝါးပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

မောင်ကြီးမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှ တိုးကပ်လာသော ခြေသံများကို မသဲမကွဲ ကြားရသဖြင့် ဆက်မနေဝံ့တော့ဘဲ တောတွင်းမှ အပြင်သို့ ပြေးထွက်ခဲ့လေသည်။

လမ်းကြောင်းပေါ် ရောက်သွားသော အခါမှ သူနှင့် မဝေးလှသောနေရာမှာ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်သွားသော နီမောင်၏ပုံရိပ်သဏ္ဍာန်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

ဝိညာဉ်တို့၏ ပရိယာယ်ကတော့ ဆန်းကြယ်လှပေသည်။

😊 အောင်မြင်စာပေ 😊

အခန်း(၁၆) သစ္စာမဲ့သူတို့ သွားရာလမ်း

လဆန်းစ လရောင်က ရွာတော်ရွာပေါ်သို့ မှုန်ဝါးစွာ ဖြာဆင်းကျလျက်ရှိနေသည်။

နွေဦးရနံ့များက လေနှင့်အတူ မျောပါလာကာ တစ်ရွာလုံးကို ပျံ့နှံ့ထားစေသည်။

နွေကာလပင် ဖြစ်သော်လည်း မိုးသားမိုးရိပ်များ တက်စပြုနေပြီဖြစ်သောကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ လေနှင့်အတူ မိုးနံ့မိုးငွေ့

များ သယ်ဆောင်လာသည်။

လယ်ကွင်းပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသောလေသည် ရိုးပြတ်ရနံ့များကို မိုးနံ့များနှင့်အတူ တပါတည်း သယ်ဆောင်လာသည်။

ဒေါ်မင်းဇာတို့ ခြံဝန်းထဲမှာ သီးပင်စားပင် အပင်ကြီးများ အပြင် ခရေပင်နှင့် ကံ့ကော်ပင်ကြီးများလည်း ရှိရာ နွေကာလတွင် ပွင့်လှေ့ရှိသော ခရေနှင့် ကံ့ကော်ပန်းရနံ့များကလည်း တစ်ခြံလုံး သင်းပျံ့လျက် ရှိနေသည်။

ကံ့ကော်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်မှာ ထိုင်ခုံတန်းလျားလေးများ ရှိပြီး ထိုအပေါ်မှာ ကျောက်ရုပ်အသွင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသော လူတစ်ယောက် ရှိနေသည်။

စောဒေဝီပင်ဖြစ်၏။

ကံ့ကော်ပင် အကိုင်းအခက်များကြားမှ ဖြာကျလာသော လရောင်က သူမ မျက်နှာပေါ်သို့ တစ်စွန်းတစ ထင်နေသည်။

သူမ၏အတွေးအာရုံထဲမှာ နီမောင်နှင့် စိတ်အာရုံချင်း ဖလှယ်စဉ်က ပြောခဲ့သည့် စကားများက ပဲ့တင်ထပ်လျက် ရှိနေသည်။

“ရှင် ကျွန်မရဲ့အတွင်းစိတ်ကို သိနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မရဲ့ မေတ္တာနဲ့ ကျွန်မရဲ့အချစ်ကို သိနိုင်မယ် ထင်ပါတယ်”

ထိုအချိန်က နီမောင်ထံမှ တုံ့ပြန်မှု တစ်စုံတစ်ရာ မရခဲ့ပေ။

မေတ္တာဟူသည် . . .

အလျားအနံ့ ဘောင်ခတ်မထားသော်လည်း အသွားအပြန်သဘောတော့ ရှိပေသည်။

ယခုတော့ သူမရင်ထဲက မေတ္တာက အသွားသာ ရှိပြီး အပြန်မရှိသော တစ်ဖက်သတ် မေတ္တာမျိုး ဖြစ်ခဲ့ချေပြီ။

တစ်ဖက်သတ် အချစ်မျိုးဟူသည် ရင်မှာ တိတ်တခိုးနှင့် မျှော်ကိုးစောင့်စားရုံမှတပါး အခြားမရှိတော့ပြီ။

“ငါက သူ့အပေါ်မှာ ဘယ်လိုပဲ ချစ်နေပါစေ၊ သူ့မှာ ချစ်ရမယ့်သူ ရှိနေမှတော့ အရှုံးသမားဘဝကိုပဲ ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ လက်ခံရတော့မှာပေါ့လေ။ ငါ့ဘဝက ပေးသော်ငြားလည်း ပြန်မရနိုင် ဘဝမျိုးဆိုတော့ ဒီဘဝ ဒီမျှနဲ့တင် ကျေနပ်ရတော့မှာပဲ။ ငါ့ရင်ထဲက တိတ်တခိုးမေတ္တာတွေကို သူ သိတယ်ဆိုရင်ပဲ ကျေနပ်ပါပြီ”

ဟု ရင်မချီစွာ တွေးတောနေမိသည်။

သူမ၏အတွေးများက နွေဦးမှာ တိုက်ခတ်လာသော လေရူးသဖွယ် ဟိုသည်လွင့်ပါးလျက် ရှိနေသည်။

တကယ်တော့ သူမဘဝကား . . .

နွေဦးညရဲ့လွမ်းဒေဝီဟု ဆိုရလျှင်ပင် သင့်တော်လှပေသည်။

သူမတစ်ယောက်တည်း ကံ့ကော်ပင်အောက်မှာ အတွေးကောင်းနေစဉ် အချိန်ကလည်း ညဉ့်နက်ပိုင်းသို့ ရောက်လာချေပြီ။

ကျေးလက်တောရွာတို့၏လေ့အတိုင်း ညဉ့်နက်ပိုင်း

အချိန်ရောက်သည်နှင့် တစ်ရွာလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေ
တော့သည်။

ထိုအချိန်မှာ အမှောင်ရိပ်များကို အကာအကွယ်ယူ၍
လူတစ်စု ဝင်လာကြသည်။

အားလုံး ငါးယောက်ဖြစ်ပြီး အဝတ်နက်များ ခြုံ၍ ရုပ်
ဖျက်ထားသောကြောင့် မည်သူမည်ဝါမှန်းတော့ မသိနိုင်ပေ။

၎င်းတို့သည် မိန်းမသားနှစ်ယောက်တည်း နေသော
အိမ်မို့ ထိုမျှ ရဲရဲတင်းတင်း ဝင်ရောက်လာဝံ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

အမှောင်ရိပ်ကို ခို၍ လျှောက်လာသော လူငါးယောက်
တို့သည် ကံ့ကော်ပင်အောက်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေ
သော စောဒေဝီကို မြင်သောအခါ အနားလာပြီး ဝိုင်းထားလိုက်
ကြသည်။

စောဒေဝီက တစ်ချက်မော့ကြည့်သည်။

“နင်တို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

“ငါတို့ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ သိစရာ မလိုဘူး၊ နင့်
အမေက ငါတို့ကို ခိုင်းတုန်းက ခိုင်းပြီး အခု ငါတို့တတွေ ဒုက္ခ
ရောက်နေတော့ တစ်ချက်ကလေး ပြန်ကြည့်ဖော် မရဘူး၊

ဒါကြောင့် မကျေနပ်လို့ လာခဲ့တာပဲ”

တစ်ယောက်က အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် ပြောသည်။

“နင်တို့ ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“ငါတို့လိုချင်တာတော့ ငါတို့လူတွေအတွက် နစ်နာ
ကြေးအနေနဲ့ နင်တို့ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ရွှေငွေလက်ဝတ်ရတနာတွေကို

လိုချင်တယ်၊ နင့်အမေ အခု ဘယ်မှာလဲ”

“အမေ ဘုရားခန်းမှာ ရှိတယ်”

“လာ... သွားမယ်၊ ငါတို့နဲ့အတူ နင်ပါ လိုက်ခဲ့”

ဟု စောဒေဝီကိုပါ ခေါ်၍ အိမ်ပေါ် တက်သွားကြလေ
သည်။

ဒေါ်မင်းဇာက ဘုရားခန်းမှာ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေသည်။
အိမ်ပေါ် တက်လာသည့်ခြေသံများ ကြားသော်လည်း လှည့်
မကြည့်ပေ။

သူ့နောက်မှာ အားလုံးရပ်လိုက်တော့မှ မေးလိုက်
သည်။

“ဘာအတွက် လာကြတာလဲ”

“ခင်ဗျားဆီက နစ်နာကြေး လာယူတာ”

“ဘယ်လိုနစ်နာကြေးလဲ”

“ခင်ဗျားခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးရလို့ သေတဲ့လူလည်း
သေပြီ၊ ပြေးတဲ့လူတွေလည်း ပြေးနေပြီ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားဆီ
က ရွှေငွေပစ္စည်းတွေ လိုချင်တယ်”

“သစ္စာပျက်ရင် ဘယ်လိုအဖြစ်ဆိုးနဲ့ သေရမယ်ဆိုတာ
ရော သိရဲ့လား”

“ဒါတွေ မလိုချင်ဘူး၊ ကြောက်လည်း မကြောက်ဘူး၊
ကျုပ်တို့ လိုချင်တာသာ ပေးပါ”

ထိုအခါ ဒေါ်မင်းဇာက ဘာမှ ပြန်မပြောပဲ နေရာမှ
ထကာ သူတို့ဘက် လှည့်လာသည်။

ဒေါ်မင်းဇာမျက်နှာမှာ ခါတိုင်းမြင်တွေ့နေရသော မျက်နှာနှင့် မတူဘဲ မျက်လုံးများက မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသကဲ့သို့ ရှိနေရာ လူဆိုးငါးယောက်မှာ မီးလုံးများ ကိုင်ထားပါလျက်နှင့် အထိတ်တလန့် နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြသည်။

“လာ... ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့ကြ၊ နင်တို့ လိုချင်တာ တွေ ရစေမယ်”

ဟု ခေါ်သွားသဖြင့် လူငါးယောက် နောက်မှ လိုက်သွား ကြလေသည်။

ဒေါ်မင်းဇာ ခေါ်သွားသောနေရာမှာ အခြားနေရာ မဟုတ်ပေ။ အုတ်ဂူဟောင်းနှစ်လုံးကြား၌ ရှိသော လျှို့ဝှက်မြေ အောက်ခန်း ရှိသောနေရာပင် ဖြစ်၏။

မြေအောက်ခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး ဒေါ်မင်းဇာက ရှေ့မှ ဆက်သွားသောအခါ လူငါးယောက်မှာလည်း အံ့ဩမှု ဖြစ်မိ သော်လည်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက်တည်းမို့ မကြောက်မရွံ့ ဆင်းလိုက်သွားကြသည်။

မြေအောက်ခန်းသို့ ရောက်သောအခါ အသင့်စိုက်ထား ဟန်ရှိသော မီးတိုင်များကို မီးထွန်းလိုက်သည်။

ထိုသို့ ထွန်းလိုက်သည်နှင့် မီးအလင်းရောင်နှင့်အတူ သင်းယုံ့သောရနံ့များ ထွက်လာကြသည်။

ဒေါ်မင်းဇာက သူမလည်ပင်းမှာ ပတ်ထားသောပုဝါနှင့် မျက်နှာတစ်ဝက် ဖုံးထားသည်။

မျက်နှာကို အဝတ်စည်းထားသော လူငါးယောက်မှာ

မြေအောက်ခန်းအတွင်း ရောက်သောအခါ အသက်ရှူမဝသလို ဖြစ်လာသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းသော မြင်ကွင်း တစ်ခုကို မြင်ကြရသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ။

မီးခိုးငွေ့များကဲ့သို့ လူးလွန်ပျံ့ဝဲနေသည့် ဖြူဖြူသဏ္ဍာန် တစ်ခုသည် သူတို့ကို ကျော်၍ မြေအောက်အခန်း တံခါးပေါက် ရှိရာသို့ သွားနေခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ထိုသို့ သွားနေသော ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်ကို လူငါးယောက်က လည်း မြင်နေရသည်။

ထိုသဏ္ဍာန်မှာ ပထမတော့ မီးခိုးငွေ့များသဏ္ဍာန် မပီ မပြင် ရှိနေသော်လည်း တံခါးပေါက်ဝ ရောက်ခါနီးမှ ပုံပန်း သဏ္ဍာန်က ပီပြင်လာသည်။

လူတစ်ယောက်၏သဏ္ဍာန် ဖြစ်လာသည်။

၎င်း၏မျက်နှာကို မြင်သောအခါ လူငါးယောက်မှာ များစွာထိတ်လန့်သွားကြသည်။

အခြားသူမျက်နှာ မဟုတ်ပေ။

သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သော ဦးကျော်ခေါင်၏သားဖြစ်သူ မောင်စောဝေ၏မျက်နှာမျိုးပင်ဖြစ်၏။

ထိုသဏ္ဍာန်က သူတို့ဘက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး ရယ်သွားသယောင် တစ်ချက်ပြုလုပ်ပြီးမှ ဟထားသော မြေ အောက်တံခါးချပ်ကြီးကို ဂျိုင်းကနဲ မြည်အောင် ပိတ်ချလိုက်

သည်။

ထိုတံခါး ပိတ်သွားသည်နှင့် မြေအောက်ခန်းတစ်ခုလုံး လေလုံသွားပြီး ထွန်းထားသော မီးတိုင်များက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ငြိမ်းသွားတော့သည်။

ထိုအခါ မီးခိုးငွေ့များက လျှက်တက်လာလေတော့ သည်။

မြေအောက်ခန်းတစ်ခုလုံးမှာလည်း မှောင်မည်းသွား ကာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မမြင်ကြရတော့ပေ။

အတန်ကြာသောအခါ လူငါးယောက်မှာ အသက်ရှူ ကျပ်လာသောကြောင့် မျက်နှာပေါ်မှ စည်းထားသည့် အဝတ် များကို ဖယ်လိုက်ကြသည်။

ထိုသို့ဖယ်လိုက်မှ မီးခိုးငွေ့များက နှာခေါင်းထဲသို့ ဝင် လာပြီး ပိုဆိုးသွားလေတော့သည်။

နောက်ဆုံး မတတ်နိုင်ကြတော့သဖြင့် ပိတ်ထားသော မြေအောက်တံခါးပေါက် ရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်း စမ်းသွားပြီး တွန်းဖွင့်သောအခါ နည်းနည်းမှပင် မလှုပ်တော့ပေ။

သူတို့ငါးယောက်အဖြစ်မှာ ထောင်ချောက်အတွင်း ဝင် မိသော ကြွက်ပမာ များစွာထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သွားကြလေ သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် မြေအောက်ခန်းအတွင်း တစ်နေရာ၌ ထားသော ရွာတော်ရှင်မ ဒေါ်သူဇာအလောင်း ရှိရာမှ အစိမ်း ရောင် အနီရောင် ရှိသော မီးခိုးငွေ့များ စိမ့်ထွက်လာလေတော့

သည်။

ထိုအခိုးအငွေ့များမှာ အဆိပ်ငွေ့များပင် ဖြစ်ပေတော့ သည်။

ထိုအဆိပ်ငွေ့များကို ရှုမိသောအခါ လူငါးယောက်မှာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားကြ လေတော့သည်။

၎င်းတို့ လဲကျသွားသောအခါ စောစောက အခန်းတွင်း ၌ ဝဲယုံနေသော ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်က ၎င်းတို့အပေါ်သို့ ပျံဝဲလာပြီး နောက် ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ တဖြည်းဖြည်း ဝေဝါးပျောက် ကွယ်သွားလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ပိုင်းအချိန်၌မူ ရွာတော်ရွာ တစ် ရွာလုံး အုတ်အော်သောင်းတင်းဖြစ်ကာ ရွာသူရွာသားများက ဒေါ်မင်းဇာတို့ ခြံဝန်းထဲသို့ လာကြည့်ကြလေသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ။

ညက ဒေါ်မင်းဇာတို့ သားအမိနှစ်ယောက်တည်း နေ သည့်အိမ်ကို ခါးပြတိုက်ရန်အတွက် ဝင်လာသော လူငါးယောက် ၎င်းတို့ဟာသာ အဆိပ်သင့်ပြီး အသေဖမ်းမိလိုက်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

ခါးပြငါးယောက်ထဲမှာ တစ်ချိန်က ဒေါ်မင်းဇာက ကျွေး မွေးစောင့်ရှောက်ထားဖူးသော မောင်ကြီးဆိုသူလည်း ပါဝင်လေ တော့သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မြင်သောအခါ တစ်ယောက်တစ်

မိုး တီးတီးပြောကြလေသည်။

“ဒေါ်မင်းဇာ ကျွေးမွေးထားတဲ့ မောင်ကြီးပါ ပါတယ် ဆိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် လက်ထောက်ချတာ ဖြစ်မှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီလူအတော် မိုက်တယ်၊ ဒေါ်မင်းဇာနဲ့ အတူနေခဲ့ဖူးပါရက်နဲ့ ဒေါ်မင်းဇာ အကြောင်းကို မသိတာ အံ့ပါရဲ့ကွာ”

“ဟုတ်ပါဗျာ... ကျုပ်တို့တစ်ရွာလုံးက ဒေါ်မင်းဇာကို ရွာတော်ရှင်မအဖြစ် ထားနေကြတာ သိပါရက်နဲ့ မိုက်တွင်းနက် တာ အံ့ဩပါရဲ့”

“ဒါကတော့ လောဘတက်လာတော့ မလုပ်သင့်တာ တွေ လုပ်မိတာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ရွာတော်ရှင်မကို သွားပြီးခါးပြတိုက်မိ တော့ အခုလို အသေဆိုးနဲ့ သေရတာ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ”

ထိုသို့ အမျိုးမျိုး ပြောဆိုနေကြလေသည်။

ဒေါ်မင်းဇာကတော့ ၎င်းအနေနှင့် လက်ဖျားနှင့်ပင် မထိလိုက်ရဘဲ ဝိညာဉ်တစ်ကောင်၏ကလဲ့စားချေမှုကြောင့် သေဆုံးသွားရသော မောင်ကြီးတို့အတွက် စိတ်မကောင်းပင် ဖြစ်နေမိသေးသည်။

ထိုညက နှစ်ပေါင်းကြာမြင့်စွာ မြေအောက်အခန်းမှာ ရှိနေခဲ့သည့် ဒေါ်သူဇာ၏အလောင်းမှ မီးစုန်းခါတ်မှ ဖြစ်ပေါ်လာ တတ်သည့် အဆိပ်ငွေ့များ ထွက်လာသောအချိန်တွင် ၎င်းတို့ သာ သိသော လျှို့ဝှက်အပေါက်မှ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည့် အဖြစ်ကိုတော့ မောင်ကြီးတို့ မသိနိုင်ကြတော့ပေ။

ယခုတော့ သစ္စာမဲ့သူတို့အတွက် သွားရာလမ်းမှာ အခြားရွေးချယ်စရာ မရှိဘဲ ၎င်းတို့နှင့် ထိုက်တန်လှသော မရဏ လမ်းမှတစ်ပါး အခြားမရှိနိုင်တော့ပြီတကား။

အခန်း(၁၇) ရွာတော်ရှင်မ အလွမ်း

ထိုအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီး တစ်နှစ်ခန့် ကြာ
သောအခါ ဦးကျော်ခေါင်ကိုယ်တိုင် နိမောင်နှင့် မြှနှင်းဖြူတို့
နှစ်ယောက်အား လုပ်ငန်းကိစ္စများနှင့် ပိုင်ဆိုင်မှုများကို လွှဲပေးခဲ့
ပြီး ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်သွားလေတော့သည်။

နိမောင်ကလည်း စောထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့နှစ်ယောက်
ကိုပင် ခေါင်းဆောင်အဖြစ် လွှဲအပ်ပြီး အစစအရာရာ တာဝန်
ပေးလိုက်သည်။

ထို့ပြင် ၎င်းအနေနှင့် ကတိပေးထားခဲ့သည့်အတိုင်း

သေဆုံးသွားသော မောင်စောဝေအား ရည်စူး၍ ကုသိုလ် ကောင်းမှုများ ပြုလုပ်၍ အမျှအတန်း ဝေပေးသောအချိန်မှာပင် ထွန်းခအတွက်ပါ အမျှအတန်း ဝေပေးလိုက်လေသည်။

“အခုလို ကိုမောင်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးတော့ တင့်တင့်တယ် တယ် နေရမှပဲ ကျွန်မလည်း စိတ်ချမ်းသာရတော့တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် အရင်က မြလေးက ကိုယ့်အပေါ်မှာ စိတ် မချ ဖြစ်နေလို့လား... ပြောပါဦး”

“ဒါကတော့ မိန်းကလေးဘဝဆိုတာ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရမချင်း ဘယ်မှာ စိတ်အေးရပါ့မလဲ၊ ကိုမောင်က ဘယ်လောက်ပဲ သစ္စာရှိတယ်ဆိုပေမယ့် အခြေအနေဆိုတာ မျှော်လင့်သလို ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်လာတာမျိုးဆိုတော့ ဘယ်မှာ ရင်အေးရပါ့မလဲ”

“ကဲ... ပြောပါဦး၊ ကိုယ့်ကို ဘယ်သူနဲ့များ စိတ်မချ ဖြစ်နေခဲ့တာလဲ၊ ရွာတော်က စောဒေဝီနဲ့မှ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်တာပေါ့... သူတို့က ပညာတတ်ကြတယ် ဆိုတော့ ပညာနဲ့ ပြုစားပြီး ယူလိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ပါ့မလဲ”

နီမောင်က ပြုံး၍ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“တကယ်တော့ ကိုယ်သိသမျှတော့ သူတို့သားအမိ အပေါ်မှာ လူတွေက တစ်ဖက်သတ် အထင်လွဲနေကြတာပါ။ သူတို့က အများထင်သလို စုန်းကဝေပညာတွေ မတတ်ကြပါဘူး”

“အို... ကျွန်မတော့ ဒါတွေ နားမလည်ပါဘူး၊ ကျွန်မ သိတာ တစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်၊ အဲဒါကတော့ ကိုမောင်နဲ့ ခွဲခွာရမှာကို

ပဲ စိုးရိမ်တာပါ”

“အခုတော့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်လည်း လက်ထပ်ပြီးကြ ပြီဆိုတော့ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ဘူး၊ မြလေးကလည်း ကိုယ့်ရဲ့ အပေါ်မှာ သစ္စာရှိရှိနဲ့ ချစ်နေသလို ကိုယ်ကလည်း မြလေး အပေါ်မှာ တစ်သက်လုံး သစ္စာရှိရှိနဲ့ ချစ်သွားပါ့မယ်လို့ ကတိပေး ပါတယ်ဗျာ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မောင်ရယ်”

နီမောင်နှင့် မြနှင်းဖြူတို့မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ် ယောက်ကြည့်ကာ နှစ်ခြိုက်ကြည်နူးစွာ ပြုံးလိုက်ကြလေသည်။

လောက၏သဘာဝမှာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုများကို ပေး တတ်သလို တစ်ခါတစ်ရံမှာလည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများကို လည်း အလှည့်ကျ ပေးတတ်လေ၏။

နီမောင်နှင့် မြနှင်းဖြူတို့နှစ်ယောက်က ချစ်သူနှင့် လက် တွဲခွင့် ရသဖြင့် ပျော်ရွှင်နေကြသည့်အချိန်မှာ ချစ်သူကို ချစ်ခွင့် မရလိုက်သော စောဒေဝီခများမှာတော့ ပူဆွေးဝမ်းနည်းမှုများကို ရင်ထဲမှာ မျှိုသိပ်ထားရင်း ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေရလေသည်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဒေါ်မင်းဇာက လောကီကိစ္စများကို မလုပ်တော့ဘဲ လောကုတ္တရာလမ်းအတွက် ကျင့်ကြံမှုများကိုသာ နေ့စဉ်ပြုလုပ်လေတော့သည်။

ထိုအခါ ရပ်ရေးရွာရေးနှင့် လူနာများကို ကုသစောင့် ရှောက်ပေးသောအလုပ်မှန်သမျှကို စောဒေဝီကသာ ဒိုင်ခံ ပြုလုပ်ပေးရာမှ တစ်စတစ်စနှင့် လူသိများလာလေတော့သည်။

သူမအနေနှင့်လည်း ဒေါ်မင်းဇာ လက်ထပ်သင်ကြား ပေးခဲ့သောကြောင့်လည်းကောင်း၊

ဒေါ်သူဇာ ထားခဲ့သော ကျမ်းစာအုပ်မှ လျှို့ဝှက်ချက် များကို လေ့လာတတ်မြောက်ခဲ့သောကြောင့်သော်လည်းကောင်း ရောဂါဝေဒနာများကို ကောင်းမွန်စွာ ကုသပေးနိုင်ခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ ရွာတော်ရွာအပါအဝင် အနီးဝန်း ကျင်ရွာများမှ စောဒေဝီကိုပင် ရွာတော်ရှင်မအဖြစ် သတ်မှတ် ကာ ယုံကြည်လေးစားမှု ရှိကြလေတော့သည်။

ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်ရေးသားသော ဝတ္ထုရှည်မှာလည်း နိဂုံးကမ္မတ် အဆုံးသတ်ပြီ ဖြစ်ပေရာ တကယ်ဆိုပါက ဤဝတ္ထုကို “ရွာတော်ရှင်မ” ဟု အမည်ပေးလျှင် များစွာလိုက်ဖက်မည် ဖြစ် သော်လည်း အကြောင်းအချို့ကြောင့် ထိုအမည်ကို မပေးတော့ ဘဲ ဤဝတ္ထုအား (မောက္ခတော် ဝက်ပါ)ဟုသာ အမည်ပေးလိုက် ရင်း နိဂုံးကမ္မတ် အဆုံးသတ်ပြီ ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

အနိယာဟောတု သုခိအတ္တာနံ ပရိဟရန္တု။

ကြီးထွား

စာပြီးချိန်။ ။ (၂၀၀၀)ခုနှစ်၊ မတ်လ(၁၀)ရက်၊ ပုဗ္ဗဟူးနေ့၊ နေ့လယ်(၂:၄၀)အချိန်။